

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປື້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປື້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Phaisane Somsith, Homprakhoon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6, 7
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 2, 4, 5, 6, 7
Phaisane Somsith, Homprakhoon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 8, 9, 10, 11
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 8, 9, 10, 11
Phaisane Somsith, Homprakhoon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 12, 13, 14, Easter
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 12, 13, 14, Easter
Phaisane Somsith, Homprakhoon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ຈົ່ງເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເອຊຽາ ບົດທີ 1

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເອຊຽາ ບົດທີ 1

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນ: ໃນຄວາມຜິດຫວັງແລະຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນທີ່ຜ່ານມາ, ຄົນສ່ວນຫລາຍມັກເກັບຮັກສາໄວ້ໃນໃຈ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈັດຕຽມໂອກາດໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ກັບພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງຄືການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ກັບພຣະເຈົ້າໃນວັນນີ້?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະອະທິບາຍໃຫ້ເຫັນວ່າ ການທີ່ຊາວຢູດາໄດ້ພາກັນຫວນກັບຄືນມາເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະສອນໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຍັງໃຫ້ໂອກາດໃນການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ ໃນທຸກວັນນີ້.

ຈົ່ງຮັບຮູ້ວ່າ: ໃນເວລາທີ່ມີຂໍ້ຂັດສິນ, ມີບັນຫາຫລືວ່າຂາດຄວາມຫວັງ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຈັດຕຽມ, ພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະມອບຄວາມຫວັງໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາໃນການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ຕາມຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ໃນເວລາທີ່ຜ່ານມາ, ຄຣິສຕະຈັກເພີສັບຕິສ ເມືອງແຊນແອນໂຕນີໂອໄດ້ເປັນຜູ້ຕ້ອນຮັບຜູ້ຫລົບພ້ຍ ຈາກພາຍຸກາຕຣີນ້ຳ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ສູນເສຍຍ້າວເຮືອນ, ສູນເສຍວຽກງານ, ສູນເສຍຄວາມຫວັງ. ແຕ່ຫລັງຈາກທີ່ນ້ຳໄດ້ບົກແຫ້ງລົງແລ້ວ, ພວກເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ພາກັນກັບບ້ານ ເພື່ອຈະໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດໃໝ່. ບາງ ພວກກໍຍົກຍ້າຍໄປເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ທີ່ເມືອງອື່ນຫລືຮັດອື່ນກໍມີ.

ເມື່ອຄິດແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະເຫັນໄດ້ວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດໃໝ່. ຄວາມຈິງແລ້ວຊີວິດຂອງພວກເຮົາທຸກຄົນ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບໂອກາດໃນການເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດ. ມີຜູ້ໃດແດ່ທີ່ສາມາດປະຕິເສດວ່າຕົນເອງບໍ່ເຄີຍເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດໃໝ່ຈັກເທື່ອ.

ໃນພຣະທັມເອຊຽາ ແລະເນເຫມີຍາ ໄດ້ຕຽມຮູບພາບນີ້ໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າຄົນຢູດາຮັບເອົາໂອກາດທີ່ຈະຟື້ນຕົວຄືນໃໝ່ກັບພຣະເຈົ້າ. ບົດຮຽນໃນວັນນີ້ຈະສອນພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງໃນການສ້າງເຢຣູຊາເລັມໃໝ່ ຫລັງຈາກທີ່ດິນແດນຖືກທຳລາຍແລະຄົນອິສຣາເອນເອງກໍຖືກກວາດລ້າງໃຫ້ອອກຈາກຖິ່ນຖານບ້ານຊ່ອງຂອງຕົນເອງເປັນເວລາຫລາຍສິບປີ.

1. **ມະນຸດຕ້ອງການໆເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່:** (ເອຊຽາ 1:1-4)

ພຣະທັມຄັ້ມພິເອຊະຣາ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນປະວັດສາດມາຈາກ 2 ພົງສາວະດານຕອນສຸດທ້າຍ. ເອຊະຣາແລະເນເຫມີຍາ ອາດຈະມີແນວຄິດທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ເພາະທັງສອງທ່ານຈະກ່າວເຖິງການເສັຍຊັຍຂອງຢູດາ, ການຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍທີ່ກຸງບາບີໂລນແລະການກັບຄືນສູ່ຖິ່ນຖານເພື່ອສ້າງກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະພຣະວິຫານ.

ເມື່ອປີທໍາອິດ ໃນຣາຊການຂອງໄຊຣັສ ແຫ່ງເປີເຊັຍ ພຣະອົງຊົງກະທໍາການຮຽກເອີ້ນເອົາຄົນ ເພື່ອຈະສ້າງແຜ່ນດິນແລະພຣະວິຫານ. ພຣະອົງຊົງເອີ້ນເອົາຄົນທີ່ຖືກກວາດລ້າງໄປ ໃຫ້ພວກເຂົາກັບຄືນຖິ່ນຖານເດີມ. ຜູ້ຂຽນໄດ້ກ່າວວ່ານີ້ເປັນຄໍາສັ່ງຂອງກະສັດ. (ເອຊະຣາ 1:2-4) ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຈະກັບສູ່ບ້ານເມືອງເດີມຂອງຕົນເອງ ກໍກັບໄປໄດ້.

ເມື່ອໄດ້ຮັບຄໍາສັ່ງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ສອງເຜົ່າໃຫຍ່ໆ ຄືເຜົ່າຢູດາແລະເຜົ່າເບັນຈະມີນໍາພາກັນຍົກຍ້າຍ. ເປັນຂອງທັມດາຢູ່ແລ້ວວ່າເຜົ່ານັ້ນອຍໆ ກໍພະຍາຍາມທີ່ຈະຕາມເຜົ່າໃຫຍ່ຢູ່ສເມີ. ການຍົກຍ້າຍກໍຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາເພາະແຕ່ລະເຜົ່າກໍມີເຫດຜົນຂອງໃຜລາວ. ແຕ່ຕົວຂອງທ່ານເອຊະຣາເອງມີການຊັກຊ້າແດ່ ໄດ້ໄປເຖິງເຢຣູຊາເລັມໃນເດືອນທີຫ້າ ປີທີເຈັດ. (ເອຊະຣາ ບົດທີ 7)

2. ການທ້າທາຍໃຫ້ມີການເຊື່ອຟັງ: (ເອຊະຣາ 1:5)

ເປັນການດີທີ່ສຸດທີ່ຜູ້ຂຽນໄດ້ຍົກເອົາສອງເຜົ່າທີ່ເປັນເຜົ່າທີ່ສັດຊື່ ແລະກໍເປັນເຜົ່າທີ່ມີເຊື່ອສາຍສືບມາຈາກກະສັດດາວິດ ແລະກໍເປັນເຜົ່າສຸດທ້າຍທີ່ຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍທີ່ບາບີໂລນ.

ຄໍາສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ປະເສີດ ເພາະມີທັງຄວາມຫວັງ ແລະການຄ້າປະກັນຢູ່ຕລອດການ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ເປັນຂອງງ່າຍປານໃດສໍາລັບຊາວຢູດາທີ່ຈະຕອບສນອງພຣະສັນຍານີ້. ລອງວາດພາບເບິ່ງເສັ້ນທາງຈາກບາບີໂລນເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ການເດີນທາງຕ້ອງພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແນ່ນອນ. ເມື່ອໄດ້ຮັບຄໍາສັ່ງຈາກກະສັດໄຊຣັດແລ້ວ ບາງຄົນອາດຈະກ່າວວ່າ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ດອກ, ແລະບາງຄົນກໍອາດຈະກ່າວວ່າ ບໍ່ຕ້ອງຍ້າຍ. ເສັ້ນທາງກໍຍາວເກີນໄປເຖິງ 1000 ໄມ. ແມ່ນກະທັ້ງຄົນຍິວທີ່ອາໄສຢູ່ໃນບາບີໂລນເອງກໍຍັງພາກັນເວົ້າເຖິງກ່ຽວກັບການຍົກຍ້າຍນີ້ ວ່າຈະຕ້ອງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ.

ນີ້ຄືການທ້າທາຍຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ສໍາລັບຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າຈະກະທໍາສິ່ງໃດກໍແລ້ວແຕ່, ມະນຸດພວກເຮົາສ່ວນຫລາຍ, ກໍຄືບາດກ້າວຄັ້ງທໍາອິດຊຶ່ງເປັນບາດກ້າວອັນສໍາຄັນ ແລະບາງຄົນກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະສ່ຽງໃນການເລີ່ມຕົ້ນນີ້.

ຄົນສ່ວນຫລາຍທີ່ຕັດສິນໃຈກັບຄືນນັ້ນ ສ່ວນຫລາຍແມ່ນຍັງບໍ່ທັນເຄີຍເຫັນດິນແດນຕອນນີ້ເລີຍ, ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນກໍຄືການບອກເລົ່າຂອງຜູ້ເຖົ້າຜູ້ແກ່ເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ວ່າພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະລະຖິ້ມຍ້າວເຮືອນ, ວິຊາອາຊີບ ແລະເພື່ອນຜູ້ ກັບຄືນໄປເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ ສ້າງບ້ານເຮືອນໃນດິນແດນທີ່ຕົນເອງບໍ່ເຄີຍເຫັນ. ປະວັດສາດຍັງໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າ ຫລາຍຄອບຄົວກໍບໍ່ກ້າສາມາດສ່ຽງພ້ອມທີ່ຈະເດີນທາງກັບໄປ.

ໃນຂະນະທີ່ປະເຊີນຫນ້າກັບບັນຫາຂອງຊາວຢູດານີ້, ໃນພຣະທັມເອຊຽາ ໄດ້ບັນທຶກລາຍຊື່ເຖິງພົງພັນທີ່ສາມາດສ່ຽງພັຍໃນການເຊື່ອຟັງຄັ້ງນີ້ໄວ້. ຕາມທີ່ຈິງແລ້ວ, ພວກເຂົາເຈົ້າວາງໃຈ ແລະເຊື່ອວ່ານີ້ຄືການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ກັບຄືນໄປສ້າງແຜນດິນແລະວິຫານຂອງພຣະອົງ.

ພຣະທັມເອຊຽາ ໄດ້ຂຽນຂຶ້ນຫລັງຈາກຊາວຢູດາກັບຄືນໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມ ໄດ້ປະມານສິບປີແລ້ວ. ການສ້າງພຣະວິຫານແລະກຳແພງເມືອງກໍສຳເລັດລົງຫມົດແລ້ວ, ແຕ່ວ່າຜູ້ທີ່ຈະຊົມໃຊ້ທັງຫລາຍຄວນຈະມີການເລີ້ມຕົ້ນໃໝ່. ພວກເຮົາຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ເມື່ອນະມັສການພຣະເຈົ້າພວກເຂົາກໍມັກຈະພາກັນເຮັດຕາມໃຈຕົວເອງ. ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດແລະການເຊື່ອຟັງໃນຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະເຈົ້າ.

3. ສະຖານທີ່ນະມັສການແມ່ນບ່ອນປັບປຸງຊີວິດຄົນ:

ເປັນທີ່ຫນ້າສົນໃຈຫລາຍ, ທີ່ເອຊຽາຜູ້ບັນທຶກພຣະທັມນີ້, ໄດ້ເນັ້ນໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະວິຫານແລະວັດຖຸສິ່ງຂອງທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ນຳມາສູ່ດິນແດນຂອງຕົນເອງດ້ວຍນັ້ນ. ໄຊຮັດ ໄດ້ນຳເອົາຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງ ອອກໄປຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະແລ້ວເພິ່ນກໍໄດ້ສິ່ງໃຫ້ພວກເຂົານຳຄືນມາທັງຫມົດ. ເພື່ອໃຫ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າພື້ນຕົວຄືນໃໝ່ໃນການນະມັສການພຣະເຈົ້າ ຫລັງຈາກກັບສູ່ດິນແດນແຫ່ງພຣະສັນຍາແລ້ວ. ຜູ້ຂຽນຍັງໄດ້ກ່າວເຖິງພວກທີ່ກັບຄືນ, ຄືພວກທີ່ມີຄວາມເຊື່ອແລະມີການຖວາຍຕົວ. ນີ້ຄືຈຸດປະສົງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ຄົນຍຸກຕໍ່ໄປເຫັນວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ຫ່າງໄກພວກເຂົາເລີຍ ແລະກໍເປັນການໃຫ້ກຳລັງໃຈໃນຄວາມກ້າຫານຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ສະຖານທີ່ສັກສິດທີ່ມີມືຂອງມະນຸດຮ່ວມດ້ວຍນັ້ນ ຄືການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າແລະກໍເປັນວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທຳນວາຍໄດ້ກ່າວວ່າ ນີ້ແມ່ນການປັບປຸງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ທີ່ຈະສຳເລັດໄດ້ກໍດ້ວຍຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ, ຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືກໍຄືຊາວບາບີໂລນ ແລະການທຳງານຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທັງຫລາຍ.

ມີຫລາຍແຫ່ງຫລາຍທາງ, ທີ່ພຣະຄັມພິເດີມໄດ້ແນະນຳໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງເຊັ່ນຈາກພຣະທັມເຢເຣເມີຢາ 29:10-14 ໃນຕອນນີ້ເປັນພຣະທັມທີ່ພວກເຮົາເຫັນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານຜູ້ທຳນວາຍເຢເຣເມີຢາ. ແລະຄວາມຈິງອີກອັນນຶ່ງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ຄວນລືມກໍຄືວ່າ ຄົນຢູດາທີ່ຢູ່ໃນບາບີໂລນເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊຶ່ງສາມາດຂ້າມເຂດແດນມາເຖິງພວກເຂົາ. ໄຊຮັດອາດຈະເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຂອງຄົນອິສຣາເອນສະຖິດຢູ່ແຕ່ວິຫານກຸງເຢຣູຊາເລັມເທົ່ານັ້ນ. ບາງຄົນທີ່ຖືກກວາດຕ້ອນໄປກໍອາດຈະຄິດເຫມືອນກັນວ່າພຣະເຈົ້າຊຶ່ງສະຖິດຢູ່ຫ່າງໄກພວກເຂົາເຈົ້າຫລາຍ. ບາງຄົນກໍຍັງຄິດຫລາຍໄປອີກວ່າພຣະເຈົ້າມາຢູ່ບາບີໂລນດ້ວຍກັບພວກເຂົາ ແລະຈະກັບໄປພ້ອມໆກັບພວກເຂົາ. ດຽວນີ້ ພຣະເຈົ້າກຳລັງນຳພາພວກເຂົາກັບໄປເລີ້ມຕົ້ນຊີວິດໃໝ່.

ບົດຮຽນນີ້ ແລະ ຊີວິດປັດຈຸບັນ

ຂໍ້ຄວາມທີ່ໄດ້ມາຈາກບົດຮຽນນີ້ແມ່ນເພື່ອແນໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ທີ່ພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດໃນທຸກວັນນີ້ແມ່ນ ການທ້າທາຍໃຫ້ພວກເຮົາເລີ້ມຕົ້ນໃໝ່. ກ່ອນທີ່ຊາວບາບີໂລນຈະບຸກເຂົ້າໄປແລະທຳລາຍກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ຜູ້ທຳນວາຍເຢເຣມີຢາໄດ້ຫນູນໃຈພວກເຂົາເຈົ້າໃຫ້ມີການຖວາຍຕົວແດ່ພຣະເຈົ້າ ແລະກໍເປັນພຣະປະສົງ ຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາເຈົ້າພາກັນປະຕິເສດ ແລະຜູ້ນຳທີ່ໂງ່ຈ້າກຳພາຊົນຊາດຂອງຕົນເອງໃຫ້ຖືກກວາດ ລ້າງໄປເປັນຊະເລີຍ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ມີຄວາມຮັກອັນອັມະຕະ ຍັງໃຫ້ຄວາມຫວັງແກ່ພວກເຂົາ ຊຶ່ງພຣະອົງ ຊົງຖືວ່ານັ້ນຄືປະສົບການຂອງພວກເຂົາ. ເຢເຣມີຢາປະກາດວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງນຳຄົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບ ຄົນຖິ່ນຖານເດີມ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເລີ້ມຕົ້ນໃໝ່.

ຄຳຖາມ:

1. ພຣະທັມເອຊະຣາ ແລະໄຊຣັດກະສັດແຫ່ງເບີເຊັຍ ໄດ້ຖືກນຳພາໂດຍພຣະເຈົ້າ ທີ່ໃຫ້ຄົນຍົວຖືກ ກວາດລ້າງໄປແລະໃຫ້ກັບຄືນສູ່ຖິ່ນຖານເດີມ. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ຄົນທີ່ບໍ່ເປັນຄົນຍົວໃຫ້ສຳເຣັດງານ ເພື່ອເປົ້າຫມາຍຂອງຄົນຍົວ, ທ່ານໄດ້ຮັບບົດຮຽນຢ່າງໃດຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້?
2. ຕົວເຮົາແລະຄອບຄົວຂອງເຮົາເຄີຍມີປະສົບການໃນການເລີ້ມຕົ້ນໃໝ່ຫລືບໍ່? ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະ ເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການທ້າທາຍ, ສຳລັບພວກເຮົາ ມີວິທີໃດ?
3. ໃນພຣະຄັມພີ ໄດ້ບອກວ່າ ມີສອງເຜົ່າໃຫຍ່ໆທີ່ນຳພາໃນການເລີ້ມຕົ້ນການຍົກຍ້າຍກັບຄືນບ້ານ ເດີມ, ມີເຜົ່າໃດແດ່ຈຶ່ງບອກຊື່?
4. ການເລີ້ມຕົ້ນໃໝ່ເປັນການຕື່ນເຕັ້ນຫລາຍ, ແຕ່ກໍຕ້ອງການຄວາມກ້າຫານ, ຕ້ອງການງູ່ນຳພາ, ແລະຕ້ອງການພ້ອງດ້ວຍ. ພວກເຮົາຮູ້ສຶກບໍ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບ ຄວາມເສີຍຫາຍ ແລະພົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ? ແບ່ງປັນປະສົບການຂອງເຮົາຫລືຄອບຄົວກໍໄດ້.

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ວາງຮາກຖານດ້ວຍການນະມັສການ

ຂໍ້ພຣະຄໍາພີສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ເອຊຽາ 3:1-7, 10-13

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄໍາພີ: ເອຊຽາ ບົດທີ 3

ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນ: ຄວາມສໍາຄັນຂອງການນະມັສການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງກະທໍາ ເພື່ອເປັນການຫນູນໃຈ ແລະຕຽມໂອກາດທີ່ຈະກະທໍາດ້ວຍ.

ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານຈະນະມັສການພຣະເຈົ້າດົນປານໃດແລະຄວນຈັດຕຽມຜູ້ອື່ນນະມັສການເຫມືອນກັນ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ທິດທາງໃນການທີ່ຈະຫນູນໃຈ ແລະໃນການຈັດຕຽມການນະມັສການພຣະເຈົ້າ.

ຄໍານໍາ

ໃນເວລານີ້ ຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາໄດ້ສັນຍາວ່າຈະຊ່ວຍເຫລືອຊາວອົພິບໃນການຕັ້ງຖິ່ນຖານໃໝ່. ບາງຄອບຄົວກໍຢູ່ໃນສູນເປັນເວລາ 10 ປີ, ບາງຄອບຄົວກໍຫລາຍກວ່າ 10 ປີ, ແລະດຽວນີ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງພວກເຮົາແລ້ວ.

ເມື່ອສັງເກດເຫັນຄອບຄົວທີ່ມາເຖິງໃໝ່ໆແລ້ວ ກໍຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຍັງມີຫລາຍຢ່າງທີ່ຈະປັບປຸງ, ດັດແປງແກ້ໄຂແລະຮຽນຮູ້. ການບໍ່ຮູ້ພາສາ, ວັດທະນະທັມແຕກຕ່າງ, ອາກາດປ່ຽນແປງ, ສິດທິຕາມກົດໝາຍທັງຫມົດນີ້ເປັນການທ້າທາຍຕໍ່ຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າທຸກຄອບຄົວ ບໍ່ວ່າຄອບຄົວໃຫຍ່ຫລືຄອບຄົວນ້ອຍ.

ອາທິດທໍາອິດທີ່ເຂົາເຈົ້າມາປາກົດຕົວຢູ່ໃນໂບດ, ເກືອບທຸກຄໍາເວົ້າທີ່ເຂົາເຈົ້າຟັງ ຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈເລີຍ. ແຕ່ກໍມີບາງຄົນພໍເຂົ້າໃຈພວກເຮົາແດ່ເລັກຫນ້ອຍ. “ພວກເຮົາຢາກຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າ ແລະຂອບພຣະຄຸນໃນການຕ້ອນຮັບພວກເຮົາຢ່າງອົບອຸ່ນ” ຄົນພວກນີ້ເຂົາເຈົ້າຮູ້ຈັກການອ້ອນວອນອະທິຖານ, ຮູ້ຈັກເພງທີ່ພວກເຮົາຮ້ອງ ແລະກໍຮູ້ຈັກການກອດແລະຈັບມື ຫລັງຈາກການນະມັສການສິ້ນສຸດ ພວກເຮົາເຊື່ອໝັ້ນວ່າ ໃນວັນນຶ່ງຂ້າງຫນ້າ ພວກເຮົາເຈົ້າຈະມີການນະມັສການເປັນຂອງຕົວເອງ, ພາສາແລະປະເພນີຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ

ຢູ່ດາໄດ້ກັບຄືນມາສູ່ດິນແດນຂອງປູ່ຍ່າຕາຍາຍຂອງເຂົາເຈົ້າ ແຕ່ກໍຍັງມີຫລາຍຢ່າງທີ່ຈະປັບປຸງ ດັດແປງ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນການກັບບ້ານ, ແຕ່ກໍຍັງເຫັນການບໍ່ແຈບໃຈ, ການບໍ່ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືໃນການສ້າງສາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ການນະມັສການຈະເປັນຈຸດສູນກາງຂອງພວກທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງ,

ເພາະວ່າຈະເປັນການເສີມສ້າງໃນສ່ວນບຸກຄົນ, ຄອບຄົວ, ແລະປະເທດຊາດດ້ວຍ. ໃນບົດທີ 3:1-7 ນີ້ ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນການພື້ນຟູການນະມັສການຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່.

1. ການເລີ່ມຕົ້ນນະມັສການໃນການຮື້ພື້ນເຢຣູຊາເລັມ: (ເອຊຽາ 3:1-7)

ຜູ້ຂຽນເອຊຽາ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການເລີ່ມຕົ້ນ ເພື່ອຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າການສ້າງສະຖານທີ່ນະມັສການແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນສໍາລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. ຫຼັງຈາກທີ່ ກະສັດໄຊຣັດອອກຄໍາສັ່ງໃຫ້ກັບຄືນຖິ່ນຖານເດີມໄດ້, ຊາວຍູດາທີ່ມີຄວາມເຊື່ອແລະຮັກເຊື່ອສາຍພົງພັນຂອງຕົນເອງກໍພ້ອມພາກັນກັບຄືນບ້ານ. ເມື່ອໄປເຖິງເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ, ພວກເຂົາພ້ອມພາກັນລົງມືສ້າງແທ່ນບູຊາ ແລະສະຖານທີ່ນະມັສການ ແລະກໍສໍາເລັດລົງໂດຍບໍ່ທັນເຖິງປີ. ພຣະຄໍາພີ (ເອຊຽາ 3:1) ກ່າວວ່າ “ເມື່ອມາເຖິງເດືອນທີເຈັດ ພົງພັນອິສຣາເອນທີ່ຢູ່ຕາມທົວເມືອງຕ່າງໆ ໄດ້ມາພ້ອມຫນ້າກັນຢູ່ທີ່ເຢຣູຊາເລັມ”

ການນະມັສການແມ່ນຫຍັງ? ຄົງຈະບໍ່ແມ່ນການຮ້ອງເພງມ່ວນ, ຄົງຈະບໍ່ແມ່ນການສລອງວັນຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ, ຄົງຈະບໍ່ແມ່ນວັນວາເລັນໄທ ແຕ່ແມ່ນການຖວາຍຕົວ, ການໃຫ້ຄວາມໂຄຣຶບ, ຍົກກຽດ, ແລະການຖວາຍຊັບສິ່ງຂອງແກ່ພຣະເຈົ້າ.

ເຢຊູອາ (ມະຫາປະໂຣທິດ) ພ້ອມກັບເພື່ອນປະໂຣທິດອື່ນໆອີກ ກໍພາກັນຫນູນໃຈປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ອ່ອນກໍາລັງໃຈ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ແນ່ນອນໃຈ, ຜູ້ທີ່ຍັງມີຄວາມຍ້ານກົວຢູ່ ໃຫ້ຮ່ວມມືສ້າງດ້ວຍ ໂດຍຍົກຕົວຢ່າງພຣະທັມບັນຍັດຂອງໂມເຊ. ປະສົບການທີ່ເອຊຽາຢາກເຫັນທີ່ສຸດກໍຄືສ້າງແທ່ນບູຊາແລະສະຖານທີ່ນະມັສການພຣະເຈົ້າຕິດຕໍ່ກັນ ເພາະເປັນມູນມໍຣະດົກຂອງຊາວອິສຣາເອນ.

ໃນຂໍ້ທີ 3 ກ່າວວ່າ “ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ປຸກຂຶ້ນຢູ່ໃນຖ້ຳມາກາງປະຊາຊົນທີ່ມີຄວາມຍ້າຍກົວ.” ໃນທີ່ນີ້ ພວກເຮົາຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ພວກຢິວທີ່ຖືກກວາດຕ້ອນໄປແລ້ວກັບຄືນມາ ແລະພວກທີ່ບໍ່ຖືກກວາດໄປ ແມ່ນຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນ. ໃນຂໍ້ທີ 4 ຍັງໄດ້ກ່າວວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທຸກວັນ ຄືຕອນເຊົ້າແລະແລງ. ການກະທໍາຢ່າງນີ້ເຂົາເຈົ້າພາກັນເອີ້ນວ່າ “ເທສການຢູ່ເພິງ”. ທັງຫມົດນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າລະນຶກເຖິງ ສມັຍອິພົບຈາກອີຍິບ ຊຶ່ງເປັນເສັ້ນຂນານກັບການຖືກກວາດລ້າງໄປບາບີໂລນ ແລ້ວຫລີບລ່າວຕ່າວຄືນບ້ານເດີມ.

2. ວາງຮາກຖານພຣະວິຫານ: (ເອຊຽາ 3:10-13)

ເມື່ອການວາງຮາກຖານຕິດຕາມມາດ້ວຍການກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານເປັນທີ່ສໍາເລັດແລ້ວ, ກໍເປັນໂອກາດໃຫ້ປະຊາຊົນທັງຫລາຍໄດ້ເຂົ້າມາເພື່ອຖວາຍກຽດໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮັບຜິດຊອບແລະຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄົນທັງຫລາຍກໍຍ່ອມແຕກຕ່າງກັນໄປເປັນຂອງທັມດາ. ບາງຄົນກໍຍັງລະນຶກເຖິງວິຫານຫຼັງເກົ່າ ບາງຄົນກໍຊື່ນຊົມຍິນດີເພາະໄດ້ວິຫານຫຼັງໃຫມ່. ແຕ່ສໍາລັບຄົນເກົ່າກໍຄົງຈະບໍ່ເຫລືອຫລາຍພໍທີ່ໃດ, ເພາະຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນວິຫານຫຼັງເກົ່າທີ່ຖືກທໍາລາຍລົງ ເປັນເວລານານເຖິງ 60 ປີຜ່ານມາແລ້ວ.

ໃນພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ ບາງຄົນກໍຮ້ອງໃຫ້ສຽງດັງ, ແລະບາງຄົນກໍໂຫ້ຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ. ປະຊາຊົນທັງ ຫລາຍກໍສັງເກດບໍ່ໄດ້ ເພາະສຽງນັ້ນອີກກະທົກຈົນເກີນໄປ. (3:12) ໃນການຮ້ອງໃຫ້ນີ້ ພວກເຮົາກໍຮູ້ແລ້ວວ່າ ເວລາດີໃຈຫລາຍກໍເຮັດໃຫ້ນ້ຳຕາໄຫລອອກມາ ຈຶ່ງອ່ານພຣະທັມ (ຮັກກາຍ 2:1-4) ກ່ຽວກັບສັກສີຂອງພຣະ ວິຫານໃຫມ່.

ພຣະຄຳພີໃຫມ່ຍັງໄດ້ຊີ້ໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນ ໃນໂຍຮັນ 4:21-24 ວ່າຈະເປັນຫລັງເກົ່າຫລັງໃຫມ່ກໍຕາມ ການ ນະມັສການພຣະເຈົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນ ກໍຄື “ການນະມັສການພຣະເຈົ້າດ້ວຍຈິດວິນຍານແລະຄວາມຈິງ”.

ເອຊຸຣາ 3:11 ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງເພງຕອບກັນ, ຮ້ອງເພງສຽງປະສານກັນ, ຮ້ອງເພງໂມທະນາ, ຮ້ອງເພງ ສັຣເສີນແດ່ພຣະເຈົ້າ ຍ້ອນຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ນຳພວກອິສຣາເອນຕລອດໄປເປັນນິດ.

3. ຮາກຖານການນະມັສການພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ຂອງພວກເຮົາ:

ເມື່ອອ່ານໃນພຣະທັມເອຊຸຣາແລ້ວ ກໍເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງຄົນອິສຣາເອນຫລາຍ, ພວກເຮົາບໍ່ຄວນຈະ ຜ່ານການພຣະທັມຕອນນີ້. ການສ້າງສາ, ການຮື້ພື້ນ, ການປັບປຸງ ໃນການນະມັສການຂອງຊາວຢູດາ ຊຶ່ງ ເປັນວຽກງານຂອງພວກທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຮ່ວມກັນ. ໃນສັມຍໃຫມ່ ພວກເຮົາເອົາແນວຄິດຕົວເອງ, ຄວາມເຊື່ອ ຕົວຄົນດຽວ, ເຊື່ອຟັງຕົວຄົນດຽວ ແຕ່ຢາລືມວ່າການນະມັສການເປັນຂອງລວມ ພວກເຮົາເຮັດນຳກັນຫລາຍ ຄົນ ພວກເຮົາທຳງານຮ່ວມກັນຫລາຍຄົນ ບໍ່ແມ່ນເຮັດຕົວຄົນດຽວ.

ການທີ່ຈະສ້າງຄຣິສຕະຈັກຫລືກໍ່ສ້າງອາຄານ ແມ່ນຕ້ອງການປັດຈັຍຫລາຍຢ່າງ ຊຶ່ງພື້ນຖານກໍຄືການຖວາຍ ຕົວແລະກຳລັງຊັບ. ການນະມັສການມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍກວ່າຕົວອາຄານ, ບ່ອນເຜົາເຄື່ອງບູຊາ, ແລະ ການປະດັບປະດາຕ່າງໆ. ຫລາຍຄຣິສຕະຈັກ ມັກຈະປະດັບປະດາໃຫ້ງາມເພື່ອດຶງດູດແຂກທີ່ມາຢ້ຽມຢາມ. ແຕ່ວ່າການນະມັສການພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ຢ່າງແທ້ຈິງນັ້ນກໍຄື ການຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່, ພຣະອົງຊົງເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໃນໂລກນີ້ ແລະໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.

ຊາວຢູດາມີພລັງແລະຕັດສິນໃຈສ້າງພຣະວິຫານ ເພາະເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມຍິນດີແລະຕ້ອງການງູຮູ້ ບຸນຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ນຳພາໃຫ້ກັບຄົນບ້ານ. ການນະມັສການຈຶ່ງເປັນພື້ນຖານແລະເປັນພລັງໃຈອັນສຳ ຄັນໃນຫມູ່ເຂົາເຈົ້າ.

ບົດຮຽນແລະຊີວິດ

ພວກເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນເລື້ອຍໆກ່ຽວກັບການຖືກຖຽງກັນເຣື່ອງນະມັສການໃນຄຣິສຕະຈັກ. ບາງໂບດກໍຕ້ອງ ເຖິງຂັ້ນແຕກຫັກລົງເອີ້ນກັນບໍ່ໄດ້ເລີຍ. ບາງໂບດກໍມັກຖືກແຕ່ງຫລາຍ ບາງໂບດກໍບອກວ່າບໍ່ຕ້ອງຕົກແຕ່ງ

ຫລາຍ. ບາງໂບດກໍບອກວ່າຕ້ອງຮ້ອງເພງຫລາຍໆໃຊ້ດົນຕີດັງໆ ແຕ່ບາງໂບດຊ້ຳພັດວ່າບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ດົນຕີ
ຫລາຍ. ການນະມັສການພຣະເຈົ້າອົງບໍ່ນິສຸດ ແມ່ນການນະມັສການດ້ວຍຈິດວິນຍານ ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກ
ຈາກພາຍໃນແລະຄ້ວຍຄວາມຍໍາເກງນັບຖື. ຕ້ອງຮ່ວມຈິດໃຈກັນທີ່ພຣະເຈົ້າແລະທຸກຄົນກໍຕ້ອງຮ່ວມກັນ
ເປັນໃຈອັນດຽວກັນ. ການນະມັສການຈິ່ງຈະມີພລັງແລະມີອໍານາດໃນການເປັນພະຍານ.

ຄໍາຖາມ:

1. ການນະມັສການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນພິທີອັນສໍາຄັນທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່
ແມ່ນນະມັສການພໍເປັນພິທີ ຫລືວ່າພໍແລ້ວມື້ແລ້ວວັນໄປ. ເວລາພວກເຮົາເຂົ້ານະມັສການພຣະເຈົ້າ
ພວກເຮົາມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ?
2. ເມື່ອພວກເຮົາເຂົ້າໄປຊ່ວຍໃນການຈັດຕຽມສະຖານທີ່ນະມັສການ ທ່ານຈະທໍາຢ່າງໃດ? ຈິ່ງຕຽມ
ແບ່ງປັນໃຫ້ແກ່ຫ້ອງຮຽນ ວ່າມີຄວາມຫມາຍຢ່າງໃດຕໍ່ພວກເຮົາ?
3. ຈິ່ງສັງເກດເບິ່ງວັດຖຸອຸປະກອນທີ່ໃຊ້ໃນການນະມັສການໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ລະຢ່າງ
ມີຄວາມຫມາຍຢ່າງໃດຕໍ່ການນະມັສການ?
4. ສິ່ງນຶ່ງທີ່ພຣະທັມເອຊຸຣາໃຊ້ ເພື່ອຮຽກເອີ້ນໃຫ້ປະຊາຊົນທັງຫລາຍຫວນຄິດເຖິງຄວາມບໍ່ນິສຸດແລະ
ການນະມັສການຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນປະວັດສາດແຫ່ງຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ອາດລືມໄດ້. ໃນຄຣິສຕະຈັກ
ຂອງພວກເຮົາເດ ມີສິ່ງໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຄິດເຖິງບໍ່?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ຈົ່ງໃຫ້ວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າເປັນທີ່ນຶ່ງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳ

ລັບບົດຮຽນນີ້: ຮັກກາຍ 1:1-11; 2:1-9

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ຮັກກາຍ ບົດທີ 1 ແລະ ທີ 2

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນ: ການໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາສນັບສນູນວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາມີຄວາມຄິດເຫັນຢ່າງໃດໃນການທີ່ບໍ່ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືນຳວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ, ນັ້ນຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນວ່າບໍ່ມີການຖວາຍຕົວແມ່ນບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຕີຮາຄາວ່າເຮົາໄດ້ໃຫ້ວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າເປັນທີ່ນຶ່ງຢ່າງໃດ ແລະ ໄດ້ເຫັນວ່າສະຖານທີ່ຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຈຸດສຳຄັນ.

ຄຳນຳ

ຮາກຖານບໍ່ຫມັ້ນຄົງ, ຫລັງຄາຮິວ: ທໍ່ນ້ຳແຕກ, ພັດລົມເດີນບໍ່ສະດວກ-ເປັນການບອກເຕືອນວ່າຕ້ອງມີການເສັຍເງິນ. ບາງຄົນກໍພໍໃຈໃນການແປງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ເພາະແປງແລ້ວກໍບໍ່ໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍ.

ບາງຄົນກໍເລີ້ມຕົ້ນ ແຕ່ກໍບໍ່ສິ້ນສຸດຈັກເທື່ອ, ບາງຄົນກໍແປງແຕ່ເຮືອນທຸ້ມເງິນໃສ່ຫລາຍ, ແຕ່ເວລາຂາຍແລ້ວກໍບໍ່ໄດ້ເງິນຄືນ ຂາດທຶນໄປຊື້ຳ.

ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັນກັບສັມຍຂອງຮັກກາຍ, ຫລັງຈາກທີ່ກັບຈາກການເປັນຊະເລີຍແລ້ວ ຊາວອິສຣາເອນກໍພາກັນຟື້ນຊີວິດຄືນໃໝ່, ສ້າງອາຄານບ້ານເຮືອນ ແລະວາງຮາກຖານພຣະວິຫານລົງໃໝ່. ເມື່ອສ້າງໄປແລ້ວພຣະວິຫານຍັງບໍ່ທັນສຳເລັດ ຄວາມທີ່ຖອຍກໍເຮັດໃຫ້ງານຢຸດສັງກ ປະຊາຊົນທັງຫລາຍຫັນໄປຫາວຽກງານສ່ວນຕົວ ປະປ່ອຍງານຂອງພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ກາຍເປັນຮ້າງ. ແຕ່ວ່າໃນສັມຍຂອງຮັກກາຍ ພວກເຂົາເຈົ້າກໍຍັງນະມັສການຕາມທັມດາຄືຍັງເຜົາເຄື່ອງບູຊາຢູ່ ແຕ່ທີ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນສະຖານທີ່ຖາວອນ. ປະຊາຊົນພາກັນກັບບ້ານເມືອງຂອງຕົນເກືອບເຖິງຊາວປີ. ໂດຍຜ່ານຮັກກາຍ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກສົ່ງມາ.

1. ການເລື່ອນເວລາໂດຍບໍ່ມີກຳນົດ: (ຮັກກາຍ 1:1-4)

ຮັກກາຍໄດ້ເລີ້ມຂຽນປຶ້ມຂອງເພິ່ນ ໂດຍກ່າວວ່າແມ່ນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຂຽນເຖິງຜູ້ປົກຄອງ ເຊຣູບາເບນແລະເຖິງເຢຊູອາ ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ກ່າວວ່າ “ເວລາທີ່ຈະສ້າງວິຫານຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ບັງບໍ່ທັນມາເຖິງ”

(ຮັກກາຍ 1:2) ເປັນທີ່ໜ້າສົນໃຈວ່າເປັນຫຍັງເພິ່ນຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້” ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າປະຊາຊົນຂອງເຮົາ. ການບໍ່ພໍພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ປະຊາຊົນພາກັນເລີກລືມໃຈໃນການສ້າງພຣະວິຫານ. ອາດຈະເປັນດ້ວຍຫລາຍເຫດຜົນທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ເອົາໃຈໃສ່.

- 1) ອາດຈະເປັນເພາະສະພາບການເມືອງ, ປະຊາຊົນໃນຜືນແຜ່ນດິນນັ້ນກໍຍັງພາກັນມາເຮັດໃຫ້ຊາວຢູດາທໍ້ຖອຍແລະກໍທໍາການຕ່າງໆເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຍ້ານກົວ ແລະການສ້າງສາກໍບໍ່ສົມຫວັງຫຍັງເລີຍ. (ເອຊະຣາ 4:4)
- 2) ອາດຈະມີຜູ້ທີ່ເຊື່ອຫລາຍ ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນພ້ອມທີ່ຈະສ້າງສາວິຫານເທື່ອ. ປະຊາຊົນຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈວ່າຖ້າເວລາສ້າງສາແລ້ວຈະມີຜົນຢ່າງໃດແດ່.
- 3) ອາດຈະຍັງຍ້ານກົວວ່າ ຖ້າສ້າງສາເຮັດແລ້ວຈະບໍ່ມີສັດຕູມາທໍາລາຍອີກຫລື.

ໃນປີ 587 ກ່ອນພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ປະຊາຊົນໄປເປັນຊະເລີຍ ເພາະພວກເຂົາລະເມີດບັນ ຍັດຂອງພຣະອົງ. ກະສັດໄຊຣັດແຫ່ງເບີເຊັຍໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຊະເລີຍຫວນກັບຄືນສູ່ອິສຣາເອນ ເພື່ອສ້າງສາບ້ານເມືອງຂອງຕົນເອງ. ໃນປີ 537 ຫລື ປີ 536 ກ່ອນພຣະເຢຊູຄຣິດ ຜູ້ປົກຄອງ ແຊສບາຊຊາກ ໄດ້ນໍາພາປະຊາຊົນວາງຮາກຖານພຣະວິຫານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ວ່າ 20 ປີຜ່ານມາແລ້ວຮາກຖານນັ້ນກໍຍັງຢູ່ເໝືອນເດີມ. ປະຊາຊົນກໍຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ ແລະນະມັສການພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ເຜີນໆ ແລະກະທໍາພໍເປັນພິທີເທົ່ານັ້ນ

ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບຜິດຊອບອັນໃດເລີຍ, ຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ແທນັນໜາ, ຂະນະດຽວກັນນັ້ນປະຊາຊົນກໍສົນໃຈເຮືອງສ່ວນຕົວຫລາຍກ່ວາສິ່ງອື່ນ.

ຮັກກາຍຍັງໄດ້ສືບຕໍ່ພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍຖາມປະຊາຊົນວ່າ “ຈຶ່ງພິຈາຣະນາເບິ່ງວ່າ ເຈົ້າຈະມີຄວາມເປັນຢູ່ຢ່າງໃດ” (ຮັກກາຍ 1:5,7) ເພິ່ນຖາມພວກເຂົາດັ່ງນີ້ ກໍມີຄວາມຫມາຍວ່າ ຜ່ານມາ, ປັດຈຸບັນ ແລະໃນອະນາຄົດໃນການດໍາເນີນຊີວິດຂອງພວກເຂົາຈະເປັນມາຢ່າງໃດ.ກ່ອນໜ້ານີ້ພວກເຂົາເຈົ້າເຄີຍໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້າແລະນະມັສການພຣະເຈົ້າດ້ວຍສະງ່າຮາສີ ແລະໄດ້ຮັບພຣະພອນຫລາຍກວ່າທຸກເຜົ່າທຸກຊົນຊາດອື່ນໃດໃນໂລກນີ້.

ປະຊາຊົນທັງຫລາຍອາດຄາດຫວັງໄວ້ວ່າ ເວລາກັບໄປແລ້ວຈະໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນເຕັມໄປດ້ວຍນໍ້າເຜີ້ງແລະນໍ້ານົມເຫມືອນດັ່ງກ່າວໄວ້ໃນອີພຍິບ 3:17. ເມື່ອຄິດໄປແລ້ວປະຊາຊົນທຸກວັນນີ້ກໍເຫມືອນກັນ ພວກເຂົາຫລົງເຫັນຊີວິດສ່ວນຕົວເປັນໃຫຍ່ ພວກເຂົາບໍ່ຢາກມີສ່ວນກັບພຣະເຈົ້າ, ຖ້າມີກໍເລັກໆນ້ອຍໆ. ພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ ພຣະເຈົ້າເປັນໃຫຍ່ ພຣະເຈົ້າຄຸ້ມຄອງຈັກກະວານ ຈະເຮັດແປະໆບາງໆແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້.

ຂໍ້ 8 “ຈຶ່ງຂຶ້ນໄປເທິງພູເຂົາ ແລະຈຶ່ງນໍາໄມ້ມາສ້າງພຣະວິຫານຂອງເຮົາແລະເຮົາຈະມີຄວາມພໍໃຈ ແລະເຮົາຈະໄດ້ຮັບກຽດ.” ການກະທໍາຢ່າງນີ້ບໍ່ເປັນຂອງງ່າຍເພາະວ່າເຮືອງວັດຖຸສິ່ງຂອງໃຜເຫັນແລ້ວກໍຢາກໄດ້. ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ໄມ້ດົງມາ ພວກເຂົາກໍນໍາໄປເຮືອນຂອງຕົນເອງ.

ຂໍ້ 9-10-11 ພຣະເຈົ້າອະທິບາຍໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ເຂົາຫວັງຢາກໄດ້ຫລາຍແຕ່ໄດ້ນ້ອຍ ເພາະເວລາເຂົານໍາມາທີ່ບ້ານຂອງເຂົາພຣະເຈົ້າໄດ້ເປົ່າມັນໄປເສັຍ. ພຣະເຈົ້າຍັງກ່າວອີກວ່າ “ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນຢ່າງນັ້ນວິຫານຂອງເຮົາພັງທະລາຍ ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍຍັງສາລະວິນແຕ່ນໍາວຽກຂອງຕົນເອງ” ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວໃນພຣະ

ທັມສເລີຍພຣະບັນຍັດ 6:18 “ພວກທ່ານຈຶ່ງກະທຳການທີ່ຖືກຕ້ອງແລະທີ່ດີໃນສາຍພຣະເນດພຣະເຈົ້າ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄປດີມາດີ”

ຂໍ້ 12-13-14 ແລະແລ້ວປະໂຫຍດພ້ອມກັບປະຊາຊົນທັງປວງທີ່ເຫລືອຢູ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍ່ເກງກົວພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ພາກັນກັບຄືນມາສ້າງວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າແລະສຳເຣັດລົງພາຍໃນຫ້າປີ.

2. ການໝູນໃຈທີ່ບໍ່ຄາດຝັນໄວ້ລ່ວງໜ້າ: (ຮັກກາຍ 2:1-5)

ໃນວັນທີ 21 ເດືອນທີ 7 ພຣະວໍຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາຜ່ານຮັກກາຍອີກ ມາເຖິງປະໂຫຍດແລະປະຊາຊົນທີ່ເຫລືອຢູ່ວ່າ ໃນຖ້າມາກາງທ່ານທັງໝົດທີ່ນີ້ ມີໃຜແດ່ທີ່ຫລົງເຫັນພຣະວິຫານມີສະຖາຣາສີເດີມຢູ່ບໍ່, ທ່ານເຫັນແລ້ວແມ່ນບໍ່? ຮັກກາຍຫລິ້ນຖ້ອຍຄຳຍ້ອນຄືນນີ້ກໍ່ເພື່ອຈະໄດ້ໝູນໃຈປະຊາຊົນທັງຫລາຍ ໃຫ້ເຫັນສະຖາຣາສີ ແລະປະຊາຊົນຈະໄດ້ສຸມຈິດສຸມໃຈໃສ່ໃນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອກ່ອນພວກເຮົາໄດ້ຍິນການປັບປຸງແລະການແນະນຳເສັ້ນທາງ, ບັດນີ້ພຣະອົງຊົງໝູນໃຈແລະອວຍພຣະພອນ.

ຜ່ານມາ ພຣະເຈົ້າບໍ່ພໍໃຈໃນວຽກງານຂອງເຂົາ, ເພາະການກະທຳຕ່າງໆບໍ່ໄດ້ມາຕຖານ ແລະເຮັດໄປພໍແລ້ວມີ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ພຣະເຈົ້າກໍ່ບໍ່ໄດ້ຫວັງທີ່ຈະໃຫ້ສິດສວຍງົດງາມເຫມືອນທີ່ກະສັດຊາໂລໂມນໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ ແລະກໍ່ຖືກທຳລາຍລົງໄປແລ້ວເມື່ອ 60 ປີກ່ອນ. ຄົນລຸ້ນໃຫມ່ຄົງຈະບໍ່ທັນໄດ້ເຫັນ ຫລືເຫັນກໍ່ຄົງຍັງນ້ອຍເກີນໄປຈຶ່ງຈຳບໍ່ໄດ້ວ່າເປັນມາຢ່າງໃດ.

ການປະທານພອນແລະຄວາມຫວັງຂອງພຣະອົງໃນປະຊາຊົນອິສຣາເອນຈະບໍ່ສິ້ນສຸດຈັກເທື່ອ. ໃນພຣະທັມຄັ້ມພິໃຫມ່ ພິລິປໂປຍ 4:19 ກ່າວວ່າ “ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຈະປະທານສິ່ງສາລະພັດທີ່ພວກທ່ານຂາດຢູ່ນັ້ນຈາກຊັບອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງພຣະອົງໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ.”

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນອີກ ພຣະເຈົ້າຍັງຄໍ້າປະກັນໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ (ຮັກກາຍ 2:4,5) ພວກເຂົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຍ້ານຫຍັງເລີຍ. 3 ເທື່ອໃນຂໍ້ທີ 4 ພຣະອົງຊົງໝູນໃຈໃນ “ຈຶ່ງກ້າຫານເຖີດ”. ແລະໃນຂໍ້ທີ 5 “ວິນຍານຂອງເຮົາຢູ່ຖ້າມາກາງເຈົ້າ ຢ່າຍ້ານເລີຍ”

3. ຜົນປາກົດອອກມາແບບບໍ່ໜ້າເຊື່ອ: (ຮັກກາຍ 2:6-9)

ເວລາຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຫາກເຊື່ອຟັງ ແລະພຣະເຈົ້າເອງຈະເປັນຜູ້ຈັດຕຽມທຸກຢ່າງເກີນຄາດຫມາຍ. ໃນຂໍ້ 2:6-9 ພຣະເຈົ້າຜູ້ມີອໍານາດແຫ່ງຈັກວານ ໄດ້ມີແຜນໄວ້ແລ້ວສຳລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍ. ພຣະອົງກ່າວວ່າ ພຣະອົງຈະສັ່ນແຜ່ນດິນສວັນ, ໂລກ, ນໍ້າທະເລ ແລະແຜ່ນດິນແຫ້ງເຫມືອນດັ່ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍກະທຳມາແລ້ວໃນ (ອີພຍິບ 19:16-19)

ພຣະອົງຍັງກ່າວອີກວ່າ ເງິນເປັນຂອງເຮົາ, ຄຳເປັນຂອງເຮົາ. ນີ້ກໍ່ຫມາຍຄວາມວ່າພຣະອົງຢາກບອກໃຫ້ຮູ້ອີກວ່າທຸກຢ່າງເປັນຂອງພຣະອົງ. ໃນສັມຍນັ້ນ ປະຊາຊົນອາດຈະຊອກສແວງຫາເງິນແລະຄຳເປັນສ່ວນໃຫຍ່ສຸດທ້າຍໃນຂໍ້ 9 ພຣະອົງກໍ່ສັນຍາວ່າຈະປະທານສັນຕິສຸກ. ຄຳສັນຍາສ່ວນຫລາຍແລ້ວຈະມີສອງພາກສ່ວນໃຫຍ່. ຕົວຢ່າງ: ພາກທີ 1: ຖ້າທ່ານ..... ; ພາກທີ 2: ເຮົາຈະໃຫ້..... ຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່

ເຫມືອນກັນ ຖ້າປະຊາຊົນອິສຣາເອນຫາກເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພຣະວິຫານຫລັງໃຫມ່ນີ້ ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມສົມບູນພູນສຸກໃນສະຖານທີ່ນີ້.

ຂໍ້ແນະນຳ ແລະ ການນຳໃຊ້

ຄຳສອນຂອງຮັກກາຍທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫມືອນຄຳເຫສນາທີ່ນັກເທດທັງຫລາຍສອນກັນຢູ່ທຸກວັນນີ້. ຖ້າເບິ່ງແລ້ວກໍຈະເຫັນວ່າເປັນລາງວັນສຳລັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອແລະກະທຳດີ ແລະກໍເປັນສິ່ງທີ່ດີສຳລັບຜູ້ກະທຳບໍ່ດີ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຫວນຄືນຫາພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອຕັກເຕືອນ ແລະສິດສອນ ສື່ພຣະທັດຂອງພຣະອົງ(ມະນຸດ)

ພຣະອົງຍັງຊົງໃຊ້ຫລາຍວິທີ ຫລາຍແບບທີ່ນຳພາຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍ, ແຕ່ວ່າຈຸດສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວແມ່ນພຣະອົງຢາກມີຄວາມສັມພັນກັບພວກເຮົາ. ພຣະອົງມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ພວກເຮົາຖວາຍຕົວໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ຮັບເອົາວຽກງານຂອງພຣະອົງໃຫ້ເປັນສິ່ງສຳຄັນໃນຊີວິດ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງຮັກກາຍຈຶ່ງກ່າວຍ້າຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນວ່າ “ເປັນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ”?
2. “ບໍ່ຄືກັນ” ແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງຄົນທັງຫລາຍຢູ່ໃນໂບດມັກຈິມກັນ. ທ່ານຈະຕອບຢ່າງໃດເມື່ອທ່ານໄດ້ຍິນຄຳນີ້ ໂບດນີ້ບໍ່ຄືເກົ່າ, ອັນນັ້ນບໍ່ຄືເກົ່າ, ອັນນີ້ບໍ່ຄືເກົ່າ. ຫລືວ່າທ່ານເອງກໍເວົ້າເຫມືອນກັນບໍ່?
3. ມີຜູ້ໃດແດ່ທີ່ບອກວ່າຖວາຍຕົວໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ແຕ່ບໍ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ?
4. ທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນສ່ວນສຳຄັນໃນຊີວິດມີທາງໃດແດ່? ຖ້າຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຫນຶ່ງໃນຊີວິດເຫນືອຊີວິດຂອງເຮົາເອງ ຈະຕ້ອງເຮັດຢ່າງໃດ? ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການໃນການໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຫນຶ່ງຈັກເທື່ອບໍ່ໃນຊີວິດຂອງທ່ານ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ຂອງປະທານອັນລິ້ນພຣະຄຸນ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ເຊຄາຣີຢາ 1:1-17
<u>ຂໍ້ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ເຊຄາຣີຢາ 1
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ໃນເມື່ອຄົນຜິດບາບກັບໃຈໃໝ່, ພຣະເຈົ້າມີພຣະຄຸນຈຶ່ງອະພັຍໃຫ້ແລະເຮັດໃຫ້ຄົນດີໄດ້.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ພຣະເຈົ້າເປັນອົງຢ່າງໃດໃນພຣະຄຳພີ-ຕາມພຣະຄຳພີເດີມໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຮົາຮູ້?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເພື່ອບອກເຖິງທັມມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໃນຂໍ້ຕ່າງໆ ແລະຍອມຮັບເອົາກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ ຄືອະພັຍຄວາມຜິດບາບ ແລະເຮັດໃຫ້ຄົນດີກັບພຣະອົງ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ຍິນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພຣະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົວໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ໃນເວລາພວກຍິວໄດ້ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ຫ່າງໄກ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າສັນຍາວ່າ ພຣະອົງຈະກັບຄືນຫາເຂົາໃນເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ຈາກທາງຜິດຂອງພວກເຂົາ.

ເວລາທ່ານເປັນເດັກນ້ອຍທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ກ່າວຢ່າງນີ້ບໍ່ວ່າ ເວລາເພິ່ນລົງໂທດເວລາເຮົາໄດ້ເຮັດຜິດ ພວກເຮົາເຮັດແນວນີ້ກັບເຈົ້າເພາະວ່າພວກເຮົາຮັກເຈົ້າ. ບາງເທື່ອທ່ານອາດໄດ້ຍິນຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ກ່າວໃນເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຊຽງຕີ, ການຕີສອນນີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ເຈັບກວ່າລູກ. ເວລາເປັນເດັກນ້ອຍຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ດີໃຈໃນເມື່ອພໍ່ແມ່ໃຊ້ຄຳເວົ້າອັນນີ້. ແຕ່ເວລາຂ້າພະເຈົ້າ ກາຍເປັນພໍ່ແມ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ໃຊ້ຄຳເວົ້າເຫລົ່ານັ້ນເໝືອນກັນ ເວລາຕີສອນລູກເຖິງແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າກຽດຊັງມັນເວລາເປັນເດັກ. ໃນທີ່ສຸດພວກເຮົາຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ກໍເຫັນຄຸນຄ່າທີ່ພໍ່ແມ່ໃຊ້ກັບເຮົາ ເຖິງແມ່ນເປັນການຕີສອນທີ່ພວກເຮົາກຽດຊັງກໍຕາມ.

ຫລາຍໆເທື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຮົາໃນວິທີທາງດຽວ ເໝືອນກັບພໍ່ແມ່ໃນໂລກນີ້. ເໝືອນດັ່ງເດັກນ້ອຍ ພວກຍິວບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ຕີສອນພວກເຂົາ. ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເຊຄາຣີຢາ ໃຫ້ເປັນຜູ້ສື່ສອນເພື່ອພວກເຮົາຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຕີສອນ. ການທຳນວາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເຊຄາຣີ

ຢາ ກໍເຮັດໃຫ້ພວກຍິວມີຄວາມຫວັງຂຶ້ນມາ, ແລະຮູ້ວ່າການຕີສອນນັ້ນກໍຕ້ອງຈົບລົງໃນທີ່ສຸດ ແລະພວກເຂົາ
ຈະໄດ້ພົບກັບຄວາມສຸກໃນບັນປາຍຂອງຊີວິດ.

1. ເຂົ້າມາພົບກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເຊຄາຣີຢາ: (ເຊຄາຣີຢາ 1:1)

ເຊຄາຣີຢາ 1:1 ມີໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ. ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ “ພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ
ໄດ້ມາເຖິງເພິ່ນ.” ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າໃນເມື່ອພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາທາງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຜູ້
ປະກາດພຣະທັມ. ປະໂຫຍກນີ້ໄດ້ບອກຢ່າງຄັກແນ່ນອນຕໍ່ຜູ້ຕິດຕາມຟັງວ່າ ຖ້າເພິ່ນກ່າວສິ່ງໃດເພິ່ນມີສິດທີ່ມາຈາກ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ເຄິ່ງປີ້ມຄໍາເທສນາຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຊຄາຣີຢາ ໄດ້ຖືກແນະນໍາຈາກການທໍານວາຍໃນພຣະ
ທັມເຊຄາຣີຢາ 1:1, 7;7:1 ຄໍາວົ້າຢ່າງນີ້ໄດ້ມາເຖິງ ເຊຄາຣີຢາໃນເດືອນທີແປດ ໃນການປົກຄອງຂອງ
ກະສັດ ດາຣີຣາຊ, ອາດເປັນກາງເດືອນ 10-11. 520 ປີກ່ອນ ຄສ., ນຶ່ງເດືອນກ່ອນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຮາ
ກາຍທໍານວາຍ. ດາຣີຣາຊ ເປັນກະສັດເປີເຊັງ. ທັງສອງທ່ານນີ້ໄດ້ເທສນາຕໍ່ຜູ້ຊົມຜູ້ກັບຄືນມາຈາກການ
ເປັນທາດໃນກຸງບາບີໂລນ (ເອຊຣາ 4:42-5:1).

ເກືອບຮອດຊາວປີກ່ອນຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຊຄາຣີຢາ ກຸງເຢຣຸຊາເລັມຄືຢູດາໄດ້ຖືກພວກບາບີໂລນ
ຍຶດເອົາເປັນເມືອງຂຶ້ນ (587 ກ່ອນ ຄສ). ພຣະວິຫານໄດ້ຖືກທໍາລາຍ, ແລະປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກ
ຈັບເປັນຊະເລີຍຈາກດິນແດນຂອງພວກເຂົາ. ພວກຍິວໄດ້ສູນເສັງການເປັນຊາດ ພວກເຂົາໄດ້ເປັນຄົນສິ້ນ
ເນື້ອປະດາຕົວຢ່າງລະອາຍ.

ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກເອົາພວກອິສຣາເອນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ອອກຈາກການເປັນທາດຂອງປະເທດ
ອີຢິບ, ເພື່ອຈະປະທານແຜນດິນແລະມີຊັບຊະນະຕໍ່ຊາດຕ່າງໆ. ພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກເຂົານັ້ນຄື
ປະທານແຜນດິນແລະໃຫ້ກາຍເປັນຊາດນຶ່ງ. ໃນເມື່ອພວກເຂົາມີແຜນດິນແລະກາຍເປັນຊາດທີ່ຮັ່ງມີແລ້ວ
ພວກເຂົາເປັນຊົນຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ ໃນທີ່ສຸດໃນປີ 587 ກ່ອນ ຄສ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປົດພວກເຂົາລົງ
ເພາະການບໍ່ເຊື່ອຟັງ.

ໃນເວລານີ້ພວກຍິວບໍ່ພຽງຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ພໍພຣະທັຍກັບພວກເຂົາ ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຢູ່
ຫ່າງໄກໄປອີກດ້ວຍ. ຊາວຍິວເຂົ້າໃຈວ່າພຣະວິຫານເປັນບ່ອນສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວລາເດີນທາງໃນປ່າ
ດິນຊາຍ ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງພຣະວິຫານໃສ່ຜ້າເຕັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເມກລົງມາຫຸ້ມຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກການສະ
ຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ. (ອີບພະຍົບ 40:34). ໃນຊີວິດຊາວຍິວ ພວກເຂົາເຫັນວ່າຈະໄດ້ພົບພຣະເຈົ້າໃນພຣະວິ
ຫານເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ຕໍ່ມາພ້ອມກັບໃນກຸງເຢຣຸຊາເລັມ ພວກບາບີໂບນກໍໄດ້ທໍາລາຍເມືອງແລະພຣະວິຫານ.
ໃນເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ພວກຍິວເຫັນວ່າຕົນເອງເປັນຄົນສິ້ນເນື້ອປະດາຕົວ ເປັນຊາດທີ່ລະອາຍທາງທະຫານ
ແລະຄວາມຮູ້ສຶກ ເພາະພວກເຂົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງສະຖິດກັບພວກເຂົາອີກ. ຕໍ່ມາກະສັດເປີເຊັຍກໍ
ໄດ້ຊັບຊະນະຕໍ່ພວກບາບີໂລນ ແລະພວກຍິວກໍໄດ້ຮັບອະນຸອາດໃຫ້ກັບຄືນໄປຍັງບ້ານເກີດເມືອງນອນ.
ພວກເຂົາມີຄວາມດີໃຈທີ່ໄດ້ກັບຄືນບ້ານ ແຕ່ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກັບຄືນເໝືອນເດີມ. ແມ່ນແທ້
ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃນສະພາບເດີມເໝືອນແຕ່ກ່ອນ, ພວກເຂົາຢູ່ເປັນຊາດທີ່ຂຶ້ນກັບການປົກຄອງ
ຂອງເປີເຊັຍ ແລະພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ມີພຣະວິຫານ ແລະຍັງຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າຍັງຢູ່ຫ່າງໄກ.

ເວລາກັບມາເຖິງບ້ານເກີດເມືອງນອນ, ພວກເຂົາມີຄວາມຮູ້ສຶກຜິດຫວັງ ແຕ່ພວກເຂົາຄວນເຂົ້າໃຈວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດຈຶ່ງເປັນຢ່າງນັ້ນ ແລະເຮັດແນວຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບການຄືນດີອີກ. ພວກເຂົາຕ້ອງການຄວາມຫວັງ ແລະກາຍເປັນຊົນຊາດທີ່ພຣະເຈົ້າເຫັນພ້ອມ. ພວກເຂົາຕ້ອງການພຣະຄໍາຈາກພຣະເຈົ້າ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຊຄາຣີຢາ ເປັນຜູ້ນໍາເອົາສິ່ງທີ່ເຂົາຕ້ອງການມາສູ່ຊີວິດແລະໃຫ້ຄວາມຫວັງ.

2. ເອີ້ນໃຫ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່: (ເຊຄາຣີຢາ 1:2-6)

ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຊຄາຣີຢາ ເລີ່ມຕົ້ນບອກພວກຍິວດ້ວຍຂ່າວບໍ່ດີເພື່ອໃຫ້ເຂົາເອົາໃຈໃສ່ຟັງຈາກປະວັດສາດ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໂກດຮ້າຍຕໍ່ບັນພະບຸຣຸດຂອງເຊຄາຣີຢາ (ບົດ 1:2). ແຕ່ພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນ ເພາະພຣະອົງບໍ່ຢາກມີຄວາມໂກດຕໍ່ພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ. ດັ່ງນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຄົນທີ່ຟັງຄໍາປະກາດຂອງເຊຄາຣີຢາ ຫັນມາຫາພຣະອົງ ເພື່ອພຣະອົງຈະຫັນກັບຄືນຫາພວກເຂົາຄືກັນ (1:3).

ພວກຍິວອາດບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເອີ້ນໃຫ້ພວກເຂົາກັບຄືນ ພຣະອົງອະທິບາຍວ່າ ເພາະບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງບໍ່ຢາກໃຫ້ພວກເຂົາເອົາຕົວຢ່າງບໍ່ດີຈາກຄົນໃນສັມຍກ່ອນ. ພວກເຂົາບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໄປຫາພວກເຂົາທີ່ວ່າໃຫ້ຫັນຈາກທິນທາງຊົ່ວຊ້າ (1:4). ຢ່າພາກັນຫັນຫລັງໃສ່ພຣະເຈົ້າເໝືອນຄົນຄາວກ່ອນນັ້ນ.

ພວກຍິວຫລັງຈາກຖືກຈັບເປັນຊະເລີຍ ພວກເຂົາພາກັນຄິດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີສິດທີ່ຈະໂກດຮ້າຍລົງໂທດພວກເຂົາ ແຕ່ພວກເຂົາຄວນໂກດແລະທາເຮືອງໃສ່ພຣະເຈົ້າວ່າ ການທີ່ພວກເຂົາມີຄວາມທຸກທໍຣະມານກໍເປັນເພາະພຣະເຈົ້າຕ່າງຫາກ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຢາກບອກພວກເຂົາວ່າ ພວກເຂົາເປັນຄົນຄວນໄດ້ຮັບການຕ້ອງຕິບໍ່ແມ່ນພຣະອົງ ຍ້ອນພວກເຂົາເອງພາກັນປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ກຸງເຢຣູຊາເລັມຖືກທໍາລາຍ ພ້ອມດ້ວຍພຣະວິຫານດ້ວຍ.

ເຖິງແມ່ນວ່າພວກບັນພະບຸຣຸດແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ຕາຍໄປ ແຕ່ພຣະຄໍາແລະຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງຍັງຕັ້ງຢູ່ (1:5-6). ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງບໍ່ຢາກໂກດຮ້າຍພວກເຂົາ ແຕ່ພຣະອົງຢາກໃຫ້ພວກເຂົາປະຖິ້ມທິນທາງອັນຊົ່ວຊ້ານາໆປະການ ແລະຫັນກັບຄືນມາຫາພຣະອົງອີກ. ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຄືນດີ! ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນຖິ້ມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ ແລະພວກເຂົາຍອມຮັບວ່າ ຄວາມທຸກລໍາບາກນັ້ນເປັນເພາະພວກເຂົາເອງ ແລະສົມຄວນແທ້ທີ່ໄດ້ຄວາມທຸກທໍຣະມານ. (1:6).

3. ນິມິດເຫັນຄົນຂີ່ມ້າ: (ເຊຄາຣີຢາ 1:7-17)

ພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າມາຫາຜູ້ປະກາດເຊຄາຣີຢາ ອີກສອງສາມເດືອນຕໍ່ມາ-ວັນທີ 24 ຂອງເດືອນ 11 ປີທີສອງຂອງກະສັດດາຣາສປົກຄອງ (1:7), ຫລືກຸມພາ ວັນທີ 15 ປີ 519 ກ່ອນ ຄສ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າມາຫາເພິ່ນໃນນິມິດ ໃນເວລາກາງຄືນ (1:8). ພາບທີ່ເຫັນນັ້ນເປັນສັນຍາລັກເຖິງອໍານາດຂອງຄວາມມິດໃນໂລກ ແຕ່ເຫັນວ່າເຊຄາຣີຢາ ກໍາລັງໄດ້ຮັບແສງສວ່າງແລະມີຄວາມຫວັງໃນພຣະເຈົ້າ.

ໃນນິມິດ ເຊຄາຣີຢາໄດ້ເຫັນຄົນນຶ່ງຂີ່ມ້າສີແດງ ມາຢືນຢູ່ໃກ້ຕົ້ນໄມ້ຕົ້ນນຶ່ງ. ຄົນນັ້ນ (ຕາມ 1:11 ວ່າ

ແມ່ນເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ) ແລະມີມ້າອີກຫລາຍຕົວທີ່ເປັນສີແດງ, ສີເທລືອງ ແລະສີຂາວ (1:8). ຍັງມີຮູບອີກເຂົ້າມາໃນນິມິດ ເຊຄາຣີຢາອ້າງວ່າເປັນເທວະດາຜູ້ຍ່າງໄປກັບຕົນເອງ (1:9). ເທວະດາມີໜ້າທີ່ແປນິມິດຂອງເຊຄາຣີຢາ.

ສິມ້າທີ່ກ່າວໄປນັ້ນເຫັນວ່າແປກ. ຜູ້ຂີ່ມ້ານັ້ນມີໜ້າທີ່ອອກໄປສືບເບິ່ງເຫດການໃນໂລກ ແລະກັບມາລາຍງານ (1:10-11). ການຍືນຍົງໃຫ້ຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່ເປັນບ່ອນລີ້ທີ່ດີເພື່ອຈະລັກສືບເອົາຂ່າວ. ພວກນັກສືບນັ້ນໄດ້ລາຍງານຕໍ່ຄົນ/ເທວະດາວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນໝົດທັງໂລກມີສັນຕິສຸກດີ (1:11). ເຮືອງນີ້ຄວນຈະເປັນຂ່າວດີ ແຕ່ເຫັນວ່າມີການບໍ່ດີໃຈເກີດຂຶ້ນກັບເທວະດາ, ແຕ່ພວກເຂົາຕ້ອງການໃຫ້ມີການຫວັ່ນວາຍເພາະພວກເຂົາຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ທີ່ຂີ່ມ້າເຫງຍົວຖືກປົດປ່ອຍ. ພວກເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງຂໍຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, "ພຣະອົງເຈົ້າຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ເອີຍ! ນານປານໃດພຣະອົງຈະອົດກັ້ນຄວາມເມດຕາປານີຕໍ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະເມືອງຢູດາ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ໂກດຮ້າຍຕໍ່ພວກເຂົາເປັນເວລາເຈັດສິບປີນັ້ນນານພໍແລ້ວ. (1:12). ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າເທວະດາໄດ້ເຫັນວ່າ ການທີ່ພຣະເຈົ້າໂກດຮ້າຍຕໍ່ພວກຍົວທີ່ຖືກເຈັບໄປເປັນຊະເລີຍນັ້ນນານພໍແລ້ວ ແລະເວລານີ້ພວກເຂົາຄວນຈະໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍໃຫ້ກັບຄືນ.

ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າຕອບການໂສກເສົ້າຂອງພວກເທວະດາໂດຍດີ (1:13). ການແປນິມິດຂອງເທວະດາຕໍ່ຜູ້ປະກາດເຊຄາຣີຢານັ້ນ ໄດ້ໝູນໃຈໃຫ້ເພິ່ນປະກາດເຮືອງດັ່ງກ່າວນີ້ໃຫ້ຜູ້ຊົນຟັງ (1:14-17). ເຮືອງທີ່ຕ້ອງປະກາດໃຫ້ປະຊາຊົນຮູ້ນັ້ນກໍແມ່ນເຮືອງຄວາມພົ້ນແລະການກັບຄືນດີ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາວ່າ ພຣະອົງຈະສະເດັດກັບຄືນມາກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະພຣະວິຫານ ໂດຍໃຫ້ພວກເຂົາສ້າງຂຶ້ນມາໃໝ່. (1:16). ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າກໍຮັບເອົາພວກຍົວນັ້ນຄືນເປັນປະຊາກອນທີ່ເລືອກໄວ້ (1:17).

ຄໍາຖາມ

1. ທ່ານແປກປລາດຢ່າງໃດໃນເມື່ອຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໂກດຮ້າຍ? ພວກເຮົາຈະເອົາຄວາມໂກດໃນພຣະຄໍາພີເດີມທຽບກັບຄວາມເມດຕາປານີຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະຄໍາພີໃໝ່ໄດ້ຢ່າງໃດ?
2. ພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສອນພວກເຮົາໃຫ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ໃນທຸກວັນນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ?
3. ທ່ານຈະສາມາດຮ້ອງໄທ້ ເໝືອນເທວະດາຮ້ອງໄທ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ? (1:12), ເພື່ອຈະເອົາມາໃຊ້ເວລາອະທິຖານແລະນະມັສການ?
4. ການຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍນັ້ນເປັນການສູນເສັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງພວກຍົວ. ຄວາມສູນເສັງຢ່າງນັ້ນເປັນຜົນສະທ້ອນທີ່ພຣະເຈົ້າສັ່ງສອນຍ້ອນຄວາມບາບຢ່າງໃດ?
5. ພວກຍົວມີບັນຫາບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຜົນສະທ້ອນຂອງຄວາມບາບ. ຜົນສະທ້ອນຈາກບາບທີ່ທ່ານກຳລັງປະສົບຢູ່ໃນວັນນີ້ແມ່ນຫຍັງ?

ບົດຮຽນທີ 5 ການໝູນໃຈສິບຂໍ້

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ເຊຣາຣິຢາ 8
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ເຊຣາຣິຢາ 8
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນສ້າງເມືອງຢູດາຄືນອີກ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ນະມັສການພຣະອົງຢ່າງສັດຊື່, ເພື່ອນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ເວົ້າເຮືອງຄວາມພົ້ນໃຫ້ຄືນອີ່ນຮູ້ນຳ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງໃຫ້ໂລກນີ້ຢູ່ໃນສະພາບໃດ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເພື່ອສລຸບເຖິງຄວາມໝາຍທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ຜູງຊົນ ແລະປະເທດຕ່າງໆ ເພື່ອພວກເຮົາຈະເອົາປະກອບໃຊ້ໃນທຸກວັນນີ້.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ຍິນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົວໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ພຣະເຈົ້າສັນຍາວ່າຈະສ້າງເມືອງຢູດາ ແລະກຸງເຢຣູຊາເລັມຄືນມາໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບເດີມເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ພຣະພອນໄປຫາປະເທດຊາດອື່ນ. ກ່ອນສິ່ງນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນ ປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງຍອມຮັບເອົາໜ້າທີ່ແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບກ່ອນ.

ໃນປຶ້ມ ເຊຣາຣິຢາ ບົດ 8 ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນສັນຍາສິບຂໍ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ບາງຂໍ້ກໍມີການຜູກມັດ ແລະບາງຂໍ້ກໍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂໃດໆທັງສິ້ນ. ເຫັນວ່າຂໍ້ເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢາກຄືນດີກັບຄືນຂອງພຣະອົງຢ່າງບໍ່ມີຂໍ້ຜູກມັດ ເພື່ອພຣະອົງຈະອວຍພອນຕໍ່ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາໃຫ້ເຕັມລົ້ນ.

ການຄືນດີແລະມີອະນາຄົດດີຂອງກຸງເຢຣູຊາເລັມເຫັນຢູ່ໃນສິບຂໍ້ນີ້. ໃນເວລານັ້ນ ກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ມີຊື່ວ່າ ຊີໂອນ ເປັນອີກຊື່ນຶ່ງທີ່ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຮູ້ຈັກ. ເມືອງນີ້ເປັນຫົວໃຈຂອງພວກຢິວ ເພາະເມືອງນີ້ເປັນເມືອງເອກ ແລະເປັນບ່ອນກະສັດໄດ້ອາໄສຢູ່. ຊ້າບໍ່ພໍ ພຣະວິຫານກໍຍັງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນເມືອງນີ້, ເປັນບ່ອນສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ (ເບິ່ງບົດທີ 4). ອະນາຄົດແລະການສ້າງເມືອງນີ້ຄືນເປັນກຳລັງໃຈຫລາຍແກ່ປະຊາຊົນ ພວກເຂົາຄວນຮູ້ຈັກໜ້າທີ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ໃນການກັບຄືນດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ການສ້າງກຸງເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນນັ້ນເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກຢິວ ແລະເປັນພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ພວກເຂົາມີຊາດຄືນອີກ.

ສັນຍາສິບຂໍ້ນີ້ແມ່ນການສລຸບຂອງການທຳນວາຍໃນບົດ 7. ການເລີ້ມຕົ້ນແນະນຳແຕ່ລະຂໍ້ຂຶ້ນ

ດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາທີ່ວ່າ “ພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າອົງຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ຫລື ນີ້ເປັນພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ”. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນໃນຜູ້ອ່ານກໍຮູ້ຄຳວ່າແມ່ນພຣະຄໍາທີ່ມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນມາຈາກ ເຊຄາຣີຢາເທົ່ານັ້ນ.

1. ການສ້າງກຸງເຢຣູຊາເລັມຄົນ: (ເຊຄາຣີຢາ 8:1-8)

ຂໍ້ສັນຍາທີໜຶ່ງ, (8:1-2) ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເປັນການຮູ້ສຶກຈາກສ່ວນເລິກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ ຊີໂອນ ແລະເປັນນິມິດເຫັນຄັ້ງທໍາອິດຂອງເຊຄາຣີຢາ (ເຊຄາຣີຢາ 1:14). ໃນການເປັນຫ່ວງເປັນໃຍນັ້ນ ແມ່ນສິດທິຂອງພຣະເຈົ້າວ່າເມືອງນີ້ເປັນຂອງພຣະອົງ ເພາະເມືອງນີ້ຖືກປົກຄອງດ້ວຍຄົນຕ່າງຊາດເປັນເວລາດົນນານ. ບົດຮຽນຕອນນີ້ສອນພວກເຮົາໃຫ້ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ເມືອງນີ້ກັບຄືນເປັນຂອງພຣະອົງອີກເໝືອນເດີມ ແລະເພື່ອພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ.

ຂໍ້ສັນຍາທີສອງ (ເຊຄາຣີຢາ 1:3) ໄດ້ບອກເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກແລະການກະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືພຣະອົງຕ້ອງການສະຖິດຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ຕອນນີ້ການເລີ່ມສ້າງພຣະວິຫານຂຶ້ນໃໝ່ກໍໄດ້ລົງມືແລ້ວແລະອີກບໍ່ນານຄົງສໍາເຣັດລົງ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າສະເດັດຄືນມາໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມເປັນການປ່ຽນໂສມທໍາແລະນາມຊື່ໃຫ້ເປັນ “ເມືອງແຫ່ງຄວາມຈິງ” ຊຶ່ງເປັນຄໍາສັນຍາວ່າປະຊາກອນຊາວຢິວລຸ້ນໃໝ່ນີ້ສັດ ຊື່ແລະມີຊີວິດຢູ່ໃນພຣະວິຫານທີ່ສ້າງແທນພຣະວິຫານທີ່ຖືກທໍາລາຍໄປນັ້ນ. ພວກເຂົາບໍ່ຢາກເຮັດເໝືອນບັນພະບູຣຸດຜູ້ບໍ່ສັດຊື່ບໍ່ເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ (1:2-6). ຊື່ອັນທີສອງໄດ້ມອບໃຫ້ກຸງເຢຣູຊາເລັມແມ່ນ “ພູເຂົາບໍຣິສຸດ” ເປັນສິ່ງເຕືອນທຸກໆຄົນວ່າ ກຸງເຢຣູຊາເລັມເປັນເມືອງບໍຣິສຸດ, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກແຍກອອກເພື່ອພຣະເຈົ້າ.

ຂໍ້ສັນຍາທີສາມ (8:4-5) ບອກວ່າປະຊາກອນຈະໄດ້ຮັບຄວາມອຸດົມສົມບູນໃນການຄືນດີກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນ. ຜູ້ເຖົ້າຜູ້ແກ່ທັງຍິງຊາຍແລະເດັກນ້ອຍຈະມ່ວນຊື່ນຫລິ້ນຕາມຖົນທົນທາງ ເຖິງແມ່ນເມືອງນີ້ເປັນເມືອງບໍ່ມີການປ້ອງກັນກໍຕາມ. ຝູງຊົນບໍ່ຍ້ານກົວອັນໃດ ແຕ່ມີເສຣີພາບຢ່າງສິ້ນເຊີງແລະຮັ່ງມີເປັນດີອີກດ້ວຍ

ຂໍ້ສັນຍາທີສີ່ (8:6) ເວົ້າເຖິງການບໍ່ເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ມີຄໍາແປຈາກພຣະຄໍາພີບາງບົ່ມ ອາດເຮັດໃຫ້ເຂົາໃຈໄດ້ງ່າຍຈາກຄໍາເວົ້າທີ່ວ່າ “ປລາດຍິ່ງໃຫຍ່” ມາເປັນຄໍາເວົ້າ “ເປັນໄປບໍ່ໄດ້.” ເຄີຍຕົກຕໍ່າ ບາດນີ້ກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີ, ແຕ່ເຫັນວ່າບໍ່ເປັນການຍາກສໍາລັບພຣະເຈົ້າຜູ້ສາມາດປ່ຽນສະພາບຮ້າຍເປັນດີໄດ້.

ຂໍ້ສັນຍາຫ້າ (8:7-8) ພຣະເຈົ້າສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ມີຄົນເຕັມໄປໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ເຖິງແມ່ນວ່າມີຄົນໄດ້ຖືກເຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ ບາງຄົນກໍພັດພາກຈາກກັນໄປທຸກທົນແຫ່ງ ເວລາກຸງເຢຣູຊາເລັມຖືກທໍາລາຍໃນປີ 587 ກ່ອນ ຄສ. ໂດຍພຣະສັນຍາວ່າຈະຊ່ອຍຄົນຂອງພຣະອົງຈາກທິດຕາເວັນອອກ ເຖິງທິດຕາເວັນຕົກ ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າຈະໃຫ້ພວກເຂົາກັບຄືນມາຈາກທຸກແຫ່ງ (7:14) ເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະນໍາຄົນເຫລົ່ານັ້ນມາຍັງເມືອງອັນສັກສິດ.

2. ກ່າວທ້າທາຍຕໍ່ຜູ້ຫາກໍກັບມາຈາກການເປັນຊະເລີຍ: (ເຊຄາຣີຢາ 8:9-13)

ຂໍ້ສັນຍາທີຫົກ (8:9-13) ເຫັນວ່າເປັນບົດທີ່ຍາວກວ່າໃນບົດຮຽນນີ້. ຫ້າຂໍ້ກ່ອນນັ້ນໄດ້ເວົ້າເຖິງ

ເບື້ອງ ຕົ້ນຂອງການເລັ່ມຕົ້ນສ້າງກຸງເຢຣູຊາເລັມໃຫ້ເປັນບ່ອນສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະບ້ານເມືອງຂອງພວກຍິວ. ສັນຍາຂໍ້ທີຫົກນີ້ໄດ້ກ່າວເຖິງການມອບດິນແດນ ແລະທ້າທາຍຕໍ່ຜູ້ຫາກັບມາຈາກການເປັນຊະເລີຍ.

ຮາກຖານຂອງພຣະວິຫານໄດ້ປູລົງເປັນຢ່າງດີແລ້ວ (8:9). ຂັ້ນຕົ້ນໃນການສ້າງພຣະວິຫານຄືທໍາຄວາມສະອາດແລະປູພື້ນ. ມີພິທີຖວາຍໃນການສ້າງພຣະວິຫານເປັນຕອນໆໄປຈົນເຖິງສໍາເຣັດ. ການປູພື້ນນັ້ນເປັນຂັ້ນສໍາຄັນຕໍ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຊຄາຣີຢາ ເພາະເພິ່ນໄດ້ອ້າງເຖິງ “ຄໍາເວົ້າໄດ້ກ່າວໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະທັມ” (8:9) ມື້ນັ້ນເຫັນວ່າເປັນເໝືອນຄວາມຝັນກາຍເປັນຈິງ (ຮັກກາຍ 2:10-23) ທີ່ເວົ້າເຖິງການປ່ຽນແປງໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມໃນເວລານັ້ນ. ຜູງຊົນມີຄວາມດີໃຈແລະມີກໍາລັງໃຈ ເພີ່ມຂຶ້ນໃນເມື່ອໄດ້ຍິນຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຊຄາຣີຢາໄດ້ປະກາດວ່າ ຈົ່ງໃຫ້ມີຂອງພວກເຂົາແຂງແຮງ ຫລືເວົ້າໄດ້ວ່າ ຈົ່ງກ້າວໜ້າໄປສູ່ໂລກແຫ່ງຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນ.

ກ່ອນທັນເຂົ້າໄປເວົ້າເຖິງການປູພື້ນຖານຂອງພຣະວິຫານ ມີເຫດຮ້າຍເກີດຂຶ້ນກັບຄົນທີ່ຢູ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ (8:10). ຄົນພວກນັ້ນໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັນແລະກັນເພາະເສຖກິດບໍ່ດີ. ການປູກຝັງບໍ່ເກີດຜົນ, ຄ່າຄອງຊິບແພງ ແລະພວກເຂົາຕ້ອງຈ່າຍຄ່າພາສີໃຫ້ເຈົ້າຊີວິດເປີເຊັງສູງ. ໃນທີ່ສຸດການລໍາບາກເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ ສິ້ນສຸດໄປ (8:11). ຈາກນັ້ນມາປະຊາຊົນປະສົບກັບຄວາມມັ່ງຄັ້ງສົມບູນແລະຍຸດຕໍ່ສູ້ກັນ ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ມີເສຖກິດດີ ແລະພົບກັບຄວາມຢູ່ດີກິນດີ. (8:12).

ຄົນຜູ້ຖືກປ້ອຍດ່າຫລືລົງໂທດ ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາກໍກາຍເປັນພຣະພອນຕໍ່ຄົນອື່ນ (8:13). ຄົນພວກນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ມີຄວາມສຸກ ແຕ່ພວກເຂົາເປັນຜູ້ອວຍພອນແກ່ຄົນອື່ນຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາຕໍ່ອັບຣາຮາມວ່າຈະອວຍພອນແລະໃຫ້ເພິ່ນເປັນພຣະພອນຕໍ່ຊາດອື່ນ (ປະຖົມມະການ12:2). ໃນສະພາບດຽວກັນ ພວກຍິວຜູ້ຖືກລົງໂທດເພາະຄວາມຜິດບາບ ໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາກໍໄດ້ກາຍເປັນພຣະພອນແກ່ຄົນອື່ນໆໄດ້. ນີ້ເປັນຂໍ້ທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຊຄາຣີຢາ ໄດ້ທໍານວາຍເຖິງຄົນຍິວໃນສັມຍໃໝ່.

ຂໍ້ສັນຍາທີຫົກນີ້ໄດ້ຈົບລົງຢ່າງດຽວກັນຄືເປັນການໝູນໃຈ ຈົ່ງໃຫ້ມີຂອງພວກເຂົາແຂງແຮງ (8:13; ເບິ່ງ 8:9). ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຕືອນປະຊາກອນວ່າ ຖ້າຢາກປະສົບກັບຜົນສໍາເຣັດ ເປັນທີ່ພຣະພອນຕໍ່ຊາດອື່ນແລ້ວ ພວກເຂົາຈໍາເປັນຕ້ອງຍອມຮັບເອົາໜ້າທີ່ແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບຈາກພຣະເຈົ້າ.

3. ຄວາມຫວັງໃໝ່ຂອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ: (ເຊຄາຣີຢາ 8:14-23)

ຂໍ້ສັນຍາທີເຈັດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງທິດທາງໃໝ່ຕໍ່ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ. ກ່ອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງທິດທາງໃໝ່ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕີສອນພວກເຂົາແລ້ວ (8:14). ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ ທິດທາງໃໝ່ທີ່ພຣະເຈົ້າສົ່ງໄປໃຫ້ພວກເຂົານັ້ນປ່ຽນສະພາບຈາກການຕີສອນກາຍເປັນພຣະພອນ (8:15). ໃນມື້ໃໝ່ວັນໃໝ່ນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຊຄາຣີຢາ ໄດ້ກ່າວໄວ້ແລ້ວວ່າ, ຈົ່ງເຮັດການດີອີກໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະຢູດາ (8:15). ຢ່າຢ້ານອັນໃດເລີຍ!

ໃນຂໍ້ສັນຍາທີເຈັດນີ້ ປະຊາກອນມີພາກສ່ວນເຮັດໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກາຍເປັນຈິງ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ທຸກໆຄົນໃນໝູ່ບ້ານເປັນຄົນສິນທັມຊຶ່ງເປັນຄໍາສັ່ງ. ຄໍາສັ່ງແຕ່ລະຂໍ້ນັ້ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມສໍາພັນຕໍ່ກັນແລະກັນ.

ຂໍ້ສັນຍາທີແປດ (8:18-19) ໄດ້ກ່າວວ່າການຖືສິນອິດອາຫານນັ້ນຈະກາຍເປັນການກິນລ້ຽງອັນໃຫຍ່. ໃນເວລາພວກເຂົາໄດ້ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍເສີກໃນກຸງບາບີໂລນ ພວກເຂົາພາກັນຖືສິນອິດອາຫານເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນການຖືມຄວາມຜິດບາບແລະສັດຊື່ຕໍ່ພຣະອົງ ເພື່ອພຣະອົງຈະໃຫ້ການຍົກໂທດຄົນດີ. ໃນຂໍ້ສັນຍາທີແປດນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກວ່າພຣະອົງໄດ້ເຫັນຈິດໃຈທັນກັບໃໝ່ຂອງພວກເຂົາຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຂໍ້ສັນຍາທີເກົ້າ (8:20-22) ແລະ ຂໍ້ສັນຍາທີສິບ (8:23) ໄດ້ບອກເຖິງຜົນທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຮັບການກູ້ໃຫ້ເປັນຊາດທີ່ອຸດົມສົມບູນອີກເທື່ອນຶ່ງ. ຄົນຈາກທຸກໆປະເທດໃນໂລກຢາກກັບຄືນມາຕັ້ງຖິ່ນຖານໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ (8:20). ເຮືອງເຫລົ່ານີ້ຈະແພ່ອອກໄປທຸກທີ່ ແລະຝູງຊົນປາຖນາສແວງຫາພຣະເຈົ້າໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ທີ່ພັກຂອງພຣະອົງ (8:21-22). ພວກຍົວຜູ້ແຕກກັນໄປຢູ່ທຸກແຫ່ງໃນໂລກພາກັນກັບຄືນມາຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະຄົນຊາດອື່ນໆຮ້ອງຂໍຢາກຕິດຕາມໄປນຳ (8:23).

ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງສ້າງກຸງເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນມາອີກ ແລະປ່ຽນຊະຕາກັມຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າສັນຍາວ່າ ໃນເມື່ອພວກຍົວກັບຄືນໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະສ້າງພຣະວິຫານຂຶ້ນມາໃໝ່ໃຫ້ເປັນເໝືອນເດີມ ພວກເຂົາກໍຈະມີຄວາມສັນຕິສຸກແລະຮັ່ງມີ ເພາະກຸງເຢຣູຊາເລັມເປັນສູນກາງທາງດ້ານຈິດວິນຍານຕໍ່ຝູງຊົນໃນໂລກ. ອີກເທື່ອນຶ່ງ ກ່ອນສິ່ງນີ້ຈະກາຍເປັນຈິງ ປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງຍອມຮັບໜ້າທີ່ແລະຮັບຜິດຊອບເຖິງການປ່ຽນແປງນັ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຄໍາຖາມ

1. ທ່ານມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງໃດວ່າພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ທຸກບ່ອນທຸກທີ່ ແລະເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າປາກົດເຂົ້າອອກໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເວລາພຣະວິຫານຖືກທໍາລາຍ ແລະເວລາຖືກສ້າງຂຶ້ນມາໃໝ່?
2. ພຣະເຈົ້າຊົງກຽດຊັງທີ່ສຸດໃນເມື່ອຄວາມຈິງແລະສັນຕິສຸກບໍ່ເກີດຂຶ້ນໃນບ້ານເມືອງ (8:14-18). ພວກເຮົາມີໜ້າທີ່ຢ່າງໃດເພື່ອຈະສະແດງຄວາມຮັກ ຄວາມຈິງ ແລະສັນຕິສຸກຕໍ່ຄົນອື່ນໃນທຸກວັນນີ້? ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດ?
3. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາຕໍ່ ອັບຣາຮາມແລະເຊື້ອສາຍວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພຣະພອນໃຫ້ ແລະໃຫ້ພວກເຂົາກາຍເປັນທ່ີພຣະພອນຕໍ່ຊາດອື່ນອີກດ້ວຍ, ພວກເຮົາຍັງເຫັນຄໍາສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນປື້ມ ເຊຄາຣີຢາ ຫລັງຈາກປະຊາກອນຂອງພຣະອົງກັບມາຈາກການເປັນຊະເລີຍ. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງກາຍເປັນຈິງກ່ອນນັ້ນ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6 ເລີ່ມຈາກດ້ານຈິດວິນຍານ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ເນເຫມີຢາ 1
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ເນເຫມີຢາ 1
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ການເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍດ້ານຈິດວິນຍານ ແລະການຖວາຍຕົວ ເປັນ ບ່ອນເລີ່ມທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະເຮັດໃຫ້ເປັນຜົນສຳເຣັດ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ທ່ານມີຄວາມເປັນຫວ່າງເປັນໃຍກັບອັນໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານອ້ອນ ວອນຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ເໝືອນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມເນເຫມີຢາບໍ່?.
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງການຕອບສນອງຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເນເຫ ມີຢາ ກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ເມືອງຢູ່ດາປະເຊີນ ແລະເພື່ອບອກຂ້າພະ ເຈົ້າຮູ້ເຖິງສະພາບ ເພື່ອຈະເອົາມາອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າວັນນີ້.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົວໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ໃນເມື່ອປະສົບກັບບັນຫາອັນຫຍຸ້ງຍາກ, ພວກເຮົາບໍ່ຄວນລືມເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການເລີ່ມຕົ້ນທີ່ດີ. ເພື່ອຈະສຳເຣັດຜົນທາງດ້ານຈິດວິນຍານ, ການເລີ່ມຕົ້ນທີ່ດີນັ້ນປະກອບດ້ວຍການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການອ້ອນວອນ ອະທິຖານເປັນປະຈຳ.

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເນເຫມີຢາ ກຳລັງຈະເລີ່ມຕົ້ນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍຢ່າງໃນຊີວິດ. ເພິ່ນມີຊີວິດສະບາຍເປັນຄົນຮັບໃຊ້ກະສັດເປີເຊັຍ ແລະໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນເພິ່ນໄດ້ຮັບຂ່າວບໍ່ດີ. ມີບາງຄົນກັບມາຈາກເມືອງຢູດາ ໄດ້ຮັບກວນຊີວິດສະບາຍຂອງເພິ່ນ ເວລາພວກເຂົາໄດ້ລາຍງານວ່າມີການທຸກລຳບາກຫລາຍໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເນເຫມີຢາ ໄດ້ຕອບຄຳລາຍງານນີ້ຢ່າງໃດ? ເພິ່ນມີປະຕິກິຣິຍາຂຶ້ນມາຢ່າງໃດ? ມີອັນໃດບໍ່ທີ່ເພິ່ນສາມາດເຮັດໄດ້?

ໃນບົດຮຽນນີ້ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮຽນບົດຮຽນອັນມີຄ່າເພື່ອຕອບສນອງຕໍ່ບັນຫາໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ນຳທີ່ດີ. ເນເຫມີຢາ ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີທີ່ສຸດເພື່ອຈະນຳພາ ແນະນຳໃຫ້ພວກເຮົາໃຊ້ເພື່ອຈະບັນລຸຜົນສຳເຣັດ.

ສິ່ງທຳອິດພວກເຮົາຄວນພິຈາຣະນາເບິ່ງແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງເນເຫມີຢາ. ເພິ່ນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້. ເພິ່ນເລີ່ມຕົ້ນດີເພາະປະກອບດ້ວຍການສະຖິດແລະມີພຣະເຈົ້າຢູ່ນຳ. ເພິ່ນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍດ້ານຈິດວິນຍານ ທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດດີໄປກວ່ານັ້ນ.

1. ຕຳແໜ່ງສຳຄັນຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເນເຫມີຢາ: (ເນເຫມີຢາ 1:1,11)

ຊື່ ເນເຫມີຢາ ມີຄວາມໝາຍວ່າ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ໝູນໃຈ, ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດ ຄົນຢິວຜູ້ນະມັສ ການພຣະເຢໂຮວາ ໄດ້ຮັບຕໍາແໜ່ງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງກະສັດເປີເຊັຍ ໃນພະຣາຊວັງໄດ້ຢ່າງໃດ? ຈໍາໄດ້ບໍ່ເວ ລານັ້ນກະສັດກຸງບາບີໂລນໄດ້ຊ້ຍຊະນະຕໍ່ຢູດາ, ກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ຖືກທໍາລາຍແລະໄດ້ຈັບເອົາຊາຍສະກັນ ໄປເປັນຊະເລີຍໃນກຸງບາບີໂລນ (ປະມານ ປີ 594-586 ກ່ອນ ຄສ.) ໃນເມື່ອກະສັດໄຊຣັສ ເອົາຊະນະກຸງ ບາບີໂລນໃນປີ 539 ກ່ອນ ຄສ., ພວກຍິວຈາກເມືອງຢູດາແລະກຸງບາບີໂລນໄດ້ຕົກຢູ່ໃນການປົກຄອງ ຂອງຈັກກະພັດເປີເຊັຍ. ກະສັດໄຊຣັສອະນຸຍາດໃຫ້ພວກຍິວໃນກຸງບາບີໂລນກັບຄືນໄປຢູດາ (2 ຂ່າວຄາວ 36:22-23). ແຕ່ມີຫລາຍໆຄົນສັກຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ຕາມປະເທດເມເຊໂປຕາເມັງ ຊຶ່ງຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກ ຄອງຂອງເປີເຊັຍ. ບາງຄົນກໍເລີຍໄດ້ຮັບຕໍາແໜ່ງໃນຣາຊການທີ່ດີເໝືອນຜູ້ປະກາພຣະທັມເນເຫມີຢາ.

ໃນປີທີຊາວ (1:1) ເປັນເວລາອ້າງເຖິງກະສັດປົກຄອງ. ເປັນການແປກເພາະໃນພຣະຄັມຂໍ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ ເວົ້າເຖິງກະສັດຈົນເຖິງບົດທີ 2. ຄໍາຕອບທີ່ເຫັນໄດ້ງ່າຍຄືຕາມປົກກະຕິ ເນເຫມີຢາ ບົດ 1 ແມ່ນ ບົດຕໍ່ມາ ຂອງປັ້ມເອຊຣາ - ເນເຫມີຢາ. ກະສັດອາກຕາເຊີເຊສ (465-424 ກ່ອນ ຄສ) ມີຊື່ໃນຖານະເປັນກະສັດຜູ້ສຸດ ທ້າຍໃນປັ້ມ ເອຊຣາ (ເອຊຣາ 7:1,7), ຊາວປີຂອງການປົກຄອງຂອງ ກະສັດອາກຕາເຊີ ເຊສ ແມ່ນ 445 ກ່ອນ ຄສ.

ໜ້າທີ່ຂອງເນເຫມີຢາ ແມ່ນ “ເປັນຜູ້ຢາຍເຫລົ້າອະງຸ່ນ” ໃຫ້ແກ່ກະສັດອາກຕາເຊີເຊສ ໜ້າທີ່ນັ້ນອາດ ບໍ່ມີຄວາມສໍາຄັນຫລາຍຕໍ່ຄົນສັມຍໃໝ່. ແຕ່ຕາມທໍານຽມພວກຍິວ ຫລືພວກກຣີກແລ້ວເຫັນວ່າໜ້າທີ່ນີ້ເປັນ ໜ້າທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເນເຫມີຢາຮັບຜິດຊອບເຄື່ອງດື່ມຕໍ່ກະສັດ. ເພິ່ນເປັນຄົນເລືອກເອົາ ເຫລົ້າອະງຸ່ນດີໆມາໃຫ້ກະສັດດື່ມແຕ່ລະວັນ. ເພິ່ນຍັງເປັນຄົນຊົມເບິ່ງເຫລົ້ານັ້ນກ່ອນກະສັດຈະດື່ມເພື່ອໃຫ້ ຮູ້ຄຳກວ່າມັນດີ ແລະບໍ່ເປັນຢາພິດອັນໃດ. ການຮັບໃຊ້ໃນໜ້າທີ່ນີ້ເຫັນວ່າ ເນເຫມີຢາ ມີຄວາມສໍາຄັນຊຶ່ງເປັນ ຄົນທີ່ກະສັດໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈທີ່ສຸດ. ການເປັນຜູ້ຢາຍເຫລົ້າອະງຸ່ນນີ້ ເຮັດໃຫ້ເນເຫມີຢາ ມີສິດພິເສດເຂົ້າຫາ ກະສັດໄດ້ເພື່ອໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະອື່ນໆ.

ປະສົບການອັນຄໍາສັນໃນຊີວິດທີ່ຜ່ານພົ້ນໄປນັ້ນອາດເຮັດໃຫ້ເຮົາຈື່ຈໍາມັນໄວ້ຕລອດຊີວິດ ຕົວຢ່າງ ວັນທີ 11 ເດືອນ ກັນຍາ ປີ 2001 ພວກກໍານານຮ້າຍໄດ້ທໍາລາຍຕຶກການຄ້າໂລກໃນປະເທດສະຫະຣັດອະເມ ຣິກາ ມີຄົນຕາຍຫລາຍກວ່າ 3000 ຄົນ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເນເຫມີຢາ ໄດ້ຮັບຂ່າວບໍ່ດີນີ້ຢູ່ໃນເມືອງຊູຊາ (1:1), ເມືອງຊູຊານີ້ຕັ້ງຢູ່ທາງເໜືອ 150 ໄມຂອງອ່າວເປີເຊັຍ (ທາງທິດຕາເວັນຕົກສ່ຽງໃຕ້ຂອງປະເທດອີ ຣານ). ກະສັດດາຣີອັສ ເປັນຜູ້ກໍ່ສ້າງເມືອງນີ້ເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ພັກຜ່ອນຂອງກະສັດໃນຍາມໜາວ. (522-486 ກ່ອນ ຄສ.) ເຮືອງນີ້ເປັນປະວັດເບື້ອງຫລັງຂອງປັ້ມພຣະທັມເອສເທີ.

2. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເນເຫມີຢາ ໄດ້ເຂົ້າປະກອບສ່ວນຢ່າງວ່ອງໄວ: (ເນເຫມີຢາ 1:2-4)

ຂໍ້ເຫລົ້ານີ້ບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງເຖິງ “ຮານານີ” (1:2) ຄົນນີ້ອາດເປັນອ້າຍນ້ອງໃນສາຍເລືອດ ຫລືເປັນພີ່ນ້ອງ ທ່າງໆຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເນເຫມີຢາ ຫລືອາດແມ່ນຊາວຍິວຄົນນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເນເຫມີ ຢາ ໄດ້ມີຄວາມໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈກັນເໝືອນດັ່ງອ້າຍນ້ອງ ເພາະເວລາຕໍ່ມາເນເຫມີຢາ ໄດ້ມອບໜ້າທີ່ສໍາຄັນ ໃຫ້ແກ່ຄົນນີ້ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ (7:2). ຖ້າວ່າ ຮານານີເປັນສາຍເລືອດກັນ ລາວຕ້ອງຕັ້ງຖິ່ນຖານນໍາກັນໃນ ປະເທດເປີເຊັຍຮ່ວມກັບເນເຫມີຢາ. ເປັນໄປໄດ້ຢ່າງໃດ ຮານານີ ຈຶ່ງຮູ້ສະພາບການຂອງເມືອງຢູດາ? ລາວ

ອາດເປັນຄົນນຶ່ງກັບມາຈາກການເປັນຊະເລີຍເສິກຫລືບໍ່ ພ້ອມກັບເອຊຸຣາ ໃນ 456 ກ່ອນ ຄສ? ຫລືເປັນຄົນທີ່ເນເຫມີຢາ ໄດ້ສົ່ງອອກໄປສືບເບິ່ງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເມືອງຢູດາບໍ່? ຖ້າລາວແມ່ນຄົນທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເນເຫມີຢາໄດ້ສົ່ງອອກໄປສືບ ໃນຂໍ້ 2-3 ສິ່ງທີ່ລາວເອົາມາລາຍງານນັ້ນກໍເປັນວ່າເປັນທາງການແທ້.

ຂ່າວທີ່ເນເຫມີຢາໄດ້ຮັບຈາກຮານາມີ ນັ້ນເຫັນວ່າເປັນຂ່າວຮ້າຍ ເພາະໝົດທັງເມືອງປະສົບກັບບັນຫາສຸກເສີນ. ປໂຍກທີ່ເວົ້າວ່າ “ຕົກຢູ່ໃນຄວາມລຳບາກອັນໃຫຍ່ຫລວງ ພວກຕ່າງດ້ວຍດູກູກ ຢຽບຫຍາມ” (1:3) ໝາຍຄວາມວ່າມີຄວາມທຸກທາງດ້ານຮ່າງກາຍແລະຮູ້ສຶກບໍ່ສົງຄວາມ. ຄົນທັງຫລາຍມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງນີ້ເພາະກຳແພງອ້ອມກຸງເຢຣູຊາເລັມຖືກທຳລາຍ.

ເລື່ອງນີ້ເປັນໄປໄດ້ຢ່າງໃດ? ສັຕະວັດກ່ອນນັ້ນ ກະສັດເນບຸກກາເນສຊາ ໄດ້ນຳພາທະຫານໄປຍຶດເອົາກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະໄດ້ທຳລາຍເມືອງແລະກຳແພງໃນປີ 586 ກ່ອນ ຄສ. ເປັນໜ້າເສັຽດາຍ ພວກບາບີໂລນໄດ້ຈູດປະຕູເມືອງ ແລະທຳລາຍກຳແພງຢ່າງໝົດສິ້ນ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເນເຫມີຢາ ໄດ້ລົງມືກໍ່ສ້າງຢ່າງໄວ ເໝືອນເອຊຸຣາໃນປີ 458 ກ່ອນ ຄສ ເພິ່ນໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອສ້ອມແປງບ້ານເມືອງຂຶ້ນ ແຕ່ກໍຍັງມີການຕໍ່ຕ້ານຈາກຜູ້ນຳບາງກຸ່ມ ຜູ້ສັນນິບສຸນກະສັດເບີເຊັຍ. ໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ງຽບສັງຄ໌ໄປເພາະກະສັດເບີເຊັຍສົ່ງໃຫ້ຢຸດສ້າງ. ເລື່ອງດັ່ງກ່າວໄດ້ເກີດຂຶ້ນບໍ່ຫລາຍປີກ່ອນຮານາມີໄດ້ພົບກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມເນເຫມີຢາ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ເນເຫມີຢາຈຶ່ງເອົາໃຈໃສ່ເພີ່ມຂຶ້ນເພື່ອສ້ອມແປງບ້ານເມືອງທີ່ເພພັງລົງຂຶ້ນໃໝ່.

ເນເຫມີຢາ ໃນເມື່ອໄດ້ຍິນຂ່າວບໍ່ດີ ເພິ່ນກໍໄດ້ນັ່ງລົງດ້ວຍຄວາມຕົກໃຈ ໂສກເສົ້າແລະຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງນ້ຳຕາໄຫລ (ເນເຫມີຢາ 1:4). ແນວໃດກໍຕາມ ເພິ່ນໄດ້ມອບບັນຫານາໆປະການໄວ້ໃນອົງພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າກ່ອນທີ່ໄດ້ລົງມືກໍ່ສ້າງ.

3. ການທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຂອງ ເນເຫມີຢາ: (ເນເຫມີຢາ 1:5-11)

ແນ່ນອນເປັນເວລາຫລາຍເດືອນ ຜູ້ປະກາດເນເຫມີຢາ ໄດ້ອ້ອນວອນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເລື່ອງທີ່ເພິ່ນອ້ອນວອນນັ້ນມີຢູ່ໃນຂໍ້ເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງເປັນຕົວຢ່າງໃນການອ້ອນວອນທູນຂໍ. ການອ້ອນວອນຢ່າງນີ້ຂອງເນເຫມີຢາ ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີສຳລັບພວກເຮົາຄວນເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ນຶ່ງ, ເນເຫມີຢາໄດ້ໃຊ້ຄຳເວົ້າຂອງຜູ້ອຸທິດຕົວຕິດຕາມພຣະເຈົ້າແທ້ ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຄຳອ້ອນວອນແລະປໂຍກທີ່ເພິ່ນໃຊ້ນັ້ນໄດ້ຈົດໄວ້ໃນປື້ມຕ່າງໆໃນພຣະຄັມພິເຊັ່ນ: ດານິເອນ ແລະເອຊຸຣາ.

ການອ້ອນວອນເຊັ່ນນີ້ໄດ້ມີຢູ່ໃນປື້ມພຣະບັນຍັດທິສອງຄືກັນ. ເຫັນວ່າເນເຫມີຢາໄດ້ມີຄວາມຊຳນານໃນເລື່ອງນີ້ເພາະເພິ່ນໄດ້ຖືກສິດສອນແລະເອົາພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າມາໃຊ້ໃນການປາກເວົ້າ ແລະການກະທຳ. ການອ້ອນວອນເປັນປະຈຳ ແລະສຶກສາພຣະທັມຄັມພິ ເປັນເລື່ອງບໍ່ມີອັນໃດດີກວ່ານີ້ສຳລັບຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູຄຣິດໄປ. ການອ້ອນວອນຢ່າງນີ້ຍັງເປັນການຮູ້ຈັກຄວາມຜິດບາບຈາກສ່ວນເລິກແລະເປັນຜົນດີໃນການສ້າງຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ.

ເນເຫມີຢາ ໄດ້ທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍເພາະເພິ່ນເຫັນສະພາບທຸກລຳບາກຂອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ການທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງຟັງແລະທອດພຣະເນດ ບໍ່ເປັນພຽງແຕ່ຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈ້ອງມອງເທົ່ານັ້ນ; ແຕ່ແມ່ນປາຖນາໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງຊ່ວຍເພື່ອແກ້ກັບບັນຫານັ້ນ (ເນເຫມີຢາ 1:6-11). ໃນເມື່ອພວກຢິວກ່າວວ່າພຣະເຢໂຮວາ “ຊົງຈຳ” ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ (ອິບພະຍົບ 2:24), ພວກເຂົາໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າກະ

ທຳອັນໃດອັນນຶ່ງ. ບໍ່ແມ່ນວ່າ ໃນທັນໃດນັ້ນພຣະເຈົ້າຈຳໄດ້ໃນສມອງວ່າພຣະອົງໄດ້ສັນຍາກັບພວກຍິວ ແຕ່ ພຣະອົງຊົງຈຳຢູ່ຕລອດເວລາ.

ເນເຫມີຢາ ໄດ້ຮ້ອງຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມກ້າຫານທີ່ຂຶ້ນກັບສອງຢ່າງຕໍ່ໄປນີ້: ນຶ່ງເປັນລັກສະນະ ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງເຄີຍຊ່ອຍປະຊາກອນຂອງພຣະອົງມາແລ້ວ ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳຕາມທີ່ຜູ້ ປະກາດພຣະທັມທູນຂໍ ເພາະພຣະອົງເປັນຜູ້ສ້າງສັງຄົມ (ເນເຫມີຢາ 1:5). ພິເສດແລ້ວ ເນເຫມີຢາໄດ້ກ່າວ ເຖິງຄວາມຕ້ອງການໃນປັດຈຸບັນອີງຕາມປະວັດສາດແລະທາງສາສນາສາດ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມີພຣະສັນຍາ ແລະຄວາມສັມພັນກັບພວກອິສຣາເອນ. ເນເຫມີຢາເຊື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນອົງສັດຊື່ຕໍ່ຄຳສັນຍາຄື “ຄວາມ ຮັກ” (1:5). ສອງ, ຄຳອ້ອນວອນຂອງ ເນເຫມີຢາ ໄດ້ອອກມາຈາກນິສັຍຂອງພວກອິສຣາເອນ ຜູ້ເປັນຄູ່ສັນ ຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນຮູ້ວ່າ ພວກອິສຣາເອນໄດ້ເຮັດຜິດບາບຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ (1:6). ເພິ່ນໄດ້ບອກເຖິງ ຄວາມຜິດບາບທັງຊາດຂອງຕົນເອງ ແລະສະມາຊິກໃນຄອບຄົວອີກດ້ວຍ. ເປັນການສົມຄວນແລ້ວທີ່ພຣະ ເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດໃຫ້ພວກເຂົາກາຍເປັນຊະເລີຍເສິກຈາກກຸງບາບີໂລນ. ເພິ່ນເຂົ້າໃຈດີເຖິງຊາດທີ່ມັກຫລົງຜິດ ຂອງເພິ່ນ ແລະເພິ່ນກໍຍັງຈຳໄດ້ດີເຖິງພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກທີ່ພຣະເຈົ້າມີຕໍ່ພວກເຂົາ (1:8-9). ພຣະເຈົ້າ ໄດ້ໂຖ່ ຫລືປົດປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຈາກການເປັນທາດຂອງພວກອີຢິບ ແລະຈາກກຸງບາບີໂລນ (1:10). ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າ ຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຄວາມສຳຄັນຫລາຍກັບການອ້ອນວອນອັນສຸດທ້າຍຂອງ ເນເຫມີຢາ (1:11). ເພິ່ນ ບໍ່ຍອມຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງໃນນາມຂອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະລໍເບິ່ງຊຶ່ງ. ແຕ່ ເພິ່ນໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ເພິ່ນເປັນຜູ້ແກ້ບັນຫານັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າໃຫ້ຊ່ວຍຫາ ໂອກາດເພື່ອຈະໄດ້ໄປເຂົ້າເຝົ້າກະສັດເອກຕາເຊີເຊສ ເພື່ອຂໍຈະໄດ້ອະນຸດຍາກັບຄືນໄປສ້າງກຸງເຢຣູຊາເລັມ.

ຄຳຖາມ

1. ກ່ອນເນເຫມີຢາ ໄດ້ຮັບຂ່າວອັນໂສກເສົ້ານີ້, ເພິ່ນມີໜ້າທີ່ແລະຕຳແໜ່ງທີ່ດີໃນການປົກຄອງຂອງ ພວກເປີເຊັຍ. ນັ້ນເປັນການບັງເອີນເທົ່ານັ້ນບໍ່? ທ່ານເດີມີໜ້າທີ່ອັນໃດໃນຄອບຄົວ ຂອງທ່ານ, ໃນ ບ່ອນເຮັດວຽກ? ໃນຄຣິສຕະຈັກ? ໃນໝູ່ບ້ານ? ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ເອົາທ່ານໄປຢູ່ທີ່ ນັ້ນເພື່ອເປັນພະຍານຕໍ່ຄົນຢູ່ໃກ້ຊິດເຮົາກ່ອນ?
2. ມີຂ່າວຮ້າຍອັນໃດບໍ່ທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບໃນປີທີ່ແລ້ວນີ້? ສອງສາມປີຜ່ານໄປ? ທ່ານໄດ້ຕອບສນອງຕໍ່ ຂ່າວຮ້າຍຢ່າງໃດ? ທ່ານຄິດວ່າທ່ານອາດຕອບສນອງໃນທາງອື່ນບໍ່? ທ່ານໄດ້ເຂົ້າໄປຫາພຣະ ເຈົ້າກ່ອນ ຫລືໄປຫາພຣະເຈົ້ານຳຫລັງໃນການຕອບສນອງຕໍ່ຂ່າວຮ້າຍນັ້ນ?
3. ໃນການອ້ອນວອນຂອງ ເນເຫມີຢາ ເພິ່ນໄດ້ອ້ອນວອນຕາມພຣະຄຳແລະຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະ ເຈົ້າ. ຕົວຢ່າງນີ້ໄດ້ຊ່ອຍທ່ານເຂົ້າໃຈເຖິງການອ້ອນວອນຢ່າງໃດ?

ບົດຮຽນທີ 7

ມີແຜນການດີແລະລົງມື

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເນເຫມີຢາ 2
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ເນເຫມີຢາ 2
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ການຄືບໜ້າຈະດີຂຶ້ນໃນເມື່ອມີການວາງແຜນດີ ແລະ ໃນ ເມື່ອເພິ່ງ ການນຳພາ ແລະ ພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ອັນໃດເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ເອົາຫົວຊາ-ເພິ່ງໃນພຣະເຈົ້າ; ວາງ ແຜນ; ແລະ ລົງມືເຮັດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອເອົາມາທຽບລະຫວ່າງແຜນການຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເນເຫມີ ຢາ ແລະ ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຜູ້ບໍ່ໄດ້ເພິ່ງພາອາສັຍພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ໄດ້ມີ ແຜນການ, ຫລື ບໍ່ໄດ້ລົງມືເຮັດອັນໃດ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະ ການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົວໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະ ໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ໃນຖານະເປັນຜູ້ຫຸ້ນສ່ວນກັບພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາເພິ່ງພາອາສັຍພຣະເຈົ້າ (ອ້ອນວອນ). ໃນ
ເວລາດຽວກັນ ພຣະເຈົ້າອາສັຍມະນຸດໃຫ້ເປັນພາຊະນະ ໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ສິ່ງທີ່ຄວນເຮັດ (ວາງແຜນ) ແລະ ໃຫ້
ຮູ້ວ່າເວລາໃດຄວນລົງມື (ກະທຳ).

ໃນການປົກຄອງນີ້ມີຫລາຍວິທີການ. ບາງກຸ່ມກໍລົງມືເຮັດຕາມແຜນການທີ່ມີໄວ້ຢ່າງວ່ອງ
ໄວ. ແຕ່ອີກບາງກຸ່ມກໍວາງແຜນການຢ່າງຊ້າໆ, ພວກເຂົາມັກສຳຣວດກວດກາເບິ່ງໃຫ້ດີ ແລະ ມີຄົນສ່ວນ
ຫລາຍເຫັນດີນຳຈຶ່ງລົງມືເຮັດ. ທັງສອງກຸ່ມນີ້ມີຈຸດດີ ແລະ ຈຸດອ່ອນ. ແຕ່ເຫັນວ່າໃນກໍຣະນີ ຂອງຜູ້
ປະກາດພຣະທັມ ເນເຫມີຢາ ເພິ່ນໄດ້ລົງມືຢ່າງບໍ່ລັງເລໃຈ.

1. ວາງແຜນຢ່າງລະວັງ-ບອກເຖິງສິ່ງໃນຈິດໃຈ: (ເນເຫມີຢາ2:1-5)

ເນເຫມີຢາ ໄດ້ອະທິຖານອ້ອນວອນຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ເພື່ອຈະໄດ້ມີໂອກາດເຂົ້າຖວາຍບັງຄົມ
ກະສັດ (1:11) ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຕອບຄຳອະທິຖານຂອງເພິ່ນ. ກະສັດອາກຕາເຊີເຊສ (465-425 ກ່ອນ
ຄສ) ໂອຣົດຂອງກະສັດ ເຊີກຊີສ (ຜູ້ເປັນກະສັດໃນປະຈຸບັນຂອງ ເອສເທີ) ອາກຕາເຊີເຊສ ກາຍເປັນກະສັດ

ຫລັງຜູ້ເປັນບິດາໄດ້ຖືກສັງຫານເວລາມີການກະບົດ. ພຣະອົງໄດ້ແກ້ບັນຫາການເມືອງກັບພວກກຣີກໂດຍ ເຊັນສັນຍາກັບ ກະສັດກຣີກ ຄາລີອັສ (449 ກ່ອນ ຄສ.) ໃນທີ່ສຸດມີແຕ່ພວກອີຍິບເທົ່ານັ້ນຍັງເປັນຄູ່ແຂ່ງ.

ປະມານສີ່ເດືອນແລ້ວທີ່ໄດ້ອອກມາຈາກເມືອງຢູດາ ມາເມືອງ ຊູຊາ. ເປັນເດືອນ “ນິຊັນ” (2:1) ເທົ່າກັບເດືອນ ມິນາ-ເມສາ. ນັກປາດບາງຄົນມີຄວາມເປັນຫ່ວງໃນເລື່ອງນີ້ເພາະເດືອນ ນິຊັນ ເປັນເດືອນທີ່ໜຶ່ງໃນປະຕິທິນຂອງພວກເຂົາ (1:1;2:1). ນີ້ອາດບໍ່ແມ່ນຄັ້ງທຳອິດທີ່ ເນເທເມີຢາ ໄດ້ເຂົ້າໄປ ພົບກະສັດ. ເພິ່ນໄດ້ອ້ອນວອນໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳພາ ແລະມີຕຳຣາເພື່ອວາງແຜນການເຖິງວິທີຢາກຂໍ ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອໃຫ້ກະສັດອະນຸຍາດໃນການກໍ່ສ້າງ.

ເນເທເມີຢາ “ໂສກເສົ້າໃນຈິດໃຈ” (2:2) ຈົນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນໄດ້ຖືສິນອິດອາຫານອ້ອນວອນຕໍ່ ພຣະເຈົ້າເຖິງເລື່ອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະຕ້ອງການໃຫ້ກະສັດເຫັນໃຈ. ຕອນນີ້ ເນເທເມີຢາມີຄວາມ ລະມັດລະວັງບໍ່ຢາກອອກຊື່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ເວລາເພິ່ນເຂົ້າຫາກະສັດ ເພິ່ນກ່າວວ່າເມືອງຂອງບັນ ພະບຸຣຸດ (2:3) ຖືກທຳລາຍ ເພື່ອມາຮັບເອົາຄວາມເຫັນໃຈຈາກກະສັດ.

ພຣະເຈົ້າກຳລັງຮູ້ຈັກຄວາມໃນໃຈຂອງ ເນເທເມີຢາ ຈຶ່ງດົນບັນດານໃຫ້ກະສັດ ອາກຕາເຊີ ເຊສ ຖາມເຖິງຄວາມຕ້ອງການທີ່ ເນເທເມີຢາເຂົ້າໄປຫາ. ແນ່ນອນ ເນເທເມີຢາໄດ້ຝຶກຊ້ອມຄຳ ເວົ້າເປັນຢ່າງດີມາກ່ອນວ່າຈະທູນຢ່າງໃດເມື່ອພົບກັບກະສັດ. ກ່ອນພົບກະສັດເພິ່ນໄດ້ຢຸດລະຍະໜຶ່ງ (2:4) ເພື່ອ ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ນຳພາ. ເວລາກະສັດຖາມເພິ່ນກໍຕອບຢ່າງກ້າຫານດ້ວຍຄວາມລະວັງທີ່ສຸດ. ເພິ່ນໄດ້ທູນຂໍໃຫ້ກະສັດອະນຸຍາດໃຫ້ເພິ່ນເດີນທາງໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອຈະນຳພາໃນການສ້າງແລະນຳ ຄວາມປອດພິຍມາຍັງບ້ານເມືອງນັ້ນ.

2. ລົງມື-ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກກະສັດ: (ເນເທເມີຢາ2:6-10)

ຊ້ອງໜ້າພະຣາຊິນີ (2:6) ໄດ້ບອກວ່າເລື່ອງທູນຂໍນັ້ນຕ້ອງເປັນເລື່ອງສ່ວນຕົວຫລືເປັນເລື່ອງຮັກແພງ. ຜູ້ຍິງຢູ່ປະເທດ ເປີເຊັຍ ມີສິດທິຫລາຍໃນສານ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຳນຽມທີ່ຜູ້ຍິງໄປຮ່ວມກິນລ້ຽງໃຫຍ່ ຫລືກັບ ຄົນກຸ່ມໃຫຍ່. ການທູນຂໍຂອງເນເທເມີຢາໃນທີ່ເປີດເຜີຍຢ່າງນີ້ອາດເປັນເພາະຢາກໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຍິນເພື່ອຈະ ໄດ້ເອົາໄປພິຈາຣະນາ. ກະສັດຕ້ອງຮູ້ລາຍລະອຽດເຖິງລະຍະເວລາທີ່ ເນເທ ມີຢາ ຕ້ອງການ. ເນເທເມີຢາ ຕອບຄຳຖາມຢ່າງສລາດ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ ສຸດແລ້ວແຕ່ກະສັດອະນຸ ຍາດໃຫ້ (2:6).

ບາງເທື່ອ ຄຳເວົ້າ ອະຍຸຍາດ ແລະ ກົດກໍ່ສ້າງ ເປັນການໜັກໃຈຕໍ່ນັກກໍ່ສ້າງ ແລະວິສະວະກອນ ອອກແບບ. ເອກກະສານອະນຸຍາດທີ່ ເນເທເມີຢາຕ້ອງການແມ່ນເພື່ອຂໍເຄື່ອງໃຊ້ໃນການກໍ່ສ້າງຈຳເປັນຕ້ອງ ມີ ແລະໃຫ້ເພິ່ນມີສິດທິໃນການມີເຄື່ອງເຫລົ່ານັ້ນໃນການຄອບຄອງ.

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເນເທເມີຢາ ຕ້ອງການໃຫ້ກະສັດອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ເຈົ້ານາຍຜູ້ປົກຄອງໃນທຸກກຸງແຂວງຮູ້ ເຖິງອະນຸຍາດນີ້. “ທຸກແຂວງໃນແມ່ນ້ຳຢູເຟຣຕີສ” (2:7) ໝາຍຄວາມວ່າ ກາຍຟາກແມ່ນ້ຳໄປ, ກໍ ແມ່ນໜ່ວຍການປົກຄອງທີ່ເມືອງຕ່າງໆຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງ. ໃນສະມັຍຂອງກະສັດ ດາຣີອັສ (522-486 ກ່ອນ ຄສ) ໃນອານາຈັກ ເພິ່ນໄດ້ຈັດໃຫ້ມີຊາວແຂວງເປັນໜ່ວຍໜຶ່ງ ມີເຈົ້າແຂວງຄົນໜຶ່ງເປັນຜູ້ປົກຄອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຈົ້າແຂວງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮັບຜິດຊອບ ແລະລາຍງານໃຫ້ກະສັດ. ເມືອງຢູດາ ມີພູເຂົາຫລາຍຊຶ່ງຢູ່ໃກ້

ກັບກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ຄໍາເວົ້າວ່າກາຍຟາກແມ່ນໍ້າປະກອບດ້ວຍປະເທດປາ ເລັສຕິນ, ໂຟນິເຊັຍ, ຊີເຣັຍ, ແລະໄຊປຣັສ.

ເນເຫມີຢາ ໄດ້ທູນຂໍຢາກໄດ້ເຄື່ອງອຸປະກອນໃນການກໍ່ສ້າງ (2:8). ເຊັ່ນໄມ້ຕັດຈາກປ່າຂອງກະສັດ, ອາດຈະແມ່ນໄມ້ດີຈາກປະເທດ ເລບານອນ ເພາະພວກອິສຣາເອນເຄີຍເອົາໄມ້ຈາກທີ່ນັ້ນໄປສ້າງໂຄງການສໍາຄັນມາແລ້ວສມັຍຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ (960 ກ່ອນ ຄສ.) ຕໍ່ມາກໍແມ່ນສມັຍເວລາກັບມາຈາກກຸງບາບີໂລນ (ເອຊຽ 3:7). ກະສັດ ອາກຕາເຊີເຊສ ໄດ້ອະນຸຍາດ ແລະຍັງໄດ້ໃຫ້ທະຫານນໍາພາໄປຕັດເອົາໄມ້ໃນປ່າຂອງກະສັດ (2:9).

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເນເຫມີຢາ ໄດ້ເດີນທາງໄປພ້ອມມີເອກກະສານອະນຸຍາດຈາກກະສັດ ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຈົ້ານາຍພາກັນຕົກໃຈ (2:10). ຊັນບາລັດ ເປັນເຈົ້າແຂວງຂອງເມືອງ ຊາມາເຣັງ, ທາງເໜືອຂອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ເພິ່ນໄດ້ມີຄວາມສັມພັນກັບກຸງເຢຣູຊາເລັມເປັນຢ່າງດີ (6:10-14), ລູກສາວຄົນນຶ່ງຂອງເພິ່ນຍັງໄດ້ແຕ່ງງານກັບຄອບຄົວປະໂຮທິດ (13:8). ໂທບີອາເນ ເປັນເຈົ້າແຂວງຂອງ ອາມມິດ (ທິດຕາເວັນອອກຂອງຢູດາ), ແລະຍັງມີຄວາມສັມພັນອັນດີກັບຣາຊວົງໃນກຸງເຢຣູ ຊາເລັມ (6:17-19; 13:4). ເຖິງວ່າຈະມີຄວາມຕຶງຄຽດປານໃດກໍຕາມ ເນເຫມີຢາ ຍັງເຮັດໃຫ້ ຄວາມຕັ້ງໃຈໜັ້ງຄົງດີໂດຍບໍ່ຍອມແພ້.

3. ວາງແຜນດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ-ສໍາຮວດຄວາມຕ້ອງການ: (ເນເຫມີຢາ2:11-16)

ໃນທີ່ສຸດກຸ່ມເດີນທາງມາຈາກກຸງບາບີໂລນໄດ້ມາເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ຕາມປົກກະຕິການເດີນທາງ 900 ໄມ ຕ້ອງໃຊ້ເວລາສີ່ເດືອນ. ຍ້ອນມີຍານພາຫະນະຫລາຍພວກເຂົາໄດ້ພັກມານໍາທາງຈິ່ງໃຊ້ເວລາຫລາຍກວ່າ (2:11). ເນເຫມີຢາ ມີຄວາມປາຖນາຢາກເຫັນສະພາບການຊຶ່ງຕົນເອງໄດ້ຮັບຈາກ ຮານານີວ່າຮ້າຍແຮງເຖິງຂັ້ນໃດ. ຜູ້ນໍາທີ່ສາດຄົນນີ້ບໍ່ໄດ້ປະກາດໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມວ່າຈະເຮັດອັນໃດເພື່ອໃຫ້ຊີວິດຂອງຄົນໃນເມືອງນັ້ນດີຂຶ້ນ. ເພິ່ນເຂົ້າໃຈດີເຖິງສະພາບການເພື່ອຈະບອກໃຫ້ຄົນໃນເມືອງຮູ້ເຖິງເລື່ອງດີ ແລະຕົງເວລາ. ເພິ່ນໄດ້ຈັດໃຫ້ມີພວກສໍາຮວດສອງສາມຄົນກວດ ເບິ່ງກໍາແພງໃນເວລາກາງຄືນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຕື່ນ (2:12).

ປຶ້ມ ເນເຫມີຢາປະກອບດ້ວຍສາມປໂຍກທີ່ບອກພວກເຮົາເຖິງລັກສະນະຂອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ປຶ້ມນີ້ໄດ້ບອກເຖິງການສໍາຮວດເບິ່ງກໍາແພງເມືອງ (2:13-16); ບອກເຖິງການສ້ອມແປງກໍາແພງ (3:1-32); ແລະການຖວາຍເວລາສ້າງກໍາແພງສໍາເຣັດ (12:27-39). ເຖິງແມ່ນວ່າປຶ້ມນີ້ບອກເຖິງ ລັກສະນະຂອງກຸງເຢຣູຊາເລັມເປັນຢ່າງດີ, ແຕ່ເຫັນວ່າຍັງຂາດຢູ່ ເພາະຍັງມີຄໍາຖາມ ຫລາຍໆອັນຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມພໍໃຈ.

ສິ່ງທີ່ຍັງບໍ່ແຈ້ງເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມແມ່ນຂະໜາດຂອງເມືອງ, ບາງຄົນເຊື່ອວ່າເມືອງນີ້ປະກອບດ້ວຍໝູ່ບ້ານທາງທິດຕາເວັນຕົກອີງຕາມກະສັດເຮເຊກີອາ (715-687 ກ່ອນ ຄສ). ບາງຄົນຄິດວ່າເມືອງນີ້ໃຫຍ່ເໝືອນເມືອງກະສັດໂຊໂລໂມນ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍເມືອງກະສັດດາວິດ, ຊຶ່ງມີພຣະວິ ຫານຕັ້ງຢູ່ທາງທິດເໜືອ.

ເນເຫມີຢາ ໄດ້ເລີ່ມສ້າງສໍາຮວດກໍາແພງທິດຕາເວັນຕົກໃນເວລາກາງຄືນ. ພວກເຂົາພາກັນຄ່ອຍຍ້າຍໄປທາງໃຕ້ (2:13). ຕໍ່ມາກໍໄປທາງເໜືອຜ່ານປະຕູນໍ້າ (2:14). ຜູງຊົນໄດ້ມີນໍ້າສະອາດດື່ມຈາກບໍ່ນໍ້າອັນນີ້ ທີ່ມີຊື່ວ່າ ສະຂອງກະສັດ (2:14).

ຈາກການສໍາຮວດກວດເບິ່ງເຖິງກໍາແພງ ເນເຫມີຢາ ແລະທິມງານເຫັນວ່າເປັນການລໍາບາກທີ່ຈະສ້າງຂຶ້ນມາໃໝ່ ເພາະຖືກທໍາລາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງໃນປີ 586 ກ່ອນ ຄສ. ໝາກຫິນຈາກຝາໄດ້ຕົກແຕກຈົນມຸ່ນພ້ອມກັບເຮືອນທີ່ຢູ່ຕິດນັ້ນ. ແຕ່ວ່າໃນທີ່ສຸດ ເນເຫມີຢາ ພ້ອມຄະນະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນກຸງໂດຍຜ່ານປະຕູທາງເໜືອ.

ພໍເຖິງຍາມແລ້ວ ເນເຫມີຢາ ກໍໄດ້ບອກເຖິງຈຸດປະສົງທີ່ຕົນເອງໄດ້ມາເມືອງນີ້, ແຕ່ເພິ່ນຍັງບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍແຜນການຕໍ່ຜູ້ນໍາທຸກໆຄົນໃນກຸ່ມໝູ່ບ້ານ ຜູ້ເປັນຫົວໜ້າສາສນາ ແລະຜູ້ນໍາຄົນອື່ນໆ.

4. ລົງມື-ສ້າງຈຸດສົນໃຈ: (ເນເຫມີຢາ2:17-20)

ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໃນເວລານີ້ວ່າ ເນເຫມີຢາ ມີຄວາມຂໍານານອັນໃດ. ເພິ່ນໄດ້ປະກາດແຜນການໃຫ້ສ້າງກໍາແພງກຸງເຢຣູຊາເລັມຕາມວັນເວລາ ແລະຢ່າງມີຄວາມຫວັງ. ນຶ່ງ, ເພິ່ນເວົ້າ ຄວາມຈິງເຖິງສະພາບຂອງກໍາແພງ ແລະບອກເຖິງຄວາມລໍາບາກໃນການລົງມືສ້າງ. ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ຄໍາເວົ້າທີ່ ເພິ່ນໄດ້ຮັບຈາກ ຮານາມີ ບອກເພິ່ນກ່ອນເດີນທາງມາເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ຜູ້ນໍາທີ່ດີນັ້ນບໍ່ຄວນໃຫ້ຄົນຕິດຕາມໄປເພື່ອຈະເຮັດວຽກພໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ກິນເທົ່ານັ້ນ; ແຕ່ພວກເຂົາຕ້ອງເວົ້າຄວາມຈິງເຖິງ ຄວາມລໍາບາກ. “ອັບອາຍຂາຍໜ້າ” (2:17) ໄດ້ບອກເຖິງການລົງໂທດຈາກພຣະເຈົ້າເວລາພວກເຂົາໄດ້ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍເສີກ. ເນເຫມີຢາ ເຫັນວ່າການສ້າງກໍາແພງຂຶ້ນມາໃໝ່ນັ້ນເປັນສັນຍາລັກໃນການກໍ່ສ້າງຊີວິດຄົນຄົນມາອີກໃໝ່.

ແນ່ນອນ ເນເຫມີຢາ ເວົ້າຄວາມຈິງຕໍ່ປະຊາຊົນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເວົ້າໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມນ້ອຍໃຈແຕ່ປະການໃດ. ເພິ່ນໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເຫັນຜົນໃນທາງບວກ. ເພິ່ນໄດ້ບອກກັບຝູງຊົນວ່າພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ກະທໍາກິຈການເຖິງເວລານີ້ (2:18) ແລະພວກເຂົາຄວນເຂົ້າຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າໃນກໍລະນີນີ້. ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າກ່ອນເວົ້າເຖິງກະສັດ ເປີເຊັຍ ເພາະພຣະເຈົ້າໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກຫລາຍກວ່າກະສັດໃນໂລກນີ້ມອບໃຫ້.

ໃນທີ່ສຸດມີປະຊາຊົນເປັນຈໍານວນຫລາຍເຂົ້າຮ່ວມປະກອບໃນການສ້າງກໍາແພງ, ແຕ່ຍັງມີ ຜູ້ຕໍ່ຕ້ານເຊັ່ນ: ເຈັດຮາມຄົນອາຣັບ (2:19). ຄູ່ຕໍ່ຕ້ານນັ້ນພາກັນຫົວຂວັນແຜນການຂອງ ເນເຫມີຢາ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຍັງເວົ້າວ່າການສ້າງກໍາແພງນັ້ນເປັນການປມາດກະສັດ ເປີເຊັຍ. ກິນ ອຸບາຍຢ່າງນີ້ພວກເຂົາໃຊ້ມາແລ້ວໄດ້ຜິດໃນສັມຍຂອງ ເອຊຣາ.

ເນເຫມີຢາ ບໍ່ຍອມແພ້ຕໍ່ການຕໍ່ຕ້ານ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຄິດແລ້ວກໍຄິດອີກເພື່ອໃຫ້ແຜນການນີ້ສໍາເຣັດລົງ ເພິ່ນມີຄວາມແນ່ໃຈຈາກພຣະເຈົ້າວ່າສິ່ງທີ່ເພິ່ນເຮັດຢູ່ນັ້ນເປັນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຕ່າງ ຫາກ. ເພິ່ນເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ກຸງເຢຣູຊາເລັມເປັນບ່ອນດີທີ່ສຸດ. ຄູ່ຕໍ່ຕ້ານນັ້ນບໍ່ມີພາກສ່ວນໃນການສ້າງ ແລະການຢູ່ດີກິນດີຂອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ (2:20).

ຄໍາຖາມ

1. ທ່ານມີບັນຫາບໍ່ກັບສິ່ງທີ່ ເນເຫມີຢາໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າເພື່ອກະສັດຈະໄດ້ເຫັນໃຈ? ອັນໃດເປັນສິ່ງຄວນເຮັດ ແລະບໍ່ຄວນເຮັດເພື່ອຄົນອື່ນຈະບໍ່ເວົ້າວ່າຕົນເປັນຄົນມັກເອົາປຸງບ?

2. ຖ້າວ່າຄຳຕອບຂອງກະສັດນັ້ນແມ່ນການຕອບຕໍ່ການອ້ອນວອນຂອງເນເຫມີຢາ (2:4-6), ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າກະທຳກິຈການ. ທ່ານຄິດຢ່າງໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ຄົນບໍ່ໄດ້ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະອົງເລີຍ?

3. ເປັນຫຍັງເນເຫມີຢາ ບໍ່ໄດ້ບອກເລື່ອງທັງໝົດກັບຄົນອື່ນ? ເປັນເພາະເພິ່ນຕ້ອງການເຂົ້າໃຈໝົດທຸກຢ່າງກ່ອນ ຫລືເພິ່ນບໍ່ຕ້ອງການຄູ່ຕໍ່ຕ້ານຮູ້ເຖິງແຜນການຂອງເພິ່ນ? ມີຄຸນຄ່າອັນໃດທີ່ຜູ້ນຳ ດ້ານຈິດວິນຍານແບ່ງປັນນິມິດ ແລະແຜນການຕໍ່ຄົນອື່ນ?

4. ທ່ານຄິດຢ່າງໃດເຖິງແຜນການສເນີ ກັບການລົງມືເຮັດໂລດ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 8 ຢ່າໃຫ້ການຕໍານິພາທ່ານທັງຖອຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເນເທມີຢາ 3:1-12; 4:1-6

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເນເທມີຢາ 3-4

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຕໍານິສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຢາກທຳງານຮ່ວມກັນເພື່ອເປົ້າໝາຍສຳຄັນ ມີຄວາມສົງສັຍເຣື່ອງພຣະເຈົ້າບາງຄັ້ງບາງຄາວ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຖ້າມີນີ້ທ່ານໄດ້ຍິນຄຳຕໍານິນຶ່ງຄວາມ ແລະໄດ້ຍິນຄຳຍ້ອງຍໍ 100 ຄວາມ, ທ່ານຈະຈົດຈຳອັນໃດໃນຄືນນີ້?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ຊອກຫາວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການຕອບຮັບຄຳຕ້ອງຕິ.

ຄຳນຳ

ບໍ່ມີໃຜຢາກໄດ້ຍິນຄຳຕໍານິ ແຕ່ກໍເປັນເຣື່ອງທີ່ຫລີກບໍ່ໄດ້. ຄວາມສຳເຣັດໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ບໍ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າການຕໍານິມີນ້ອຍຫລາຍປານໃດ ແຕ່ຂຶ້ນຢູ່ທີ່ການຕອບຮັບຄວາມຕໍານິ. ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ການຕໍານິຕິຕຽນ ຫລືການຕໍ່ຕ້ານເປັນອຸປະສັກບໍ່ໃຫ້ທ່ານເຮັດພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາຈະພຍາຍາມທຸກວິທີທາງທີ່ຈະກົດກັນຄວາມສຳເຣັດຂອງທ່ານ; ບົດຮຽນໃນມື້ນີ້ຈະເວົ້າເຖິງເປົ້າໝາຍຫລາຍໆຢ່າງຂອງຜູ້ຕໍານິຕິຕຽນ.

1. ເຮັດໃຫ້ວຽກຂອງທ່ານຊັກຊ້າ: (ເນເທມີຢາ 3:1-2)

ບົດຮຽນນີ້ເວົ້າເຖິງການສ້ອມແປງກຳແພງ ແລະປະຕູ ຂອງເນເທມີຢາ; ບົດຮຽນນີ້ເຕືອນພວກເຮົາກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດຂອງເນເທມີຢາເຣື່ອງການຈັດຕັ້ງ. ວຽກການກໍ່ສ້າງໄດ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນ 41 ໜ່ວຍງານ; ວຽກງານຂອງແຕ່ລະກຸ່ມຈະຢູ່ໃກ້ບ້ານ ຫລືທີ່ທຳງານຂອງຜູ້ຮັບຜິດຊອບ. ນທມ 3:14-15); ແລະກຳແພງດ້ານຕາເວັນອອກ ມີ 21 ໜ່ວຍງານ (3:16-32). ເຂດທີ່ຕ້ອງການ ສ້ອມແປງຫລາຍທີ່ສຸດແມ່ນຢູ່ທາງພາກເໜືອ ແລະພາກຕາເວັນອອກ.

ການສ້າງກຳແພງເລີ້ມຈາກພາກເໜືອ; "ປະຕູຄອກແກະ" ຢູ່ໃນພາກຕາເວັນອອກສ່ຽງເໜືອຂອງເມືອງ; ສັດທີ່ຈະໃຊ້ໃນການຖວາຍບູຊາໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າເມືອງຜ່ານທາງເຂົ້ານີ້. ໃນສັຕະວັດຕໍ່ມາ, ພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ "ສະເບັດສາທາ" ໃກ້ປະຕູນີ້ (ໂຢຮັນ 5:2). ພວກປະໂຣທິດໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ກໍ່ສ້າງໃກ້ພຣະວິຫານ; ພວກເຂົາເຈົ້າມີໜ້າທີ່ໃນການສ້າງປ້ອມທໍຄອຍເພື່ອປ້ອງກັນເມືອງຈາກການໂຈມຕີ. ເຂດພາກເໜືອເປັນຈຸດກັນດານສຳລັບກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ປ້ອມທໍຄອຍຍັງໃຫ້ຄວາມປອດພັຍສຳລັບເຂດຂອງພຣະວິຫານດ້ວຍ. ພວກປະໂຣທິດໄດ້ອຸທິດຖວາຍວຽກຂອງພວກເຂົາໃຫ້ພຣະເຈົ້າ; ເນເທມີຢາໄດ້ນັ່ງເປັນປະທານງານຄັ້ງສຳຄັນນີ້; ພວກປະໂຣທິດເຂົ້າໃຈຄວາມສຳຄັນຂອງວຽກງານດັ່ງກ່າວ. ແຕ່ຊື່ຂອງປະໂຣທິດໃຫຍ່ ເອ

ລິຢາຊິບ (3:1) ໄດ້ຫາຍໄປຈາກການອຸທິດຖວາຍຕ່າງໄປ ເພາະລາວໄດ້ມີຄວາມສັມພັນກັບ ຊານບັນລັດ ຜູ້ຕັ້ງຕົນເປັນສັດຕູຕໍ່ເນເຫມີຢາ (13:28).

2. ເຮັດໃຫ້ເປົ້າໝາຍຂອງທ່ານຕົກລາງ: (ເນເຫມີຢາ 3: 3-12)

ຜູ້ສັມກຕຳແໜ່ງທາງການເມືອງເຂົ້າໃຈເລື່ອງອັນຕະລາຍຂອງການອອກນອກເຮືອງ. ເວລານັກການເມືອງໃຊ້ເວລາຕອບໂຕ້ຂໍ້ກ່າວຫາຈົນຫລາຍເກີນໄປ, ພວກເຂົາຈະລືມນິມິດໝາຍ ຫລືວິສັຍທັດທີ່ຕົນຢາກຈະເຫັນສຳເຮັດ. ແຕ່ເນເຫມີຢາບໍ່ປ່ອຍໂອກາດໃຫ້ພວກຜູ້ລົບກວນທັງຫລາຍມາກົດຂວາງວຽກງານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນທ່ານໃຫ້ມາເຮັດທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມເລີຍ. ທ່ານບໍ່ໄດ້ທ້ຖອຍ ແຕ່ໄດ້ໝູນໃຈກຸ່ມງານທັງຫລາຍໃຫ້ຕັ້ງໃຈທຳງານການສ້າງກຳແພງອ້ອມກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຄືນໃໝ່ໃຫ້ສຳເຮັດ.

ການຮ່ວມມືລະຫວ່າງກຸ່ມທຳງານປາກົດໃຫ້ເຫັນຢ່າງແຈ້ງຂາວ; ພວກຜູ້ນຳສາສນາທຳງານຮ່ວມກັບປະຊາຊົນ; ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບປໂຍດຫລາຍທີ່ສຸດກໍຄືຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ຂ້າງນອກກຳແພງອ້ອມຮອບເມືອງ. ພວກຜູ້ປົກຄອງຂອງເຢຣູຊາເລັມ ແລະຂອງເມືອງຕ່າງໆກໍໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການກໍ່ສ້າງ (3:7); ນອກນັ້ນຍັງມີພວກຊ່າງຕີຄຳ (3:8) ແລະຊ່າງບຸງນ້ຳຫອມເຂົ້າຮ່ວມໃນການກໍ່ສ້າງ. ທຸກໆຄົນໃນຄອບຄົວ, ແມ່ນແຕ່ລູກຍິງ, ກໍໄດ້ປະກອບສ່ວນ (3:12). ຜູ້ທີ່ກັບຈາກການລີ້ພັຍໃນຕ່າງປະເທດ ແລະຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນຢູດາທຳງານຮ່ວມກັນ. ເພາະບໍ່ມີການບັງຄັບ, ບາງຄົນໃນເມືອງເຕກົວກໍບໍ່ຍອມສົມທົບ (3:5).

"ປະຕູປາ" (3:3) ແມ່ນຢູ່ທາງພາກຕາເວັນຕົກສ່ຽງເໜືອຂອງເມືອງ; ນີ້ເປັນຈຸດເຂົ້າຂອງປາທີ່ຖືກຂົນສົ່ງມາຈາກທະເລຄາລີເລແລະທະເລເມດີເຕຣາເນ. "ປະຕູຂອງເຢໂຊເດຢາ" (3:6) ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າປະຕູ "ເກົ່າ" ເປັນທາງອອກຈາກເຂດເກົ່າຂອງເມືອງໄປສູ່ເຂດຂຍາຍໃໝ່ຂອງເຫຊກີອາພາກຕາເວັນຕົກ. "ກຳແພງກວ້າງ" ຕັ້ງຢູ່ທາງພາກຕາເວັນຕົກຂອງເມືອງ ຊື່ນີ້ອາດຈະບອກເຖິງຄວາມກວ້າງຂອງກຳແພງ ຫລືເຂດກວ້າງຂວາງທີ່ກຳແພງອ້ອມຢູ່. "ທ້ຄອຍເຕົາອິບ" ບອກເຖິງເຂດເຕົາອິບເຂົ້າຈີ່ ຫລືເຕົາອິບໝໍ້; ວຽກສອງຢ່າງນີ້ສຳຄັນໃນການຢູ່ລອດ. ພາກທ້າຍຂອງພຣະທັມໃນຕອນນີ້ເລົ່າຕໍ່ຈົນອ້ອມຮອບເມືອງ, ລົງໄປພາກຕາເວັນຕົກ, ຫລັງຈາກນັ້ນກໍກັບຂຶ້ນທາງຕາເວັນອອກ, ແລ້ວກັບຄືນໄປເຖິງເຂດພຣະວິຫານຊຶ່ງຢູ່ພາກເໜືອ (3:13-32).

3. ເຮັດໃຫ້ເປົ້າໝາຍຂອງທ່ານບໍ່ສຳຄັນ: (ເນເຫມີຢາ 4:1-3)

ໃນພຣະທັມຕອນນີ້ ຊານບັນລັດ ແລະໂຕບິຢາ, ພວກຜູ້ຕໍ່ຕ້ານເນເຫມີຢາ, ໄດ້ປາກົດຕົວອີກເປັນເທື່ອທີສາມ (2:10, 19). ສິ່ງນີ້ເປັນເລື່ອງເຕືອນພວກເຮົາວ່າ ພວກນັກຕີທັງຫລາຍຈະບໍ່ລົດລະໃນການຕຳນິຂອງພວກເຂົາ. ກ່ອນໜ້ານີ້ ຊານບັນລັດຄິດວ່າການກໍ່ສ້າງກຳແພງຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນ ແຕ່ເມື່ອເຂົາໄດ້ເຫັນຄວາມກ້າວໜ້າຂອງວຽກງານ ເຂົາຈຶ່ງເພີ່ມການຕຳນິຕິຕຽນຫລາຍຂຶ້ນ. ເຂົາມີເຈຕນາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຮ່ວມງານຂອງເນເຫມີຢາ ເກີດຄວາມທ້ຖອຍ (4:1) ແລະເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຢູ່ຝ່າຍຕໍ່ຕ້ານໄດ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ (4: 2).

ຊານບັນລັດໃຊ້ຄໍາຖາມຫລາຍຢ່າງເພື່ອເຍາະເຍີ້ຍ ຫລືເຮັດໃຫ້ການກໍ່ສ້າງນັ້ນຂາດຄວາມສໍາຄັນ; ໃນຕອນນຶ່ງລາວບອກວ່າ ຊາວຍິວເປັນຄົນທີ່ໜ້າ "ສົມເພດເວດທະນາ." ຄໍາຖາມຂອງລາວເປັນການເຍາະເຍີ້ຍແລະທ້າທາຍຫລາຍເຊັ່ນ: ພວກຍິວຈະເພິ່ງພຣະເຈົ້າໃຫ້ມາສ້າງກໍາແພງຊ່ວຍພວກເຂົາບໍ່? ພວກເຂົາຈະສ້າງເມືອງຂຶ້ນໃໝ່ຂຶ້ນບໍ່? ພວກເຂົາຈະເອົາເສດທິນມາສ້າງກໍາແພງຂຶ້ນໃໝ່ຂຶ້ນບໍ່?

ໂຕບິຢາໄດ້ເພີ່ມຄໍາເຍາະເຍີ້ຍຂຶ້ນອີກ; ເຂົາຕໍານິຄຸນພາບຂອງກໍາແພງທີ່ກໍາລັງສ້າງຢູ່ນັ້ນວ່າແມ່ນ ກໍາແພງແບບໃດກັນແທ້ "ແມ່ນແຕ່ໝາແລ່ນຕໍາກໍຍັງຊີລົ້ມ." ຄໍາໝາຍກໍຄືວ່າ ຖ້າໝາສາມາດສ້າງຄວາມເສິ່ງຫາຍໄດ້ ຫລາຍປານນັ້ນ ກໍາແພງຈະເປັນແບບໃດຖ້າເຂົາ ແລະຊານບັນລັດນໍາກໍາລັງເຂົ້າມາໂຈມຕີ.

4. ເຮັດໃຫ້ເສິ່ງຄວາມຕັ້ງໃຈ: (ເນເຫມີຢາ 4:4-6)

ພວກເຮົາຢ່າຍອມໃຫ້ຄໍາຕໍານິດົງເຮົາອອກຈາກຄວາມສໍາພັນກັບພຣະເຈົ້າ ຫລືຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຄວນຍົກຍ້ອງເນເຫມີຢາ ທີ່ທ່ານບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມເຮັດໃຫ້ທ່ານເສິ່ງຄວາມຕັ້ງໃຈໃນການກໍ່ສ້າງກໍາແພງ; ທ່ານໄດ້ຈົດຈໍ່ໃສ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອເປັນການໝູນໃຈໃນການເຮັດວຽກ (4:4-5) ແລະໃນຄວາມຕັ້ງໃຈໃນໜ້າວຽກນັ້ນ (4:6).

ຄໍາອ້ອນວອນຂອງເນເຫມີຢາເປັນຄໍາຄໍາຄວນ; ພວກເຮົາເຄີຍຄໍາຄວນກັບພຣະເຈົ້າເວລາຕົກຢູ່ໃນຄວາມທຸກລໍາບາກ ບໍ່ວ່າຈະເປັນເຮືອງສ່ວນຕົວ ຫລືສ່ວນຮວມ. ເນເຫມີຢາໄດ້ໃຊ້ຄໍາເວົ້າທີ່ຄ້າຍກັບການຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າແກ້ແຄ້ນສັດຕູ; ໃນຕອນນຶ່ງ ທ່ານໄດ້ຂໍພຣະເຈົ້າວ່າ "ຂໍໃຫ້ຄໍາເຍາະເຍີ້ຍນັ້ນຖືກຕົວພວກເຂົາເອງ" (4:4). ເນື່ອງຈາກວ່າພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ສະພາບຄວາມເປັນຈິງໃນຕອນນັ້ນ, ພວກເຮົາຄວນຫລີກເວັ້ນການຕໍານິເນເຫມີຢາ. ພວກເຮົາເອງບໍ່ຄວນທີ່ຈະອ້ອນວອນໃນລັກສະນະນີ້ເພາະມັນເປັນສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ (ມັດທາຍ 5:43-48; ໂຣມ 12:14-21; 1 ເປໂຕ 2: 20-23). ພຣະອົງສອນພວກເຮົາໃຫ້ມີການອະພິຍໂທດຕໍ່ສັດຕູ ແລະຂໍພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ພອນພວກເຂົາ.

ເນເຫມີຢາໄດ້ນໍາພາການສ້າງກໍາແພງຕໍ່ໄປ ແລະວຽກງານກໍ່ສ້າງກໍໄດ້ສໍາເຣັດເກີນເຄິ່ງແລ້ວ; ສິ່ງທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ວຽກງານກ້າວໄປດ້ວຍດີຄືການຖວາຍຕົວຂອງປະຊາຊົນຕໍ່ວຽກ. ເນເຫມີຢາກໍບໍ່ຍອມປະວຽກເພື່ອໄປແກ້ໄຂຂໍ້ຕໍານິຕິຕຽນ (6:1-3). ໃນທີ່ສຸດການກໍ່ສ້າງກໍາແພງກໍໄດ້ສໍາເຣັດລົງໂດຍໃຊ້ເວລາພຽງ 52 ວັນ (6:15).

ຄວາມໝາຍ ແລະພາກປະຕິບັດ

ມີຫລາຍຄົນເວົ້າວ່າ ຖ້າທ່ານສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນການຮັບໃຊ້, ພຣະເຈົ້າຈະປະທານພຣະພອນ ແລະຈະຊົງປົກປັກຮັກສາ ແລະທ່ານຈະບໍ່ຖືກຕໍ່ຕ້ານ. ບາງຄົນບອກວ່າ ການຕິຕຽນ ຫລືຕໍ່ຕ້ານ ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າທ່ານກໍາລັງເຮັດງານຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຈິງກໍຄືວ່າ ໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ການຕໍານິຕິຕຽນຈະຕ້ອງມີແນ່ນອນ ແຕ່ພວກເຮົາຢ່າພຍາຍາມໄປຊອກຫາມັນ.

ຄໍາຕ້ອງຕິຫລາຍຢ່າງແມ່ນເຈຕນາຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ຕ້ານຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ, ບາງຄັ້ງພວກເຂົາ ພຍາຍາມທໍາລາຍກຽດສັກສີຂອງພວກເຮົາໃນການປະກາດຄວາມຮັກແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງປານ ນັ້ນພວກເຮົາກໍບໍ່ຕ້ອງປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນມາແຍກພວກເຮົາອອກຈາກພຣະຄຣິດໃນວຽກງານ ແລະໃນຊີວິດ ຂອງພວກເຮົາ.

ການຕໍານິຕິຕຽນບາງຢ່າງບໍ່ໄດ້ມາຈາກຝ່າຍກົງກັນຂ້າມສເມີໄປ; ບາງຄັ້ງອາດຈະເປັນຄໍາເຫັນ ຫລືທັສນະ ຂອງເພື່ອນຮ່ວມງານ ທີ່ແຕກຕ່າງ ເລື່ອງການທໍາງານຂອງພຣະເຈົ້າ; ໃນກໍລະນີນີ້ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຮ່ວມມື ກັບຄົນກຸ່ມນີ້ໂດຍຍອມຟັງ ແລະຮຽນຮູ້ຈາກພວກເຂົາຕາມຄວາມສາມາດ. ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຈະສາມາດທໍາ ງານຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ສໍາເລັດໂດຍຕົນເອງພຽງຄົນດຽວ.

ຄໍາຖາມ:

1. ຄິດເຖິງຄໍາຕ້ອງຕິທີ່ທ່ານໄດ້ຖືກມາໃນອະດີດ; ຄົນທີ່ທ່ານວ່າບໍ່ທ່ຽງທັມ ຫລືວ່າ ສັດຊີໂພດ? ຄໍາຕໍານິ ເຫລົ່ານັ້ນເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ ຫລືເຮັດໃຫ້ທ່ານໂຕ້ຕອບຄໍາຕໍານິນັ້ນຢ່າງໃດ?
2. ພິຈາລະນາເບິ່ງຄວາມແຕກຕ່າງຂອງສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກ; ຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫລາຍປານນັ້ນ ສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມກັນໃຫ້ສໍາເລັດໄດ້ຢ່າງໃດ?
3. "ກົງກວຽນທີ່ມີສຽງຫລາຍກວ່າໝູ່ ຈະໄດ້ນໍາມັນມື້ນ." ເບິ່ງຄໍາເວົ້ານີ້ກັບທັສນະແລະການປະພຶດຂອງ ເນເທມີຢາ. ເນເທມີຢາແກ້ໄຂວິທີໃດກັບພວກຜູ້ຕໍ່ຕ້ານ? ທ່ານບໍ່ຫົວຊາ ຫລືໃຊ້ເວລາໂຕ້ຕອບພວກ ເຂົາຈົນເສັງເວລາກໍ່ສ້າງກໍາແພງແມ່ນບໍ່?
4. ການອ້ອນວອນຕາມຕົວຢ່າງຂອງເນເທມີຢາ (4: 4-5) ງ່າຍກວ່າການອ້ອນວອນຢ່າງພຣະເຢຊູ (ມັດ ທາຍ 5: 43-48). ມີຫຍັງແດ່ໃນຊີວິດທີ່ຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ໄດ້ເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູໃນເລື່ອງ ນີ້? ສິ່ງນັ້ນຊ່ວຍທ່ານວິທີໃດ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 9 ປະພຶດຕົວຢ່າງມີສັກສີ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເນເຫມີຢາ 5

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເນເຫມີຢາ 5

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງເປັນຄົນທີ່ມີກຽດສັກສີ, ເຮັດທຸກຢ່າງແບບທ່ຽງທັມ ແລະເພື່ອແພ່ຂຍາຍ ແລະຕໍ່ສູ້ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທັມໃນສັງຄົມ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດເວລາຄົນຕ້ອຍຕໍ່າບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຍຸຕິທັມ ແຕ່ຄົນພຣະເຈົ້າ ບໍ່ຍອມເຮັດຫຍັງ?

ຈຸດປະລິງຂອງບົດຮຽນນີ້: ຊອກຫາວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງທ້າທາຍຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ປະພຶດຢ່າງມີສັກສີ.

ຄຳນຳ

ສຳລັບຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນໂລກນີ້, ຊີວິດປາກົດວ່າຂາດຄວາມສເມີພາບ. ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນຄົນທັງ ຫລາຍໃນໂລກນີ້ຊຶ່ງເປັນລູກຂອງພຣະອົງໃຫ້ເປັນເຄື່ອງມືແກ້ໄຂຄວາມບໍ່ຍຸຕິທັມ ແລະຄວາມບໍ່ສເມີພາບ.

ພວກເຮົາບາງຄົນກໍເຄີຍປະສົບກັບຄວາມບໍ່ສເມີພາບໃນຊີວິດ ແຕ່ພວກເຮົາກໍເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້. ແຕ່ມີຄວາມບໍ່ ສເມີພາບບາງຢ່າງທີ່ພວກເຮົາສາມາດມີສ່ວນແກ້ໄຂໄດ້. ເວລາພວກເຮົາເຫັນສະພາບການເຊັ່ນນັ້ນ, ພວກ ເຮົາອາດຈະບອກຕົວເອງວ່າ "ສິ່ງນີ້ບໍ່ສເມີພາບ" ຫລື "ສິ່ງນີ້ບໍ່ຖືກຕ້ອງ." ພວກເຮົາຮູ້ວ່າຜູ້ມີອຳນາດກຳລັງ ສວຍໂອກາດຂຶ້ນເຫງຄົນທີ່ຕ້ອຍຕໍ່າ. ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຮົາມີພາຣະໃຈ ແລະຢາກ ເຮັດໃຫ້ສິ່ງນັ້ນຖືກຕ້ອງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳເຊັ່ນນັ້ນກັບ ເນເຫມີຢາ. ຂ້າພຣະເຈົ້າອ້ອນວອນວ່າພຣະເຈົ້າ ຈະໃຊ້ບົດຮຽນເຮືອງກຽດສັກສີ ແລະການປະພຶດຂອງເນເຫມີຢານີ້ ຫຼຸນໃຈທ່ານໃຫ້ເຮັດສິ່ງທີ່ທ່ຽງທັມເວລາ ທ່ານພົບພໍ້ຄວາມບໍ່ຖືກຕ້ອງ.

1. ເຂົ້າໃຈຄວາມບໍ່ຍຸຕິທັມ: (ເນເຫມີຢາ 5:1-5)

ໃນພຣະທັມເນເຫມີຢາບົດທີ່ຜ່ານມາ ໄດ້ເວົ້າເຖິງການຕໍ່ຕ້ານຈາກຂ້າງນອກຊຶ່ງນຳໂດຍຊານບັນລັດແລະໂຕ ບີຢາສຳລັບການກໍ່ສ້າງກຳແພງເມືອງ. ໃນຕອນນີ້, ພຣະທັມຈະເວົ້າເຖິງບັນຫາພາຍໃນກຸ່ມຂອງຊາວຍິວ. ການສ້າງກຳແພງເມືອງບໍ່ໄດ້ເປັນບໍ່ເກີດຂອງບັນຫານີ້ ແຕ່ກໍມີສ່ວນເຮັດໃຫ້ບັນຫາໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ການສ້າງສາໄດ້ ຈົບລົງປະມານສອງເດືອນທີ່ຜ່ານມາ ແລະລະຫວ່າງຕົ້ນເດືອນກັນຍາ ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າການທຳງານໄດ້ຕົກ ຢູ່ລະຫວ່າງການເກັບກ່ຽວໝາກອະງຸ່ນ ແລະຜົນໄມ້ອື່ນໆ. ເນື່ອງຈາກຜູ້ຊາຍສ່ວນຫລາຍໄດ້ເຮັດວຽກກໍ່ສ້າງ, ພວກຜູ້ຍິງຈຳເປັນຕ້ອງເປັນຜູ້ເກັບກ່ຽວຜົນໄມ້ເປັນສ່ວນຫລາຍ. ເພາະການເກັບກ່ຽວບໍ່ໄດ້ຜົນເທົ່າທີ່ຄາດໄວ້ ການອິດຢາກກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

ເນເຫມີຢາເຂົ້າໃຈສະພາບຄວາມລຳບາກຂອງປະຊາຊົນ; "ຫລາຍຄົນ ທັງຊາຍແລະຍິງໄດ້ເລີ້ມຈິ່ມຮ້າຍຕໍ່ ພື້ນ້ອງຊາວຍິວດ້ວຍກັນ" (5: 1). ການຈິ່ມວ່າ ທີ່ຄ້າຍກັບການປະທ້ວງ ແມ່ນອີງໃສ່ບັນຫາເຮືອງເສຖກິດ. ບັນ

ຫາສາມຢ່າງຄື: ປະຊາຊົນບໍ່ມີເງິນສົດ, ການຍືມເງິນທີ່ດອກເບັ້ງສູງ, ແລະເຈົ້າໜີ້ກໍເລີ່ມທວງໜີ້ເກົ່າ. ຄອບຄົວບໍ່ມີອາຫານພຽງພໍສໍາລັບຕົວເອງ (5: 2). ບາງຄອບຄົວຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຍືມເງິນເພື່ອເສັງພາສີ (5: 3). ບາງຄອບຄົວໄດ້ເອົາດິນໄປມັດຈໍາ ເພື່ອຈ່າຍພາສີ (5:4). ໃນຕອນນີ້ ພາສີໄດ້ກາຍເປັນພາຣະໜັກໃຫ້ກັບປະຊາຊົນ. ດອກເບັ້ງເງິນກູ້ກໍສູງ ຖ້າຈ່າຍບໍ່ກົງເວລາ.

ປະຊາຊົນຢູ່ດາຊອກຫາທຸກວິທີທາງເພື່ອຢູ່ລອດ; ຫລາຍຄົນໄດ້ຂາຍລູກໃຫ້ໄປເປັນທາດ (5:5). ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຊ້າໃຈທີ່ສຸດກໍຄື ຜູ້ທີ່ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງກໍແມ່ນຊາວຍິວເໝືອນກັນ. ຜູ້ທີ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າອົງດຽວກັນ ແລະມີປະເພນີດຽວກັນໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ໃຈດ້ານກັບຄວາມລໍາບາກຂອງປະຊາຊົນສ່ວນໃຫຍ່. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາຈົດຈໍ່ໃນການຮັບໃຊ້ຫລາຍເກີນໄປ ຈົນບໍ່ສາມາດເຫັນຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທັມຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຮົາ. ເນເຫມີຢາມີພາຣະສໍາຄັນທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດ, ແຕ່ທ່ານກໍບໍ່ໄດ້ເບິ່ງຂ້າມໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກໍາລັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມລໍາບາກ ແລະຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທັມ. ເນເຫມີຢາຈຶ່ງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະແກ້ໄຂບັນຫາ.

2. ຕໍ່ສູ້ຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທັມ: (ເນເຫມີຢາ 5: 6-8)

ເມື່ອເນເຫມີຢາໄດ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ຊາວຍິວຂົ່ມເຫງກັນເອງ, ທ່ານກໍມີຄວາມຄຽດແຄ້ນທີ່ສຸດ (5:6). ການສວຍໂອກາດແລະເຮັດນາໃສ່ຫລັງປະຊາຊົນຂອງຜູ້ຮັ່ງມີ ແລະຜູ້ມີອໍານາດໄດ້ສ້າງຄວາມບໍ່ພໍໃຈຢ່າງມະຫາສານໃຫ້ ກັບເນເຫມີຢາ; ທ່ານຕັ້ງໃຈຈະເອີ້ນປະຊຸມພວກຜູ້ນໍາ ແລະບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ (5:7). ແນ່ນອນ ເນເຫມີຢາຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພວກຄົນຮັ່ງມີໃນການກໍ່ສ້າງໃຫ້ສໍາເຣັດ; ແຕ່ໃນຂະນະນີ້ ພວກຄົນລວຍແລະເປັນຜູ້ໃຫ້ຍືມເງິນທັງຫລາຍໄດ້ກາຍເປັນຕົ້ນບັນຫາ ສ້າງຄວາມທຸກລໍາບາກໃຫ້ປະຊາຊົນ. ເນເຫມີຢາໄດ້ປະຊຸມສ່ວນຕົວ ແລະປະຊຸມແບບເປີດແປນກັບຄົນກຸ່ມນີ້ແລະໄດ້ບໍລິຍາເຖິງບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນ; ທ່ານໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດໄປນັ້ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ ເພາະເປັນການຂົ່ມເຫງປະຊາຊົນ ແຕ່ທ່ານກໍບໍ່ໄດ້ກ່າວໂທດຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໂດຍສະເພາະ (5: 7).

ການໃຫ້ເງິນຍືມແບບດອກເບັ້ງສູງ ຫລືການເອົາທີ່ດິນເປັນເຄື່ອງມັດຈໍາ ໄດ້ຖືກບົ່ງໄວ້ຢ່າງເຄັ່ງຄັດໃນບັນຍັດຂອງໂມເຊ. ກົດໃນເຣື່ອງນີ້ຈະເນັ້ນເຖິງການເຜື່ອແຜ່ ແລະຄວາມເມດຕາກະຣຸນາຕໍ່ກັນ (ອີພຍິບ 22:25-27; ລະບຽບເລວີ 25:35-38; ພຣະບັນຍັດທີສອງ 15:1-8; 24:10-13). ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕັ້ງກົດເຫລົ່ານັ້ນໄວ້ເພື່ອປົກປ້ອງຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດໃຊ້ໜີ້ຄືນ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອປ້ອງກັນຜູ້ມີໜີ້ຫລາຍໆຢ່າງ. ໃນຕອນນີ້ ພວກເຈົ້າໜີ້ໄດ້ສວຍໂອກາດ ແລະບໍ່ໄດ້ເອົາບັນຍັດເຣື່ອງຍືດຊັບສົມບັດມາເປັນຫລັກໃນການເກັບໜີ້; ເນເຫມີຢາສັ່ງວ່າ ການກະທໍາເຊັ່ນນີ້ຈະຕ້ອງຍຸດຕິໃນທັນທີ.

ນອກນັ້ນ ເນເຫມີຢາກໍໄດ້ມີການປະກາດໃນການຊຸມນຸມຂອງປະຊາຊົນ ແລະຜູ້ນໍາທັງຫລາຍ; ເຈຕນາກໍຄືໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດໄດ້ຮູ້ສຶກຕົວແລະໄດ້ແກ້ໄຂ. ໃນຕອນນີ້ທ່ານກ່າວວ່າ "ພວກທ່ານກໍາລັງບັງຄັບພິນ້ອງຂອງທ່ານຂາຍຕົວໃຫ້ພວກທ່ານທີ່ເປັນຊົນຊາດຍິວນໍາກັນ!" ພວກຜູ້ນໍາພາກັນມີດຢູ່ແລະບໍ່ຮູ້ວ່າຈະຕອບແນວໃດດີ ເພາະພວກເຂົາເຈົ້າຮູ້ດີວ່າ ເນເຫມີຢາໄດ້ເວົ້າລົງໄປຢ່າງຖືກຕ້ອງ. (5: 8).

3. ມະຕິເຣື່ອງຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທັມ: (ເນເຫມີຢາ 5: 9-13)

ເນເຫມີຢາໄດ້ເຕືອນພວກຜູ້ຮຸ້ງມີແລະມີອຳນາດວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ປະຊາຊົນ ແຕ່ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ (5: 9). ຫລາຍໄປກວ່ານັ້ນການປະພຶດຂອງພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດເຍາະເຍີ້ຍພວກເຂົາ ແລະຈະນຳຄວາມເສື່ອມເສັ້ງໄປສູ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ. ເນເຫມີຢາ ແລະບາງຄົນໃນຄອບຄົວຂອງທ່ານກໍອາດຈະມີສ່ວນໃນການໃຫ້ຄົນຢືມເງິນຫລືເຂົ້າຂອງ ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕາມກົດ ຫລືບັນຍັດຂອງໂມເຊ (5: 10).

ຜູ້ນຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສເນີໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ເຣື່ອງການກູ້ຢືມ ແລະການຍຶດເຄື່ອງປະກັນເພື່ອກູ້ໜີ້ (5:10); ສເນີໃຫ້ຍົກເລີກໜີ້ທັງໝົດ ພ້ອມທັງໃຫ້ສິ່ງສິ່ງຂອງຄົນໃຫ້ປະຊາຊົນ (5:11). ຄຳສເນີຂອງເນເຫມີຢາເປັນເຣື່ອງຍາກສົມຄວນສຳລັບພວກນາຍທຶນ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຍອມຮັບຄຳສເນີ (5:12). ເນເຫມີຢາໄດ້ນຳພວກຜູ້ນຳໄປສາບານຕໍ່ໜ້າປະໂຣທິດ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຮັກສາຄຳສັນຍາ. "ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງຕົນ ດັ່ງນີ້ແຫລະພຣະອົງຈະເອົາເຮືອນກັບທຸກໆສິ່ງທີ່ພວກທ່ານມີນັ້ນໄປໝົດໂດຍບໍ່ໃຫ້ເຫລືອຫຍັງໄວ້ເລີຍ" (5: 13). ປະຊາຊົນພາກັນສເລີມສລອງ ແລະພວກຜູ້ນຳກໍໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພວກຕົນໄດ້ສັນຍາໄວ້; ເນເຫມີຢາໄດ້ສຳເຣັດໃນການແກ້ໄຂບັນຫາເຣື່ອງຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທັມໃນສັງຄົມ.

4. ບ້ອງກັນຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທັມ: (ເນເຫມີຢາ 5: 14-19)

ຈາກພຣະທັມຂໍ້ 14, ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າ ເນເຫມີຢາໄດ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງແຂວງຢູດາມາໄດ້ 12 ປີ; ໃນຕອນແລກ ເນເຫມີຢາໄດ້ມາທີ່ຢູດາເພື່ອກຳສ້າງກຳແພງອ້ອມເມືອງຂຶ້ນໃໝ່ (1:1; 2:1). ອາດຈະເປັນເພາະຄວາມສາມາດ ແລະຊື່ສຽງຂອງເນເຫມີຢາ, ທ່ານຈຶ່ງຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງແຂວງຢູດາ. ພຣະທັມຂໍ້ 13:6 ບອກວ່າຫລັງຈາກ 12 ປີນີ້ແລ້ວ ເນເຫມີຢາໄດ້ກັບໄປບາບີໂລນເພື່ອລາຍງານຕົວຕໍ່ກະສັດອາກເຕເຊເຊັດ ແລະບໍ່ດົນກໍໄດ້ກັບມາຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມອີກ (13:7).

ຕາມກົດລະບຽບຂອງຈັກພົບເປີເຊັງ, ຄຳໃຊ້ຈ່າຍຢູ່ກິນຂອງພວກເຈົ້າແຂວງ ແມ່ນໄດ້ມາຈາກເງິນເກັບພາສີໃຫ້ກະສັດ; ແຕ່ຫລາຍຄັ້ງພວກຜູ້ປົກຄອງແຂວງໄດ້ໃຊ້ອຳນາດພິເສດເພື່ອບິບບີ້ເງິນຂອງປະຊາຊົນ. "ຜູ້ປົກຄອງທຸກຄົນທີ່ມາຮັບໜ້າທີ່ກ່ອນຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ ລ້ວນແຕ່ເຮັດພາລະໜັກໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ" (5:15). ແຕ່ສຳລັບ ເນເຫມີຢາ, ທ່ານບໍ່ຍອມຮັບເອົາອັດຕາອາຫານ ແລະບໍ່ຍອມໃຫ້ປະຊາຊົນແບກພາຣະໃນເຣື່ອງນີ້; "ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງເອົາສ່ວນທີ່ຜູ້ປົກຄອງຄວນຈະໄດ້ຮັບນັ້ນ" (5: 14, 18). ທ່ານໄດ້ປະພຶດເຊັ່ນນີ້ເພາະຄວາມຍຳເກງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມເມດຕາສົງສານປະຊາຊົນ.

ເນເຫມີຢາປົກຄອງແຂວງຢູດາດ້ວຍຄວາມທ່ຽງທັມ; ທ່ານໄດ້ແກ້ໄຂສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະໄດ້ວາງມາຕການບ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ບັນຫາເຫລົ່ານັ້ນເກີດຂຶ້ນອີກ. ທ່ານປົກຄອງດ້ວຍກຽດສັກສີ. ຜົນສຸດທ້າຍພຣະເຈົ້າກໍຊົງອວຍພຣະພອນໃຫ້ກັບເນເຫມີຢາຢ່າງມະຫາສານ (5:19)

ຄວາມໝາຍ ແລະພາກປະຕິບັດ

ຄຸນຄ່າສໍາຄັນສິ່ງນຶ່ງຂອງຄຣິສຕຽນຄືການເສັງສະລະເພື່ອຄົນອື່ນ. ພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງເປັນຕົວຢ່າງໃນເຣື່ອງນີ້. ການວາຍພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການເສັງສະລະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງເພື່ອຊາດມະນຸດ. ພຣະເຢຊູໄດ້ໄປຊອກຫາຄົນທີ່ສັງຄົມລັງກຽດ ຫລືບໍ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈເລີຍ; ຊັກຂາຍສາມາດເປັນພຍານໄດ້ (ລູກາ 19:1-10). ພຣະເຢຊູໄດ້ກາຍເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ຖືກປະນາມ, ພຣະອົງໄດ້ສະແດງຄວາມເຜື້ອແຜ່ແລະການໃຫ້ອະພິຍ ແທນທີ່ຈະພິພາກສາຫລືລົງໂຫດ ພຣະອົງຍອມເປັນສຽງໃຫ້ຄົນທີ່ຕ້ອຍຕໍ່າແລະບໍ່ມີຕໍ່າແຫ່ງຫຍັງໃນສັງຄົມ.

ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງປະທານສັກສີ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ປະພຶດເໝືອນພຣະເຢຊູ ເພື່ອຈະເປັນປາກສຽງ ແລະເປັນຜູ້ປ້ອງກັນບຸກຄົນທີ່ຖືກຂົ່ມເຫງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ພວກດາຣານັກສແດງ ແລະຜູ້ມີຊື່ສຽງດັງນິຍົມໃຊ້ຊື່ສຽງຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອການກຸສົນ ຫລືການຕໍ່ຕ້ານບາງຢ່າງໃນສັງຄົມ. ຄົນທີ່ບໍ່ມີຊື່ສຽງດັງສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ສໍາລັບຄົນທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ?
2. ມີໃຜແດ່ໃນສັງຄົມທີ່ຖືກທອດຖິ້ມ ຫລືຖືກຂົ່ມເຫງ? ທ່ານພ້ອມແລ້ວບໍ່ທີ່ຈະເປັນປາກສຽງໃຫ້ຄົນຈໍາພວກນີ້?
3. ທ່ານເຄີຍໃຈຮ້າຍທີ່ສຸດບໍ່? ທ່ານໄດ້ໃຈຮ້າຍເຣື່ອງຫຍັງ? ເພາະຄົນອື່ນຂົ່ມເຫງທ່ານ, ເຮັດໃຫ້ທ່ານເຈັບປວດ, ຫລືເຫັນຄົນຖືກຂົ່ມເຫງ ຫລືເຮັດໃຫ້ເຈັບປວດ?
4. ສູ້ໜ້າກັບຄຣິສຕຽນດ້ວຍກັນບໍ່ແມ່ນເຣື່ອງງ່າຍ. ເນເຫມີຢາໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່ເພື່ອສູ້ໜ້າກັບບຸກຄົນທີ່ໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດໃນສັງຄົມຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍ?

ບົດຮຽນທີ 10

ຕັ້ງໃຈໃສ່ຄໍາສອນຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄໍາພີສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ເນເທມີຢາ 7: 73; 8:1-4, 9-18

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄໍາພີ: ເນເທມີຢາ 7:73—9:38

ຈຸດສໍາຄັນສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະທັມຈະຕ້ອງເປັນຈຸດສູນກາງໃນຊີວິດ ຂອງໄພ່ພົນພຣະເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຫຍັງແດ່ຈະເກີດຂຶ້ນຖ້າໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຍົກໃຫ້ຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຈຸດສູນກາງໃນຊີວິດ?

ຈຸດປະລິງຂອງບົດຮຽນນີ້: ຊອກຫາວິທີທາງທີ່ຂ້າພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອນນັກຮຽນ, ແລະຄຣິສຕະຈັກຈະໄດ້ຕັ້ງໃຈຫລາຍກວ່ານີ້ ເພື່ອໃຫ້ຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນຈຸດສູນກາງໃນຊີວິດ.

ຄໍານໍາ

ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນຊີວິດ (ແມ່ນແຕ່ວຽກສໍາຄັນເຊັ່ນການກໍ່ສ້າງກໍາແພງ) ຈະມາແທນຄວາມຕ້ອງການເຮືອງການຕັ້ງໃຈໃສ່ຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນພຣະທັມຄໍາພີ.

ພຣະທັມພາກຕໍ່ໄປນີ້ເປັນພາກສໍາຄັນທີ່ສຸດໃນພຣະທັມເນເທມີຢາ ແລະເປັນບ່ອນທີ່ທຸກຄົນໃນທຸກສະໄໝນີ້ຄວນເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດ. ພຣະທັມນີ້ບອກເຮົາວ່າຜູ້ນໍາຜູ້ນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ຈະກໍ່ສ້າງກໍາແພງອ້ອມເມືອງ ຊຶ່ງເປັນເຮືອງຈໍາເປັນເທົ່ານັ້ນ, ທ່ານຍັງມີເຈຕະນາທີ່ຈະສ້າງສັງຄົມ ແລະຊີວິດຝ່າຍຈິດວິນຍານຂອງປະຊາຊົນດ້ວຍ.

ພຣະທັມແຕ່ລະບົດໃນປຶ້ມເນເທມີຢາບໍ່ໄດ້ຖືກຈັດຕາມປະຕິທິນແຕ່ໄດ້ຖືກຈັດຕາມຫລັກສາສນາສາດ. ພວກເຮົາບໍ່ແນ່ໃຈວ່າ ປຶ້ມນີ້ຖືກຈັດຕາມເວລາໃດ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຮູ້ກໍຄືໃນຕອນນີ້ ກໍາແພງເມືອງໄດ້ສໍາເຣັດລົງ ແລະຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຍ້າຍເຂົ້າມາຢູ່ໃນຕົວເມືອງ (ເນເທມີຢາ 11). ປະຊາຊົນໄດ້ພາກັນເອົາໃຈໃສ່ໃນພຣະທັມທີ່ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ (ເນເທມີຢາ 8), ການສາຣະພາບບາບ ແລະການອ້ອນວອນ (ເນເທມີຢາ 9), ແລະການຖວາຍຕົວໃຫ້ພຣະເຈົ້າອີກໃໝ່ (ເນເທມີຢາ 10).

1. ຂໍ້ຟັງພຣະທັມຄໍາສອນ: (ເນເທມີຢາ 7:73; 8:1)

"ປະຊາຊົນອິສຣາເອນທັງໝົດ ໄດ້ມາຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ຕາມບ້ານແລະເມືອງຕ່າງໆຂອງຢູດາ" (7:73) ເປັນຈຸດຕໍ່ຈາກລາຍຊື່ຂອງຜູ້ຄົນທີ່ກັບຈາກການລີ້ພັຍທີ່ຕ່າງປະເທດ (7:6-73) ແລະການຂຸນນຸມໃນພຣະທັມພາກຕໍ່ໄປ. ການຂຸນນຸມທີ່ພວກເຮົາຈະສຶກສາຕໍ່ໄປນີ້ເກີດຂຶ້ນຫລາຍປີຫລັງຈາກການກັບຄືນບ້ານເກີດ.

"ເດືອນທີ່ເຈັດ" (8:1) ເປັນເດືອນສໍາຄັນສໍາລັບຊາວອິສຣາເອນ. ເປັນເດືອນທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າສລອງເທສະ

ການປົໄໝໃນວັນທີ່ໜຶ່ງ, ມີລົບລ້າງບາບໃນວັນທີສິບ, ແລະເທດສະການປຸກຕູບຢູ່ລະຫວ່າງທີສິບຫ້າ ເຖິງວັນທີຊາວສອງ. ໃນເດືອນສໍາຄັນນີ້ ປະຊາຊົນທັງໝົດຈະເຕົ້າໂຮມຢ່າງສາມັກຄີ ແລະຢ່າງມີເປົ້າໝາຍ. ການຊຸມນຸມແມ່ນເລີ່ມຈາກປະຊາຊົນ; ພວກເຮົາຈະສັງເກດເຫັນຄໍາວ່າ "ປະຊາຊົນ" ມີຫລາຍໆເທື່ອໃນພຣະທັມພາກນີ້. ປະຊາຊົນໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ພາກຕາເວັນອອກຂອງເມືອງ. "ປະຕູນໍ້າພຸ" (8:1) ຕັ້ງຢູ່ໃກ້ກັບ "ບໍ່ນໍ້າຍີຣິນ" ຊຶ່ງເປັນອູ່ນໍ້າສໍາລັບເມືອງ. ປະຕູນີ້ກໍຍັງຢູ່ພາກໃຕ້ຂອງພຣະວິຫານອີກດ້ວຍ.

ເອຊຣາຊຶ່ງເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງເນເຫມີຢາໄດ້ປາກົດຕົວເປັນເທື່ອທໍາອິດ ຫລັງຈາກພຣະທັມເອຊຣາ 10. ທ່ານໄດ້ເປັນຜູ້ນໍາປະຊາຊົນມາຈາກເປີເຊັງມາສູ່ຢູດາໃນປີ 458 ກ່ອນຄຣິສຕະສັກຣາດ, ສິບສາມປີກ່ອນໜ້າການນໍາປະຊາຊົນກັບຂອງເນເຫມີຢາ. ເອຊຣາເປັນປະໂລຫິດແລະເປັນນັກຂຽນຮູ້ດ້ານພຣະບັນຍັດ; ຕໍາແໜ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນສມັຍລີ້ພັຍທີ່ກຸງບາບີໂລນ. ຄົນກຸ່ມນີ້ຈະເປັນນັກຂຽນ ແລະບັນທຶກເຫດການແລະຄໍາສັ່ງຂອງກະສັດ; ຕໍ່ມາພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ບັນທຶກ ແລະສອນພຣະທັມ (ເອຊຣາ 7:6).

"ປຶ້ມພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊ" (8:1) ໝາຍເຖິງປຶ້ມພຣະທັມທ້າທົວທໍາອິດໃນພຣະສັນຍາເດີມ. ໃນປຶ້ມພວກນີ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບອັບຣາຮາມ ແລະການສໍາເລັດຂອງພຣະສັນຍາໃນການນໍາໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າອອກຈາກການເປັນທາດທີ່ປະເທດເອຢິບໄປສູ່ດິນແດນແຫ່ງພຣະສັນຍາ. ນອກນັ້ນປຶ້ມເຫລົ່ານີ້ຍັງມີພຣະດໍາຣັດສັ່ງເພື່ອຊາວອິສຣາເອນຜ່ານໂມເຊທີ່ພູເຂົາຊິນາຍ. ດໍາຣັດເຫລົ່ານີ້ໄດ້ກາຍເປັນຄໍາສັ່ງເຮືອງການດໍາເນີນຊີວິດຂອງຊົນຊາດອິສຣາເອນ. ໃນການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ນີ້ ປະຊາຊົນທັງຫລາຍຢາກໄດ້ຍິນພຣະດໍາຣັດທີ່ເປັນພື້ນຖານໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ ແລະເພື່ອຈະໄດ້ນໍາໄປປະຕິບັດໃນຊີວິດ.

2. ການຍໍາເກງຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະເຈົ້າ: (ເນເຫມີຢາ 8:2-4)

ປະຊາຊົນອິສຣາເອນໄດ້ສະແດງຄວາມຍໍາເກງພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າແລະການຊົງເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງໃຫ້ກັບຊົນຊາດຍິວ. ພວກເຂົາສະແດງຄວາມນັບຖືຕໍ່ຄໍາສັ່ງສອນທີ່ເອຊຣາໄດ້ແບ່ງປັນ. ປະຊາຊົນເປັນຄົນເລີ່ມການຊຸມນຸມ ແລະໄພ່ພົນຈາກທຸກໆພາກສ່ວນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ. "ເດັກນ້ອຍທີ່ໃຫຍ່ພໍເຂົ້າໃຈໄດ້" ກໍໄດ້ຮ່ວມຮັບຟັງ (8:2-3).

ເວລາເອຊຣາເປີດປຶ້ມອອກ, ປະຊາຊົນພາກັນຍືນຊື່ນເພື່ອສະແດງຄວາມໂຄຣຣິບຕໍ່ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ (8: 5). ພວກເຂົາພາກັນຍືນຢູ່ຈົນເອຊຣາອ່ານຈົບປຶ້ມ; "ພວກເຂົາພາກັນຟັງແຕ່ເຂົ້າມິດຈົນເຖິງທ່ຽງ ແລະພວກເຂົາທຸກຄົນກໍຟັງຢ່າງຕັ້ງອີກຕັ້ງໃຈ" (8:3). ນອກນັ້ນ ປະຊາຊົນຍັງໄດ້ພາກັນຈັດຕຽມເປັນພິເສດເພື່ອການຊຸມນຸມ ໂດຍໄດ້ສ້າງເວທີດ້ວຍໄມ້ ທີ່ສາມາດມີຜູ້ຍືນຢູ່ໄດ້ ເຖິງ 14 ຄົນ (8:4). ເວທີນີ້ມີລວງສູງພໍສົມຄວນ ເພື່ອຜູ້ທັງທັງໝົດ ຈະສາມາດເຫັນພວກປະໂຣຫິດທີ່ຢູ່ຂັ້ນເທິງ.

3. ຊົມຊື່ນຍິນດີກັບພຣະທັມ: (ເນເຫມີຢາ 8:9-12)

ເນເຫມີຢາ ແລະເອຊຣາ ພ້ອມດ້ວຍພວກເລວີຜູ້ທີ່ເປັນຜູ້ຊ່ວຍທ່ານທັງສອງ ໄດ້ເຫັນປະຊາຊົນ "ຕົ້ນຕັນໃຈ ແລະຮ້ອງໃຫ້ຂຶ້ນ" ໃນຂະນະທີ່ໄດ້ຍິນຂໍ້ຄວາມທີ່ພຣະບັນຍັດໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮັດ (8: 9). ພວກເຂົາເຈົ້າຂໍ ໃຫ້ປະຊາຊົນຢຸດຮ້ອງໃຫ້ເພາະວັນນັ້ນເປັນວັນສັກສິດ ແລະເປັນວັນຖືກແຍກໄວ້ເພື່ອສເລີມສລອງ ແລະເພື່ອ ຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ (8: 9, 11). ປະຊາຊົນສົມຄວນຊົມຊື່ນຍິນດີ ເພາະການອະພັຍໂທດແລະພຣະຄຸນຂອງ ພຣະເຈົ້າ.

ເນເຫມີຢາສອນປະຊາຊົນໃຫ້ຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໄຜດ ແລະພຣະອົງ "ຈະຊູໃຈຂອງພວກທ່ານໃຫ້ ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ" (8:10). ຫລັງຈາກນັ້ນປະຊາຊົນກໍພາກັນກັບບ້ານຂອງໃຜລາວ; ພວກເຂົາໄດ້ກິນແລະດື່ມ ດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ທັງໄດ້ແບ່ງປັນໃຫ້ຄົນອື່ນໆດ້ວຍ; "ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ພວກຜູ້ນໍາໄດ້ອ່ານສູ່ຟັງນັ້ນ" (8: 10, 12).

ປະຊາຊົນມີຄວາມຕ້ອງການຢ່າງແຮງກ້າຢາກຈະຟັງພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ; ການຟັງພຣະຄໍາໄດ້ເຮັດໃຫ້ທຸກ ຄົນຮູ້ສະພາບຈິດໃຈຂອງຕົນເອງ. ການເຂົ້າໃຈຄວາມຮັກ ແລະຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມ ຊົມຊື່ນຍິນດີ. ຄວາມຍິນດີເປັນກໍາລັງ ແລະຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ (8:10). ເວລາພວກເຮົາ ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງໃນຂ່າວປະເສີດ, ພວກເຮົາໄດ້ຮັບກໍາລັງຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະດໍາເນີນຊີວິດຢ່າງສັດຊື່ກັບ ພຣະອົງ.

4. ຈິດຈໍາພຣະທັມຄໍາສອນ: (ເນເຫມີຢາ 8: 13-18)

ໃນຕອນນີ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນການຊຸມນຸມເພື່ອຟັງຄໍາສອນຈາກພຣະທັມຄັມພີ ແຍກອອກເປັນສອງປະເພດ: ການຊຸມນຸມຂອງປະຊາຊົນທັງໝົດ (8:1-12) ແລະການຊຸມນຸມຂອງຄົນກຸ່ມນ້ອຍ (8:13-17). ຫລັງຈາກທີ່ ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ກັບຄືນບ້ານເຮືອນຂອງໃຜລາວແລ້ວ (8:12), ພວກຫົວໜ້າ "ຕະກຸນຕ່າງໆໄດ້ພາກັນໄປສຶກ ສາຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະບັນຍັດນໍາເອຊຣາ" (8:13).

ບັນດາຫົວໜ້າຕະກຸນທັງຫລາຍໄດ້ພົບວ່າຄໍາສັ່ງໃນພຣະບັນຍັດເຮື່ອງ "ເທສະການປຸກຕູບຢູ່" ໄດ້ຖືກປ່ອຍປະ ລະເລີຍໄປ (8:14-15). ພວກເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຄໍາແນະນໍາໄປທົ່ວກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນອອກ ໄປຫາໆໆໄມ້ໃນເນີນພູ ເພື່ອມາເຮັດຕູບ "ຕາມຄໍາແນະນໍາທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດ." ພຣະທັມຂໍ້ 15 ໄດ້ ໃຫ້ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບໄມ້ຫລາຍໆຊະນິດທີ່ຈະນໍາມາໃຊ້ໃນການປຸກຕູບ. ໃນສັມຍຂອງເນເຫມີຢາ, ຊົນ ຊາດອິສຣາເອນບໍ່ໄດ້ອາສັຍຢູ່ຕູບອີກແລ້ວ; ແຕ່ "ເທສການປຸກຕູບຢູ່" ເປັນສິ່ງເຕືອນໃຈປະຊາຊົນໃຫ້ລະ ນຶກເຖິງບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ໃນສັມຍທີ່ເພິ່ນຫລົງທາງຢູ່ໃນປ່າກັນດານ ແລະພວກເພິ່ນໄດ້ພາກັນ ປຸກຕູບເພື່ອເປັນທີ່ຢູ່ຊົ່ວຄາວ.

ປະຊາຊົນໄດ້ພາກັນເຮັດທຸກໆຢ່າງທີ່ພຣະບັນຍັດໄດ້ສັ່ງໄວ້ (8:13, 16-17). "ເທສະການປຸກຕູບຢູ່" ເປັນ ງານລະນຶກໃນຊີວິດຂອງຊາວຢິວໃນຕອນນີ້ ເພາະການອົບຍົບຈາກບາບີໂລນເທື່ອນີ້ ຄ້າຍກັບເປັນການອົບ

ຍົບຄັ້ງທີສອງຂອງຊົນຊາດຍົວ. ໂຢຊຸວຍໄດ້ນຳໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາໃນການອົບຍົບຄັ້ງທຳອິດ ຈາກການເປັນຂ້າທາດທີ່ປະເທດເອຢິບ.

ການຮຽນຮູ້ແລະການປະຕິບັດຕາມພຣະທັມຄຳສອນນຳຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີມາສູ່ຊີວິດ (8:17). ເປັນຫຍັງຫລາຍໆຄົນຈຶ່ງບໍ່ຍອມຮັບຄວາມຈິງ? ຊາວຍົວກຸ່ມຂອງເນທາມິຢາໄດ້ພາກັນສລອງ "ເທສະການປຸກຕູບຢູ່" ເປັນເວລາເຈັດມື້ ແລະໃນວັນທີ່ແປດ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ "ພິທີປັດຕາມທີ່ພຣະບັນຍັດໄດ້ບົ່ງໄວ້" (8:18).

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ພຣະທັມໃນຕອນນີ້ເຕືອນພວກເຮົາໃຫ້ອ່ານພຣະທັມ; ເຊື່ອວ່າພຣະຄຳພີເປັນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ພຽງພໍ, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງອ່ານ, ຮຽນຮູ້, ແລະເຂົ້າໃຈຄຳສອນ. ການອ່ານແລະການເຂົ້າໃຈພຣະທັມຄຳສອນຈະນຳໄປສູ່ຄວາມປະຕິຍິນດີໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເວລາພວກເຮົາມີຄວາມຍິນດີໃນຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາໄດ້ຮັບກຳລັງ ແລະຄວາມກ້າຫານໃນການດຳເນີນຊີວິດຄຣິສຕຽນ.

ຊົນຊາດຍົວໃຊ້ງານສລອງເພື່ອລະນຶກເຖິງກິດການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງທຳໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ; ພວກເຮົາໃນສັມຍນີ້ກໍຄວນມີຊີວິດທີ່ປະກອບດ້ວຍເທສະການບາງຢ່າງທີ່ເຕືອນພວກເຮົາເຖິງພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາອາດຈະສລອງ "ເທສະການຄຣິສະມາດ" ຫລາຍໆມື້ ຫລືສລອງ "ວັນຄົນພຣະຊົນ" ໃຫ້ຫລາຍກວ່ານຶ່ງວັນ.

ຄຳຖາມ:

1. ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງການພົວພັນກັບພຣະທັມສາມປະເພດ: ການນະມັສການ, ການສຶກສາພຣະທັມໃນກຸ່ມນ້ອຍ, ແລະການໃຊ້ເວລາສ່ວນຕົວກັບພຣະເຈົ້າ. ສຳລັບຕົວທ່ານເອງ, ທ່ານໄດ້ເຮັດສາມຢ່າງນີ້ ຢ່າງສມຳສເມີບໍ່? ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງປັບປຸງແກ້ໄຂຂໍ້ໃດແດ່?
2. ທ່ານເຄີຍອ່ານພຣະທັມແລ້ວເກີດຄວາມປະທັບໃຈບໍ່? ມີຫຍັງໃນຊີວິດຂອງທ່ານໃນຕອນນັ້ນ? ຄຳສອນຈາກພຣະຄຳພີໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງທ່ານແນວໃດແດ່?
3. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານເຫັນວ່າສຳຄັນຫລາຍທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການອ່ານປຶ້ມບູຮານ (ພຣະຄຳພີ) ແລ້ວນຳຄຳສອນ ຫລືຫລັກການຕ່າງໆມາໃຊ້ໃນສັມຍຂອງພວກເຮົາ?

ບົດຮຽນທີ 11

ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເນເຫມີຢາ 12: 27-43

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເນເຫມີຢາ 12

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຕອບຮັບພຣະພອນທີ່ຖືກຕ້ອງ ຄືການຂອບພຣະຄຸນດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນ ຍິນດີ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານໄດ້ຂອບພຣະຄຸນສຳລັບພຣະພອນ ຄັ້ງສຸດທ້າຍດົນນານປານໃດແລ້ວ? ດົນຫລາຍປານນັ້ນບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເບິ່ງພຣະພອນບາງຢ່າງແລະຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ແລະແບ່ງເວລາເພື່ອ ສລອງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ.

ຄຳນຳ

ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າປະກາດວ່າ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ "ກໍຊົດຊື່ນເບີກບານ" ທຸກໆເຊົ້າ (ເພງຄຳຄວນ 3:22-23). ສະນັ້ນການສລອງເພື່ອຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ກໍຄວນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊົດຊື່ນເບີກບານເຊັ່ນກັນ.

ພວກເຮົາອາດຈະວາດພາບເບິ່ງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງງານສລອງເພື່ອຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ໃນເນເຫມີຢາ ບົດທີ 12 ວ່າຈະຄຶກຄື້ນເຖິງຂະໜາດໃດ. ທ່ານເນເຫມີຢາໄດ້ນຳຄືນກຸ່ມນຶ່ງທີ່ເຕັມໃຈກໍ່ສ້າງກຳແພງອ້ອມກຸງ ເຢຣູຊາເລັມຈົນສຳເຣັດ. ຄວາມສຳເຣັດບໍ່ຢູ່ພຽງແຕ່ການກໍ່ສ້າງເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງໄດ້ຟື້ນຟູຊີວິດ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກຕົນຂຶ້ນມາອີກໃໝ່; ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖວາຍຕົວໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພ້ອມສັນຍາທີ່ຈະ ປະຕິບັດຕາມພຣະທັມຄຳສອນ. ຕອນນີ້ເວລາຂອງການສລອງພຣະພອນພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ມາເຖິງ. ພວກເຮົາ ເອງກໍອາດຈະໄດ້ຮັບການໝູນໃຈໃຫ້ສລອງພຣະພອນພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໂດຍການຕິດຕາມ ເບິ່ງສິ່ງທີ່ຊົນຊາດອິສຣາເອນໄດ້ກະທຳຂຶ້ນ.

1. ສລອງແບບມີເປົ້າໝາຍ: (ເນເຫມີຢາ 12:27-30)

ເປົ້າໝາຍຂອງງານສລອງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ ກໍຄືການອຸທິດຖວາຍກຳແພງຂອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ (12:27). ພຣະ ທັມໃນຕອນນີ້ບອກແຈ້ງເຖິງບັນຍາກາດຂອງເນເຫມີຢາບົດທີ 12 ວ່າເປັນເວລາຊົມຊື່ນເບີກບານ, ເປັນເວ ລາສລອງຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະເປັນເວລາຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ. ປະຊາຊົນໄດ້ພາກັນ "ຮ້ອງ ເພງຂອບພຣະຄຸນພ້ອມດ້ວຍສຽງແຊ່ງແລະສຽງພິນ" (2:27).

ເອຊຣາ ແລະເນເຫມີຢາໄດ້ເປັນຜູ້ນຳໃນການສລອງນີ້; ພວກເຂົາເຈົ້າກໍມີຊາວເລວີ ແລະພວກນັກຮ້ອງເປັນຜູ້ຊ່ວຍໃນງານ (12:28). ພວກເລວີ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍປະໂຣທິດ, ນັກຮ້ອງ, ແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນວິຫານ ໄດ້ຖືກເລືອກໄວ້ເພື່ອການສັຣເສີນແລະການນະມັສການຂອງຊົນຊາດຍິວ. ເອຊຣາແລະເນເຫມີຢາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຊາວເລວີຊຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນເມືອງຕ່າງໆຂອງຢູດາໃຫ້ເຂົ້າມາຮ່ວມໃນງານສລອງຄັ້ງນີ້ ທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ (12:28-29).

ງານສລອງເປັນເລື່ອງສຳຄັນຊຶ່ງພົວພັນປະຊາຊົນ, ບ້ານເມືອງ, ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຄົນແລະສິ່ງຂອງທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມໃນພິທີ ຕ້ອງເປັນສິ່ງທີ່ໄດ້ຖືກຊຳຮະແລ້ວ. ພວກປະໂຣທິດແລະພວກເລວີໄດ້ປະກອບ "ພິທີຊຳຮະລ້າງ" ສຳລັບຕົວເອງ, ປະຊາຊົນ, ປະຕູຕ່າງໆຂອງກຳແພງເມືອງ, ແລະກຳແພງກຸງເຢຣູຊາເລັມ" (12: 30). ການຊຳຮະລ້າງເປັນພຣະດຳຮັດຂອງພຣະເຈົ້າ; ເພາະພຣະອົງຊົງບໍລິສຸດ, ຄົນແລະສິ່ງຂອງທີ່ຈະເຂົ້າຢູ່ໃກ້ພຣະອົງຈະຕ້ອງບໍລິສຸດ. ການຊຳຮະລ້າງແມ່ນປະກອບດ້ວຍການຊັກເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ຍົກເວັ້ນເພດຊົ່ວຄາວ, ການແຖຊົນຈາກຮ່າງກາຍ, ການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ, ຫລືການຊົດດ້ວຍນ້ຳບໍລິສຸດ (ອີພຍົບ19:10, 14-15).

2. ສລອງແບບຄິດປະດິດສ້າງ: (ເນເຫມີຢາ 12:31-39)

ຜູ້ນຳນະມັສການພາກັນຊອກຫາວິທີໃນການເຮັດພິທີເພື່ອຈະເປັນສັນຍາລັກ ແລະປະສົບການທີ່ມີຄວາມໝາຍເລື່ອງພຣະພອນພຣະເຈົ້າ. ເຈຕນາແມ່ນເພື່ອໃຫ້ປະຊາຊົນໄດ້ສລອງດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳຖ້າມກາງພວກເຂົາ. ງານສລອງໄດ້ຈັດໃສ່ໃກ້ເຂດພຣະວິຫານຊຶ່ງຢູ່ພາກເໜືອຂອງຕົວເມືອງ. ພວກຜູ້ນຳແລະປະຊາຊົນໄດ້ເດີນໄປສູ່ສະຖານທີ່ຢ່າງສ່ຽງງາມ.

ການຈັດຕັ້ງກໍມີລະບົບລະບຽບ. ຜູ້ນຳສາສນາແລະຜູ້ນຳປະຊາຊົນໄດ້ຖືກຈັດເປັນສອງກຸ່ມ; ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ເລີ້ມຈາກຈຸດດຽວກັນໃນເມືອງ ແຕ່ໄດ້ຢ່າງໄປຄົນລະທິດ ເພື່ອຈະໄປພົບກັນທີ່ສະຖານທີ່ສຳລັບປະກອບພິທີ. ເມື່ອສອງຂະບວນພົບກັນອີກ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຮູບວົງມົນສຳເຮັດ; ສິ່ງນີ້ເປັນສິ່ງລະນຶກເຖິງວິທີກໍ່ສ້າງກຳແພງທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດສຳເຮັດລົງໄປແລ້ວນັ້ນ.

ພຣະທັມຕ້ອນນີ້ໄດ້ບອກວ່າ ໃນແຕ່ລະຂະບວນກໍມີນັກຮ້ອງແລະນັກດົນຕີປະກອບຢູ່ດ້ວຍ; ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງເພງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າໄປພ້ອມໆກັນ (12:31). ພຣະທັມຂໍ້ 31-37 ເວົ້າວ່າເອຊຣາໄດ້ເປັນຜູ້ນຳຂອງກຸ່ມນຶ່ງ ແລະອີກກຸ່ມນຶ່ງໄດ້ຖືກນຳໂດຍເນເຫມີຢາ ແລະແຕ່ລະກຸ່ມໄດ້ແຫ່ໄປຄົນລະສາຍ (ກະຣູນາອ່ານລາຍລະອຽດເຖິງເສັ້ນທາງຂອງແຕ່ລະຂະບວນ).

"ປະຕູເອຟະຣາອີມ" (12:39), ຊຶ່ງພຣະທັມເນເຫມີຢາບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງກ່ອນໜ້ານີ້, ຕັ້ງຢູ່ທາງໃຕ້ຂອງມຸມເມືອງພາກຕາເວັນຕົກສ່ຽງເໜືອ. ຈຸດແນ່ນອນຂອງ "ທໍຄອຍຂອງຄົນນຶ່ງຮ້ອຍ" ກໍບໍ່ໄດ້ບອກໄວ້ໃນພຣະທັມ ແຕ່ກໍເປັນຈຸດທີ່ຂະບວນແຫ່ເຂົ້າພົບກັນ ຊຶ່ງອາດຈະຢູ່ລະຫວ່າງ "ປະຕູນ້ຳ" ແລະ "ປະຕູແກະ." ເພາະປະຕູດັ່ງກ່າວ

ນີ້ຕັ້ງຢູ່ທາງພາກຕາເວັນອອກຂອງພຣະວິຫານ; ສະນັ້ນກໍໝາຍເຖິງວ່າ ການສລອງຄັ້ງສໍາຄັນນີ້ແມ່ນຢູ່ທາງພາກຕາເວັນອອກຂອງພຣະວິຫານ.

3. ສລອງແບບມະໂຫຣານ: (ເນເຫມີຢາ 12:40-43)

ຂະບວນອັນງົດງາມໄດ້ນໍາຜູ້ນໍາທັງສອງກຸ່ມໃຫ້ມາພົບກັນທີ່ບ່ອນສລອງ; ຖ້າພວກເຮົາສາມາດເບິ່ງຈາກທາງອາກາດ ພວກເຮົາຈະເຫັນພາບຄົນສອງກຸ່ມຢ່າງອ້ອມເມືອງເປັນຮູບວົງມົນຢ່າງສວຍງາມ. ນອກຈາກນັ້ນຍັງມີສຽງເພງ ແລະສຽງດົນຕີອັນມ່ວນຊື່ນໄປພ້ອມໆກັນ.

ບໍລິເວນຂອງພຣະວິຫານເປັນສະຖານທີ່ສໍາລັບການສລອງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ (12:40). ກຸ່ມນັກຮ້ອງທັງສອງພວກພາກັນເປົ່າແກແລະຮ້ອງເພງ ສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ (12:42). ປະຊາຊົນພາກັນສະແດງຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າໂດຍການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ; ຜູ້ຍິງແລະເດັກນ້ອຍກໍໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນ "ການສລອງຄັ້ງນີ້ດ້ວຍ ແລະສຽງຂອງພວກເຂົາໄດ້ຍິນໄປໂກຫລາຍກິໂລແມັດ" (12:43).

ງານສລອງນີ້ເປັນໂອກາດສໍາລັບຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະການຂອບພຣະຄຸນ; ມັນເປັນເວລາທີ່ມີຄວາມໝາຍຫລາຍ. ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າປະຊາຊົນຈະບໍ່ພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນອະນາຄົດ ເພາະພຣະທັມເນເຫມີຢາ ບົດສຸດທ້າຍ (13) ໄດ້ກ່າວເຖິງບັນຫາຕ່າງໆທີ່ເນເຫມີຢາໄດ້ປະເຊີນ. ແນ່ນອນທີ່ສຸດພວກເຮົາທຸກຄົນຈະພົບບັນຫາແລະຄວາມລໍາບາກໃນຊີວິດ. ແຕ່ພວກເຮົາຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ບັນຫາເຫລົ່ານັ້ນກາຍມາເປັນອຸປະສັກໃນການທີ່ຈະສລອງພຣະພອນ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ພວກເຮົາ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ມັນເປັນທັມມະຊາດຂອງມະນຸດທີ່ຈະຮັບຮູ້ເຫດການ ຫລືຄວາມສໍາເລັດໃນຊີວິດໂດຍການສເລີມສລອງ. ພວກເຮົາພາກັນສລອງວັນເກີດ, ການຈົບໂຮງຮຽນ, ການຊະນະເກມກີລາ, ການແຕ່ງງານ, ວັນຄົບຮອບ, ແລະການໄດ້ເລື່ອນຕໍາແໜ່ງ. ພວກເຮົາສລອງຄວາມສໍາເລັດຂອງຕົວເອງ ແລະຂອງຜູ້ທີ່ເຮົາຮັກແພງ. ການສລອງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທໍາກັບພວກເຮົາ ຫລືຜ່ານພວກເຮົາເປັນເລື່ອງທີ່ສົມຄວນບໍ່? ພວກເຮົາຄວນສລອງດ້ວຍຄວາມເວົ້າ (ການອ້ອນວອນ) ແລະການກະທໍາ (ຈັດງານສລອງ).

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຊັກຊວນທ່ານໃນມື້ນີ້ໃຫ້ທົບທວນເບິ່ງພຣະພອນຫລາຍຢ່າງທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຖິງວ່າທ່ານກໍາລັງເຕີບໃຫຍ່ ແລະກ້າວໜ້າໄປສູ່ຄວາມໄພບູນໃນຊີວິດກັບພຣະເຈົ້າກໍຕາມ, ວາງແຜນເພື່ອສລອງພຣະພອນທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບວ່າງມໍ່ໆມານີ້. ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນເໝືອນກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຈົບການຂຽນບົດຮຽນນີ້ກົງກັບເວລາກໍານົດໝາຍໄວ້; ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະສລອງຄວາມສໍາເລັດນີ້ເຊັ່ນກັນ.

ຄໍາຖາມ:

1. ພວກເຮົາອຸທິດຖວາຍບຸກຄົນ ແລະສິ່ງຂອງ. ລອງໃຊ້ເວລາຄິດນ້ອຍນຶ່ງ. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ແຕກຕ່າງ ຫລື ຄ້າຍຄືກັນ ໃນວິທີອຸທິດຖວາຍບຸກຄົນ ແລະຊັບສິ່ງຂອງ?
2. ມີຫຍັງແດ່ຊຶ່ງຖືວ່າເປັນການສລອງແບບຄິດປະດິດສ້າງທີ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານໄດ້ນຳໄປໃຊ້ລະຍະ ທີ່ຜ່ານມາບໍ່ດົນນີ້? ເປັນຫຍັງສິ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີຄວາມໝາຍສຳຄັນສຳລັບຕົວທ່ານ?
3. ໂອກາດນີ້ໃນພຣະທັມເນເທມີຢາ, ປະຊາຊົນໄດ້ເຫັນແລະໄດ້ຍິນໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ ຖວາຍຄຳຂອບພຣະຄຸນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ. ຄົນອື່ນໄດ້ເຫັນຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນຂອງ ທ່ານຕໍ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ ສຳລັບພຣະພອນທີ່ໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ທ່ານ?
4. ຜູ້ນຳຄຣິສຕຽນສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ເພື່ອປ່ຽນແປງການນະມັສການ, ການບັບຕິສະມາ, ພິທີສິນ ມະຫາສິດ ຫລືໂອກາດສຳຄັນອື່ນໆ ໃຫ້ເປັນເວລາສັຣເສີນແລະຊົມຊື່ນຍິນດີ ໂດຍຮັກສາໄວ້ຊຶ່ງ ຄວາມສັກສິດ.

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 12

ການນັບຖືພຣະເຈົ້າເຮົາຜິດແນວໃດ?

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ມາລາຄີ 1:6-14; 2:4-9
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ມາລາຄີ 1:6-2:9
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ບໍ່ຄວນນັບຖືພຣະເຈົ້າແບບສາກບັງຫນ້າ ແຕ່ຄວນນັບຖືຢ່າງຈິງໃຈ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ທີ່ເຮົາປະຕິບັດທຸກວັນນີ້ຍັງບໍ່ຖືກອັນໃດແດ່?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອສອນໃຫ້ຮູ້ວ່າການນັບຖືຢ່າງຈິງຈັງເປັນການລົບລຸ້ນພຣະເຈົ້າ.

ຄຳນຳ

ການທີ່ຄຣິສຕຽນນັບຖືພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນແຕ່ຈະເຮັດພໍ້ແລ້ວມີແລ້ວວັນໄປຊຶ່ງຄືພວກນັບຖືສາສນາທີ່ວ່າໄປ, ຄິດຢາກໄປກໍໄປຢາກມາກໍມາ ນັ້ນບໍ່ພໍພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າແນ່ນອນ, ການນະມັສການທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນຕ້ອງມີການຖວາຍຕາມກຳໜົດທີ່ພຣະເຈົ້າກຳໜົດໄວ້ ເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າການຖວາຍຂອງເຮົາເປັນພາກສ່ວນນຶ່ງຂອງການນະມັສການ ແລະການຖວາຍຍັງກາຍເປັນເຄື່ອງຊັ່ງຊາເບິ່ງຄວາມເຊື່ອທີ່ເຮົາມີຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນອີກ.

1. ຊົງສັ່ງໃຫ້ນະມັສການດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ: (ມາລາຄີ 1:6-9)

ເມື່ອເຮົາອ່ານມາລາຄີ 1:1-5 ເຮົາຈະເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກຜູ້ນຶ່ງແລະກຽດຊັງອີກຜູ້ນຶ່ງ ຫລືເວົ້າໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າ favorite ຢາໂຄບ ແຕ່ບໍ່ມັກເອຊາວ, ບາງທີ່ເຮົາອາດຈະມີຄຳຖາມວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງພໍ້ໃຈກັບຢາໂຄບ ແລະບໍ່ພໍ້ໃຈກັບເອຊາວທັງໆທີ່ທັງສອງເປັນອ້າຍນ້ອງຝາແຝດກັນ ແລະອ້າຍນ້ອງທັງສອງຈະກາຍເປັນຄົນສອງປະເທດໃນອະນາຄົດ. ຄວາມຈິງແລ້ວບົດຮຽນວັນນີ້ບໍ່ມີຈຸດປະສົງຈະເວົ້າເຮື່ອງນີ້ ແຕ່ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈຈຶ່ງນຳເຮື່ອງນີ້ມາກ່າວເລັກນ້ອຍ ພ້ອມນີ້ທ່ານຄວນຈະອ່ານປະຖົມມະການ 25 ແລ້ວທ່ານຈະເຂົ້າໃຈດີຂຶ້ນ. ສັດທາຫລືສ້າງສັດທາເປັນປັດຈັຍອັນສຳຄັນຕໍ່ສັງຄົມມະນຸດທົ່ວໄປ ຕົວຢ່າງເຮົາຈະນັບຖືຫລືຟັງຄວາມຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງນັ້ນແມ່ນເຮົາມີສັດທາໃນຕົວເພິ່ນ, ເຮົາສັດທາໃນເພິ່ນອາດຈະເປັນເພາະວ່າເພິ່ນມີຄວາມດີ, ເຮົາສັດທາໃນເພິ່ນເພາະວ່າເພິ່ນເປັນຄົນມີຄວາມຮູ້ສູງ, ເຮົາສັດທາເພິ່ນເພາະວ່າເພິ່ນມີສັກສີ, ເຮົາສັດທາເພິ່ນເພາະວ່າ ເພິ່ນເປັນຜູ້ດີວິເສດອັນໃດອັນນຶ່ງກໍເປັນໄດ້, ສລຸບແລ້ວເຮົາຈຶ່ງສັດທາຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງໃນສິ່ງທີ່ເພິ່ນມີ. ເມື່ອເຮົາສັດທາເຮົາກໍຍອມຟັງແລະຮຽນຈາກເພິ່ນຄືເຮົາຮັກແລະນັບຖືພຣະເຢຊູນັ້ນແລ້ວ ເຮົາຍອມເປັນສິດຕິດຕາມເພິ່ນເພາະເຮົາເຫັນສັດທາໃນຕົວເພິ່ນທີ່ຍອມເສັງສະລະເພື່ອເຮົາທຸກປະການ.

ຂໍ້ສັ່ງເກດໃນຣະຫວ່າງຢາໂຄບແລະເອຊາວສອງອ້າຍນ້ອງຝາແຝດ, ຜູ້ເປັນພໍ້ຊື່ອີຊາກຮັກທ້າວເອຊາວ ເພາະລາວໄດ້ກິນເນື້ອສັດແຊບທີ່ເອຊາວຫາມາໄດ້, ສ່ວນຜູ້ເປັນແມ່ຊື່ນາງເບເຣກາຮັກທ້າວຢາໂຄບ ເພາະວ່າຢາໂຄບເປັນລູກມັກຢູ່ກັບບ້ານກັບເຮືອນເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດກັບແມ່ຫລາຍກວ່າເອຊາວ. ທັງສອງມີສັດທາຕໍ່ພໍ້ແມ່ບໍ່ຄືກັນ, ສລຸບແລ້ວການສັ່ງສັດທາເປັນສິ່ງສຳຄັນ ແຕ່ການໃຊ້ອຳນາດປາສຈາກສັດທາຂຶ້ນຂຶ້ນແມ່ນແຕ່ສັດທາທີ່ມີຢູ່ເລັກນ້ອຍໃຫ້ໝົດໄປອີກຊ້ຳ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເວົ້າກັບອິສຣາເອນວ່າ “ເຮົາໄດ້ຮັກພວກເຈົ້າ ແຕ່ພວກ

ເຈົ້າຊ້າຕອບວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຮັກພວກຂ້າພຣະອົງຢ່າງໃດ?” ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ເອຊາວ ແລະຢາ ໂຄບເປັນອ້າຍນ້ອງກັນ ແຕ່ເຮົາຮັກຢາໂຄບ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງເຂົາ” (ຂໍ້ 2). ຖ້າເຮົາສຶກສາຕໍ່ໄປເຮົາຈະເຫັນ ວ່າຢາໂຄບຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນຊົນຊາດອິສຣາເອນ ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງໄດ້ຊື່ວ່າພຣະເຈົ້າຮັກອິສ ຣາເອນ, ແຕ່ພວກອິສຣາເອນບໍ່ເຂົ້າໃຈຈຶ່ງຖາມພຣະອົງວ່າ ພຣະອົງຊົງຮັກພວກຂ້ານ້ອຍຢ່າງໃດ? ເປັນຄຳ ຖາມທີ່ບໍ່ໜ້າຖາມເລີຍ ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍອິດທິນດິນນານຕອບເຂົາກ່ຽວກັບເລື່ອງຂອງຢາໂຄບແລະເອຊາວ. ຖ້າ ເຮົາເບິ່ງແບບເຜີນໆເຮົາຈະເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກຜູ້ນຶ່ງແລະຊັງຜູ້ສອງ ດ້ວຍວ່າຜູ້ຊົງຮັກຈະໄດ້ຮັບຄຳອວຍ ພອນ ສ່ວນຜູ້ບໍ່ຮັກນັ້ນແມ່ນຖືກປ້ອຍດ່າ.

ເມື່ອພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາແລ້ວພຣະອົງກ່າວເປັນເທື່ອທີສອງວ່າ “ບຸດຍ່ອມນັບຖືບິດາມານດາ ແຫ່ງຕົນແລະ ຄົນໃຊ້ຍ່ອມນັບຖືນາຍແຫ່ງຕົນ ເຮົາເປັນພຣະບິດາຂອງເຈົ້າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ນັບຖືເຮົາ? ແລະຖ້າເຮົາເປັນ ນາຍເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຍໍາເກງເຮົາ?” (ຂໍ້ 6). ເປັນຄຳຖາມທີ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດຕອບໄດ້ແລະພຣະອົງຍັງຢ້າອີກ ວ່າ “ເຈົ້າດູຫມິ່ນປມາດເຮົາ” ຄຳໝິ່ນປມາດພຣະອົງເພາະວ່າ “ຄົນນຳເອົາອາຫານທີ່ມີມົນທົນມາຖວາຍເທິງ ແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາແລ້ວກໍຖາມວ່າ, “ພວກຂ້າພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຄວາມນັບຖືແດ່ພຣະອົງລົດຫນ້ອຍລົງຢ່າງໃດ? ເຮົາຈະບອກພວກເຈົ້າຄືວ່າ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໂຄຣບນັບຖືແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາເມື່ອເຈົ້ານຳສັດຕາບອດ ສັດເສັງຂາ ຫລືສັດເປັນພຍາດມາຖວາຍແກ່ເຮົາ ເຈົ້າຄິດວ່າເປັນການຖືກຕ້ອງແລ້ວຫລື? ຈົ່ງນຳສັດເຫລົ່ານັ້ນໄປໃຫ້ຜູ້ ປົກຄອງຂອງເຈົ້າລອງເບິ່ງ ເຂົາຈະພໍໃຈເຈົ້າ ຫລືໃຫ້ຄວາມດີຄວາມຊອບເຈົ້າບໍ່?” (ຂໍ້ 7-9). ທີ່ຜ່ານມາອິສຣາ ເອນພາກັນເຮັດແນວນີ້ ແຕ່ຕໍ່ໄປໃຫ້ປະໂຫຍດສິ່ງສອນເຂົາຢ່າເຮັດແນວນີ້ອີກຕໍ່ໄປຢ່າງເດັດຂາດ.

2. ຜົນຮັບຂອງການນະມັສການແບບຕາມວາດ: (ມາລາຄີ 1:10-14)

ຫາກອິສຣາເອນຍັງນະມັສການພຣະເຈົ້າແບບທີ່ເຂົາເຮັດຜ່ານມາພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ “ເຮົາຢາກໃຫ້ມີຈັກຄົນ ນຶ່ງໃນພວກເຈົ້າອັດປະຕູວິຫານ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າໄຕ້ໄຟເທິງແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາຢ່າງໄຮັປໂຍດ ເຮົາບໍ່ພໍໃຈ ພວກເຈົ້າ ແລະກໍຈະບໍ່ຮັບເຄື່ອງບູຊາທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ນຳມາຖວາຍເຮົາ” (ຂໍ້ 10). ການນະມັສການໃນສັມຍ ນັ້ນແມ່ນໄດ້ໄຕ້ໄຟທີ່ແທ່ນບູຊາແລ້ວຖວາຍເຄື່ອງບູຊາທີ່ແທ່ນບູຊານັ້ນ ແຕ່ເມື່ອການຖວາຍຂອງເຂົາເປັນພຽງ ຂອງເສດເຫລືອດັ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ພໍໃຈກັບຂອງຖວາຍທີ່ເຂົາຖວາຍໄປນັ້ນ. ການຖວາຍ ແບບນີ້ບໍ່ແມ່ນແຕ່ສັມຍນັ້ນເທົ່ານັ້ນມັນຍັງລາມມາເຖິງສັມຍນີ້ອີກດ້ວຍ ທັງນີ້ກໍເພາະວ່າຄຣິສຕຽນເຂົ້າໃຈວ່າ ການນັບຖືພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍຄ້າຍຄືຄົນທັງຫລາຍນັບຖືສາສນາທີ່ໄວ້. ເຮົາຄວນເຂົ້າໃຈວ່າເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ ນັບຖືສາສນາ ແຕ່ນັບຖືພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງແທ້ ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ນັບຖືສາສນານັ້ນຍັງຊອກຫາພຣະເຈົ້າຢູ່ ແລະກໍ ຫວັງໃຈວ່າວ່າພວກນັບຖືສາສນາຈະພົບພຣະເຈົ້າໃນວັນນຶ່ງຂ້າງໜ້າ.

ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວອີກວ່າ “ຊົນຊາດທົ່ວໂລກ ແຕ່ທິດຕາເວັນອອກຫາທິດຕາເວັນຕົກໃຫ້ກຽດແກ່ເຮົາ ໃນທຸກໆ ບ່ອນມີຄົນເຜົາເຄື່ອງຫອມ ແລະເຄື່ອງບູຊາອັນບໍ່ຣິສຸດຖວາຍເຮົາ ຄົນທຸກຄົນກໍໃຫ້ກຽດເຮົາແຕ່ພວກເຈົ້າດູ ຫມິ່ນປະຫມາດເຮົາ ເມື່ອເຈົ້າເວົ້າວ່າ, ແທ່ນບູຊາຂອງເຮົາຫນ້າຂີ້ດຽດ ແລະດູຫມິ່ນປມາດອາຫານທີ່ພວກ ເຈົ້າຖວາຍໃນທີ່ນັ້ນ” (ຂໍ້ 11-12). ພຣະເຈົ້າບອກເຂົາວ່າຊົນຊາດທົ່ວໂລກໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະອົງນັ້ນພຣະອົງ ໝາຍເຖິງຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະອົງໃນທົ່ວໂລກ ແຕ່ພວກອິສຣາເອນຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກຢ່າງພິເສດກັບໝິ່ນປມາດ ພຣະອົງທັງນີ້ກໍເພາະວ່າການຖວາຍຂອງເຂົາບໍ່ເປັນໄປຕາມພຣະອົງຊົງກຳນົດແກ່ເຂົາ.

ມາບັດນີ້ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ພໍພຣະທັຍໃນການຖວາຍຂອງອິສຣາເອນ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງຢາກໃຫ້ປະໂລຫິດແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງເປັນຜູ້ອັດປະຕູພຣະວິຫານເພື່ອແທ່ນບູຊາຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ເຕັມໄປດ້ວຍເຄື່ອງເສດເຫຼືອທີ່ເຂົານຳມາຖວາຍບູຊາພຣະອົງ. “ພວກເຈົ້ານຳສັດທີ່ລັກມາຖວາຍແກ່ເຮົາ ຫລືສັດເສັງຂາ ແລະເປັນພຍາດ ເຈົ້າຄິດວ່າ ເຮົາຈະຮັບຫລື?” (ອໍ 13). ສມັຍນີ້ເຮົາບໍ່ໄດ້ນຳສັດມາຖວາຍອີກແລ້ວ ແຕ່ເຮົາໄດ້ນຳຊັບສິມບັດມາຖວາຍ ແຕ່ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າຊັບທີ່ເຮົານຳມາຖວາຍນັ້ນບໍ່ຮິສຸດຫລືບໍ່? ການນະມັສການຂອງເຮົາເດ? ເຮົາໄດ້ຖວາຍຕາມກົດຂອງພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່? ຫາກເຮົາເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງພຣະເຈົ້າກໍຈະພໍພຣະທັຍ ເມື່ອພຣະອົງພໍພຣະທັຍແລ້ວພຣະອົງກໍຈະຊົງອວຍພອນຄົພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນຢາໂຄບນັ້ນ.

3. ຊົງກ່າວເຕືອນປະໂຫິດ: (ມາລາຄີ 2:1-9)

ປະໂຫິດຖືກແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ເພື່ອເປັນຜູ້ນຳພາ, ເປັນຜູ້ລ້ຽງດູຈິດວິນຍານຂອງປະຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍການສັ່ງສອນຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນໃຫ້ຢູ່ໃນຣະບຽບວິນັຍຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເຄັ່ງຄັດ, ບັນຫາມີຢູ່ວ່າປະໂຫິດນັ້ນໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນແທ້ໆບໍ່? ໃນສມັຍກ່ອນແມ່ນພວກປະໂຫິດທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ເພື່ອນຳພາຈິດວິນຍານ ແຕ່ຕົກໃນສມັຍນີ້ແມ່ນພວກບັນດາສາສນາຈານ, ພວກສິດຍາພິບານ ຫລືພວກຜູ້ນຳທີ່ໄປຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ເຮັດວຽກໃນຕຳແໜ່ງປະໂຫິດໃນໂບດທີ່ຕົນເອງນະມັສການຢູ່. ການເປັນປະໂຫິດຫລືເປັນຜູ້ນຳໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້ານັບວ່າເປັນບຸກຄົນສຳຄັນຂອງພຣະເຈົ້າແລະສຳຄັນຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຢ່າງຍິ່ງ, ຄືລາວຈະຕ້ອງເປັນຄົນກາງໃນຣະຫວ່າງປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າແລະພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍວ່າປະໂຫິດຫລືພວກຜູ້ນຳຮັບຄຳສັ່ງຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວນຳມາເຜີ້ແຜ່ແກ່ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ ດັ່ງນັ້ນສິ່ງໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງໃຫ້ເວົ້າກັບປະຊາກອນຂອງພຣະອົງປະໂຫິດຈະຕ້ອງເວົ້າ ແລະສັ່ງສອນໃຫ້ທຸກຄົນປະຕິບັດໂດຍບໍ່ອ້າອງເອົາອີກເອົາໃຈຜູ້ໃດ ແຕ່ໃຫ້ປະພຶດກັບທຸກຄົນໃນໂບດສເມີກັນ.

ພຣະເຈົ້າກ່າວປະນາມພວກປະໂຫິດກ່ອນໜ້າທ່ານມາລາຄີວ່າເປັນປະໂຫິດທີ່ບໍ່ຍົກຍ້ອງໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະອົງ ໂດຍເຂົາເອົາອີກເອົາໃຈລາງຄົນ ແລະປ່ອຍປະລະເລີຍລາງຄົນ ແລະບາງຄັ້ງປະໂຫິດຍັງເກາງໃຈທີ່ຈະສອນພຣະທັມທຸກຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າສັ່ງອີກດ້ວຍ. ພຣະພອນຈະຫລັ່ງໂຫລເຂົ້າໃນໂບດຫລືບໍ່ນັ້ນແມ່ນຜ່ານທາງປະໂຫິດ ຫາກປະໂຫິດເປັນປະໂຫິດທີ່ເຮັດຕາມພຣະທັມໂບດນັ້ນກໍຈະໄດ້ຮັບຄຳອວຍພອນ ແຕ່ຫາກປະໂຫິດບໍ່ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງພຣະເຈົ້າແລ້ວຄຳສາບແຊງຈະຕົກມາຍັງປະໂຫິດ ແລະຄອບຄົວຂອງລາວ.

ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບປະໂຫິດມາລາຄີວ່າ “ບັດນີ້ ປະໂຫິດທັງຫລາຍເອີຍ ຕໍ່ໄປນີ້ຄຳສັ່ງສຳລັບພວກເຈົ້າ, ເຈົ້າຕ້ອງຍົກຍ້ອງໃຫ້ກຽດເຮົາດ້ວຍສິ່ງທີ່ເຈົ້າກະທຳ” ພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ໄປອີກວ່າ, “ພັກພວກເຈົ້າບໍ່ຟັງໃນສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າ ແລະບໍ່ໃສ່ໃຈໃນສິ່ງນັ້ນຢ່າງຈິງໃຈ ເຮົາກໍຈະນຳຄວາມສາບແຊງມາສູ່ພວກເຈົ້າ ເຮົາຈະນຳເອົາຄວາມສາບແຊງມາໃສ່ໃນຜົນດີທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບໃນຖານະເປັນປະໂຫິດ ອັນທີ່ຈິງ ຄວາມສາບແຊງນັ້ນໄດ້ຕົກມາໃສ່ພວກເຈົ້າແລ້ວ ກໍຍ້ອນວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາຈິດໃສ່ໃຈຊາໃນຄຳສັ່ງຂອງເຮົາຢ່າງຈິງຈັງ” (ອໍ 1-2). ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງປະໂຫິດບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງຄຳສັ່ງເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຍັງກ່າວເຕືອນອີກວ່າຫາກປະໂຫິດຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ຟັງຫລືບໍ່ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງຈະນຳຄວາມສາບແຊງມາສູ່ຄອບຄົວປະໂຫິດ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບອກວ່າພຣະອົງຈະຊົງສາບແຊງແນວໃດ ແຕ່ເຮົາພໍຈະເຂົ້າໃຈວ່າຄຳສາບແຊງທຸກຢ່າງເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ດີທັງນັ້ນ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ທ່ານຢາໂກໂບຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍຂອງເຮົາເອີຍ, ຢ່າໄດ້ພາກັນເປັນອາຈານຈຳນວນ
ຫລວງຫລາຍ ເພາະພວກເຈົ້າກໍຮູ້ແລ້ວວ່າເຮົາທັງຫລາຍທີ່ເປັນຜູ້ສອນນັ້ນ ຈະໄດ້ຮັບການຊົງພິພາກສາຫນັກ
ຫນ່ວງກວ່າຜູ້ອື່ນ” (ຢາໂກໂບ 3:1). ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະປະໂຫຍດແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ທຸກຄົນຄວນເຊື່ອຟັງພຣະ
ເຈົ້າຫລາຍກວ່າເຊື່ອຟັງແນວອື່ນ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີການຖວາຍເມື່ອເຮົາມານະມັສການ?
2. ເຊື່ອໃນສາສນາແລະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢ່າງໃດ?
3. ເປັນຫຍັງອິສຣາເອນຈຶ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກເຂົາ?
4. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປະນາມການນະມັສການຂອງອິສຣາເອນ ແລະປະນາມປະໂຫຍດ?
5. ຜົນຮັບຂອງການນະມັສການທີ່ບໍ່ມີການຖວາຍຢ່າງຖືກຕ້ອງນັ້ນເປັນແນວໃດ?
6. ການຖວາຍຂອງເຮົາເປັນແນວໃດ?
7. ເຮັດແນວໃດເຮົາຈຶ່ງຈະບໍ່ຖືກຄໍາສາບແຊ່ງ?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນ 13

ຍາມໃດຈະລົງໂທດຄົນຊົ່ວ?

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ມາລາຄີ 2:17-3:5
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ມາລາຄີ 2:10-3:5
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສັດຊື່ແລະທັງໝົດຈະຕອບສນອງການກະທຳຂອງເຮົາ
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖືກລົງໂທດບໍ່?
- ຈຸດປະລິງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ການຕັດສິນລົງໂທດເປັນພາຣະໜ້າທີ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ.

ຄຳນຳ

ພຣະຄຳພີບອກວ່າວັນສຸດທ້າຍພຣະເຢຊູຈະກັບມາເພື່ອຮັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄປຢູ່ກັບພຣະອົງທີ່ຟ້າສວັນ, ຄຳນີ້ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ໜ້າຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ສຸດ ແຕ່ເລິກໄປກວ່ານັ້ນເຮົາອາດຈະຖາມວ່າ ເຊື່ອແນວໃດ? ເພາະວ່າຊາຕານກໍເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະໃນວັນນັ້ນເອງຈະເປັນວັນແຫ່ງການຕັດສິນລົງໂທດຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນມີແຫ່ງຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີເລີຍ, ດັ່ງນັ້ນບົດຮຽນນີ້ສາມາດຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ພົ້ນຈາກການລົງໂທດໄດ້ຫາກປະຕິບັດຕາມ.

1. ປະຊາຊົນເຊື່ອແຕ່ບໍ່ຟ້າ: (ມາລາຄີ 2:10-16)

ເມື່ອມາລາຄີຮັບຟັງພຣະບັນຍັດແລ້ວເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບປະຊາຊົນດ້ວຍຄຳຖາມວ່າ “ພວກເຮົາທຸກຄົນບໍ່ໄດ້ມີບິດາຄົນດຽວກັນຫລື ພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ໄດ້ສ້າງພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນຫລື? ແລ້ວດ້ວຍເຫດໃດ ພວກເຮົາຈຶ່ງຫມິ່ນປມາດຄຳຫມັ້ນສັນຍາຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບພວກປູ່ຍ່າຕາຍາຍຂອງພວກເຮົາ?” (ຂໍ້ 10). ປະຊາຊົນທີ່ມາລາຄີກຳລັງເວົ້ານຳນີ້ເປັນປະຊາຊົນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາຕັ້ງແຕ່ສມັຍອັບຣາຮາມທີ່ພຣະເຈົ້າສັນຍາວ່າຈະອວຍພອນເຂົາ ດັ່ງນັ້ນປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງເປັນປະຊາຊົນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກ, ດ້ວຍເຫດນີ້ມາລາຄີຈຶ່ງເວົ້າກັບປະຊາຊົນວ່າ “ດ້ວຍເຫດໃດ ພວກເຮົາຈຶ່ງຫມິ່ນປມາດຄຳຫມັ້ນສັນຍາຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບພວກປູ່ຍ່າຕາຍາຍຂອງພວກເຮົາ?” ໝາຍເຖິງຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ອັບຣາຮາມວ່າຈະອວຍພອນເຊື່ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ ແຕ່ໃຫ້ເຂົາປະຕິບັດຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ໃນນັ້ນມີຄຳຕ້ອງຫ້າມຄືເມື່ອເຂົາເຂົ້າໄປຍັງແຜ່ນດິນພັນທະສັນຍານັ້ນພຣະເຈົ້າສັ່ງວ່າ “ພວກທ່ານຕລອດທັງລູກຫລານຂອງທ່ານ ຢ່າໄດ້ແຕ່ງງານກັບພວກເຂົາ ເພາະວ່າເຂົາຈະພາລູກຫລານຂອງທ່ານຫນີຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປຂາບໄຫວ້ພຣະອື່ນ ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງພຣະພິໂຣດ ແລະທຳລາຍພວກທ່ານທັນທີ” (ພຣະບັນຍັດສອງ 7:4). ມາເຖິງເວລານີ້ພວກເຂົາໄດ້ຂັດຂືນພຣະເຈົ້າດັ່ງນັ້ນມາລາຄີຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ຜູ້ຊາຍໄດ້ແຕ່ງງານກັບຜູ້ຍິງທີ່ນັບຖືພຣະຂອງຊາດອື່ນ” (ຂໍ້ 11ຂ).

ເຫດທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ແຕ່ງງານກັບຄົນນອກເພາະວ່າ ເຂົາຈະພາປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໄປຂາບໄຫວ້ພຣະອື່ນແລ້ວເຂົາຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງໜັກ. ໃນພຣະຄຳພີໃຫມ່ກ່າວວ່າ “ຢ່າຜູກພັນກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນຖານະທີ່ບໍ່ສເມີກັນ ເພາະວ່າຄວາມຊອບທັມຈະບໍ່ມີທຸ້ນສ່ວນອັນໃດກັບຄວາມອະທັມ ແລະຄວາມສວ່າງຈະເຂົ້າສນິດກັບຄວາມມືດໄດ້ຢ່າງໃດ” (2ໂກຣິນໂທ 6:14).

ບໍ່ແມ່ນພົດທຸກຄົນທີ່ເຮັດຜິດໄປແຕ່ງານກັບຄົນນອກ ແຕ່ການທີ່ລາງຄົນໄປແຕ່ງານກັບຄົນນອກຊຶ່ງເປັນການຂັດຕໍ່ຄຳບັນຊາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໄດ້ບັນຊາກ່ອນເຂົາເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນພັນທະສັນຍານັ້ນ ໄດ້ກາຍເປັນຫົນທາງນຳພາຄຳສາບແຂງໄດ້ຕົກມາໃສ່ຄົນທັງຊາດ, ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະມາລາຄີຈຶ່ງກ່າວດ້ວຍໃຈຮ້າຍວ່າ “ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຳລາຍຜູ້ທີ່ກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ແລະຍ່າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຊົນຊາດຂອງພວກເຮົາອີກຈັກເທື່ອ” (ຂໍ້ 12ກ). ການກະທຳຜິດຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄັ້ງນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າມີຄວາມຄຽດຮ້າຍຫລາຍຈົນພຣະອົງບໍ່ຍອມຮັບການຖວາຍຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ມາລາຄີບໍ່ໄດ້ບອກວ່າການຖວາຍບູຊານັ້ນແມ່ນການຖວາຍບູຊາເພື່ອຂໍໂທດຂໍອະພິຍຫລີບໍ່? ທ່ານບອກຕໍ່ໄປວ່າ ພວກປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຮ້ອງໂທດຄວນຄາງທີ່ແທ່ນບູຊາຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັບເອົາການຖວາຍຂອງເຂົາ “ອີກສິ່ງນຶ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ກະທຳ ຄືພວກເຈົ້າຮ້ອງໂທ້ ແລະຄວນຄາງໃສ່ແທ່ນບູຊາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະວ່າພຣະອົງບໍ່ຍອມຮັບແມ່ນແຕ່ຫລົງເບິ່ງເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຈົ້າເອົາມາຖວາຍນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ” (ຂໍ້ 13). ທັງໝົດນີ້ແມ່ນຍ້ອນການກະທຳອັນບໍ່ຊອບທັມຂອງພວກເຂົາເອງທີ່ເຊື່ອແຕ່ບໍ່ຟັງຄວາມພຣະເຈົ້າຕາມຄວາມເໝາະສົມ.

2. ຄວາມຊອມທັມຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສ?: (ມາລາຄີ 2:17-3:1-5)

ປະຊົນຊົນຂອງພຣະເຈົ້າກ້າຖາມສອງຄຳຖາມວ່າ “ເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ທຳໃຫ້ພຣະອົງເມື່ອຍຢ່າງໃດ? ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຍຸດຕິທັມນັ້ນຢູ່ໃສ?” (ຂໍ້ 17) ການທີ່ເຂົາກ້າຖາມອາດຈະເປັນເພາະເຂົາຄິດວ່າເຂົາເອງພະຍາຍາມເຮັດດີແຕ່ໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍ, ດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຍຸດຕິທັມທີ່ປ່ອຍໃຫ້ຄົນຊົ່ວຮ້າຍມີຊີວິດທີ່ດີ, ພວກເຮົາພະຍາຍາມເຮັດດີຊ້ຳຖືກລົງໂທດ. ຄວາມຄິດແບບນີ້ບໍ່ແມ່ນແຕ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃນສັມຍນັ້ນ ຍັງມີຜູ້ເຊື່ອຫລາຍຄົນໃນສັມຍນີ້ຄິດຢ່າງດຽວກັນ ເພາະເຮົາເອງມັກຈະເຫັນເລື່ອງໆວ່າການເຮັດດີບໍ່ໄດ້ດີ ແຕ່ການເຮັດຊົ່ວໄດ້ດີຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຮົາທັບຫລີໝົດກຳລັງໃຈເປັນຂອງທັມມະດາ, ເມື່ອເຮົາມີຄຳຖາມພຣະເຈົ້າກໍມີຄຳຕອບດັ່ງນີ້; “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມໂຍທາຊົງກ່າວດັ່ງນີ້ ເຮົາຈະສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຈັດຕຽມທົນທາງໄວ້ສຳລັບເຮົາ ແລ້ວໃນທັນໃດນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງທີ່ເຈົ້າຊອກສແວງຫາກໍຈະສະເດັດມາໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ ຜູ້ສົ່ງຂ່າວທີ່ພວກເຈົ້າຢາກເຫັນແຕ່ເທິງນານ ກໍຈະມາປະກາດຄຳຫມັ້ນສັນຍາຂອງເຮົາແຕ່ໃຜຈະທົນຕໍ່ມື້ທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດມາໄດ້? ໃຜຈະມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາປາກົດຕົວ? ພຣະອົງຈະເປັນເໝືອນໄຟທີ່ຫລອມໂລຫະ ແລະດັ່ງສະບູທີ່ມີພະລັງແຮງພຣະອົງຈະມາຕັດສິນດັ່ງ ຜູ້ຫລອມເງິນແລະຄຳທີ່ຫລອມແລ້ວ ຄັນແລ້ວເຂົາຈະນຳເຄື່ອງບູຊາທີ່ຖືກຕ້ອງມາຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າ” (3:1-4). ພຣະເຈົ້າຕອບຄຳຈົມຂອງປະຊົນຂອງພຣະອົງດ້ວຍຄວາມທັກແໜ້ນວ່າວັນພິພາກສາໃກ້ຈະລົງມາແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະສົ່ງຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຈັດຕຽມການຕັດສິນລົງໂທດຄົນຊົ່ວທັງຫລາຍ ທີ່ປະຊາຊົນຄິດວ່າໄດ້ດີນັ້ນທຸກຄົນ, ຄຳວ່າທຸກຄົນແປວ່ານັບຕັ້ງແຕ່ປະໂຫດລົງມາຈົນຮອດປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຕລອດເຖິງຜູ້ບໍ່ເຊື່ອທຸກໆຄົນບໍ່ມີໃຜໜີຈາກການພິພາກສາໄປໄດ້ ແລະທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບການພິພາກສາຕາມການງານຂອງຕົນ, ດັ່ງນັ້ນຄຣິສຕຽນບໍ່ຄວນເຫັນຄົນຊົ່ວໄດ້ດີແລ້ວໄປເຮັດຊົ່ວຕາມເຂົາ ເພາະຄົນເຮັດຊົ່ວຫລືດີທຸກຄົນ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບບາບກັມຫລືລາງວັນຕາມການທີ່ເຮັດນັ້ນ.

ພຣະເຈົ້າບອກແຈ້ງອີກວ່າໃນເວລານັ້ນພຣະອົງຈະເປັນເໝືອນໄຟທີ່ຫລອມໂລຫະ ແລະດັ່ງສະບູທີ່ມີພະລັງແຮງພຣະອົງຈະມາຕັດສິນດັ່ງ ຜູ້ຫລອມເງິນແລະຄຳທີ່ຫລອມແລ້ວ, ແຕ່ກ່ອນຈະເຖິງເວລານັ້ນພຣະອົງຈະ

ສິ່ງຜູ້ສິ່ງຂ່າວຂອງພຣະອົງມາລ່ວງໜ້າ ຜູ້ສິ່ງຂ່າວຈະປ່າວປະກາດວ່າ “ເວລາກຳນົດມາເຖິງແລ້ວ, ຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໃກ້ແລ້ວ ຈົ່ງຖືກໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃຫມ່ແລະເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດ” (ມາຣະໂກ1:15). ສາສນາຈານໃຫ້ຄຳເຫັນວ່າ ແມ່ນການປະກາດຂອງໂຢຮັນທີ່ຜ່ານມາແລ້ວ ແລະຍັງປະກາດຕໍ່ກັນຈົນເຖິງວັນນີ້ ຈົນກວ່າວັນທີ່ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາຕາມຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະໃນວັນນັ້ນປະຊາກອນຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງສັດຊື່ແລະທ່ຽງທັມ.

ອີງຕາມພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ເຮົາທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າຊ່ວງລະຍະເວລານີ້ເປັນຊ່ວງຂອງຜູ້ສິ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງຈັດຕັ້ງມາທຳການກ່ອນໜ້າພຣະເຈົ້າຈະສະເດັດມາຕັດສິນລົງໂທດຕາມພຣະອົງຊົງກ່າວໄວ້ໃນສັມຍຂອງມາລາຄີ. ຄຳວ່າຜູ້ສິ່ງຂ່າວຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນອາດຈະໝາຍເຖິງໂຢຮັນບັບຕິສໂຕ ແລະຕໍ່ກັນມາຈົນເຖິງທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າ ທີ່ພະຍາຍາມປະກາດຫລືສິ່ງຂ່າວເຣື່ອງການສະເດັດກັບຄືນມາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າໃນເວລາພຣະອົງສະເດັດມານັ້ນຈະເປັນເໝືອນ “ຜູ້ຫລອມເງິນແລະຄຳທີ່ຫລອມແລ້ວ ຄັນແລ້ວເຂົາຈະນຳເຄື່ອງບູຊາທີ່ຖືກຕ້ອງມາຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າ” ຊຶ່ງແປວ່າທຸກຢ່າງຈະເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ ຄືເງິນແລະຄຳຈະເປັນໄປຕາມໃຈຂອງຊ່າງຕີເງິນແລະຄຳ. ສລຸບແລ້ວວັນເວລາຂອງພຣະອົງນັບມື້ໃກ້ເຂົ້າມາທຸກມື້, ເຮົາຈະສັງເກດເຫັນເວລາພຣະເຈົ້າກ່າວກັບມາລາຄີວ່າຈະສິ່ງຜູ້ສິ່ງຂ່າວຂອງພຣະອົງມາກ່ອນພຣະອົງຈະສະເດັດລົງມານັ້ນ ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນສິ່ງມາເທື່ອພຽງແຕ່ກ່າວໄວ້ລ່ວງໜ້າເທົ່ານັ້ນ ຕໍ່ມາພຣະອົງໄດ້ສິ່ງຜູ້ສິ່ງຂ່າວທີ່ມີຊື່ວ່າ ໂຢຮັນບັບຕິສໂຕ ລົງມາສິ່ງຂ່າວໃນໂລກ, ຈາກສັມຍຂອງໂຢຮັນມາຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນັ້ນບໍ່ວ່າເປັນເວລາສອງພັນປີມາແລ້ວ. ສອງພັນປີອາດຈະຍາວນານສຳລັບມນຸສໂລກ ແຕ່ເປັນເວລາອັນສັ້ນສຳລັບພຣະເຈົ້າ, ອີງຕາມຄຳບອກເລົ່າຂອງພຣະເຈົ້າວ່າຈະສິ່ງຜູ້ສິ່ງຂ່າວມາກ່ອນພຣະອົງຈະສະເດັດມານັ້ນ ຜູ້ສິ່ງຂ່າວກໍໄດ້ມາສອງພັນປີແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນພຣະເຈົ້າຈະສະເດັດມາມື້ໃດມື້ນຶ່ງໃກ້ໆນີ້ແນ່ນອນ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງມາລາຄີຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ພວກເຮົາຫມິ່ນປມາດຄຳຫມັ້ນສັນຍາຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບພວກບູຢ່າຕາຍາຍຂອງພວກເຮົາ.
2. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຫ້າມປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງບໍ່ໃຫ້ໄປແຕ່ງງານກັບຄົນພາຍນອກ?
3. ມາລາຄີສາບແຂ່ງວ່າຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທຳລາຍຜູ້ທີ່ກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ແລະຢ່າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຊົນຊາດຂອງພວກເຮົາອີກຈັກເທື່ອ . ທ່ານເຂົ້າໃຈມາລາຄີແນວໃດ?
4. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຍອມຮັບການຖວາຍຂອງເຂົາ?
5. ເປັນຫຍັງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງກຳຖາມວ່າ ຄວາມຍຸຕິທັມຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສ?
6. ພຣະເຈົ້າຊົງຕອບຄຳຖາມປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຢ່າງໃດ?

ບົດຮຽນ 14 ເສັ້ນທາງຄົນຫາພຣະເຈົ້າ

-
- ຂໍ້ພຣະຄໍາພິສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:** ມາລາຄີ 3:6-12
ຂໍ້ພຣະຄໍາພິທັງຫມົດ: ມາລາຄີ 3:6-46
ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ການເຮັດດີຂອງເຮົາບໍ່ພຽງພໍຈັກເທື່ອ ກັບໃຈໃໝ່ດີກວ່າ
ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຮູ້ວ່າທ່ານເອງມີຄວາມໃກ້ຊິດພຣະເຈົ້າ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຮູ້ວ່າການເຮັດດີນັ້ນບໍ່ພໍຈໍາຕ້ອງກັບໃຈໃໝ່, ແລະສອນໃຫ້ເສັ້ງສະ
ລະເພື່ອພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະເຈົ້າ

ຄໍານໍາ

ການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການເດີນທາງກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າ, ການຖວາຍເປັນພາກສ່ວນນຶ່ງຂອງການນະມັສການ ຫາກຜູ້ໃດມານະມັສການບໍ່ມີການຖວາຍແລ້ວການນະມັສການຂອງຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ຄົບຖ້ວນເພາະຂາດພາກສ່ວນສໍາຄັນອັນນຶ່ງຂອງການນະມັສການ. ຊັບສົມບັດທີ່ທ່ານນໍາມາຖວາຍນັ້ນເປັນຄືເປັນຂົວສະພານໃນການປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອນໍາຄົນທັງຫລາຍກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າ, ການຖວາຍພຽງເລັກນ້ອຍບໍ່ເປັນການດີສໍາລັບຂ່າວປະເສີດ ພວກທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກຄົງບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ຍິນ.

1. ກັບມາຫາເຮົາ: (ມາລາຄີ 3:6-7)

ຫລັງຈາກຊົງປະກາດເຮືອງການຕັດສິນລົງໂທດຢ່າງຄັກແນ່ແລ້ວໃນ 3:1-5 ແລ້ວພຣະອົງຍັງມີພຣະທັຍເມດຕາສົງສານຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງທີ່ຫລົງຜິດຄິດຊົ່ວໄປແລ້ວນັ້ນໃຫ້ມີໂອກາດກັບຄືນຫາພຣະອົງກ່ອນເຂົາຈະຖືກຕັດສິນລົງໂທດ, ພຣະອົງຊົງຈົດຈໍາຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງທີ່ໃຫ້ໄວ້ແກ່ບັນພະບຸຣຸດອິສຣາເອນວ່າຈະບໍ່ໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບດັບສິ້ນໄປເພາະວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ. “ເພາະວ່າເຮົາຄົບຮູ້ເປັນເຈົ້າ ເຮົາຈະບໍ່ປ່ຽນໃຈ, ໂອເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບເອີຍ, ເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນຖືກທໍາລາຍຫມົດເທື່ອ ພວກເຈົ້າໄດ້ທັນຫນີຈາກກິດຂໍ້ບັງຄັບຂອງເຮົາ ແລະບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມເຫມືອນດັ່ງປູ່ຍ່າຕາຍາຍຂອງພວກເຈົ້າ ແຕ່ຈຶ່ງກັບມາຫາເຮົາ ແລະເຮົາກໍຈະກັບມາຫາພວກເຈົ້າທັງຫລາຍ” (ຂໍ້ 6-7ກ). ຫາກທ່ານຈື່ບົດຮຽນ 12 ກ່ຽວກັບເຮືອງພຣະເຈົ້າຊົງຊອບພຣະທັຍກັບຢາໂຄບ ແຕ່ບໍ່ພໍພຣະທັຍກັບເອຊາວ ດັ່ງນັ້ນຢາໂຄບຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເມຕາກະຣຸນນາໂດຍຊົງອວຍພອນຢາໂຄບ ແຕ່ບັນດາລູກຫລານຂອງຢາໂຄບເຮັດຜິດໂດຍບໍ່ປະຕິບັດຕາມບັນຍັດ (ຄໍາສັ່ງ) ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຂົາມີໜ້າທີ່ປະຕິບັດຕາມຄໍາສັ່ງເພື່ອຈະໄດ້ພຣະພອນສ່ວນພຣະເຈົ້າມີໜ້າທີ່ອວຍພອນເມື່ອເຂົາປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ ແຕ່ພວກເຂົາກໍເຮັດຜິດແລ້ວຜິດອີກ ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນພຣະເຈົ້າກໍຍັງຕຽມໃຫ້ອະພັຍຫາກເຂົາກັບຄືນຫາພຣະອົງ.

ຫລັງຈາກປະຊາຊົນໄດ້ຍິນພຣະເຈົ້າຮຽກເອີ້ນໃຫ້ກັບຄືນແລ້ວ ຈຶ່ງພາກັນຖາມວ່າ “ພວກຂ້າພຣະອົງຈະເຮັດວິທີໃດຈຶ່ງຈະກັບມາທາງພຣະອົງອີກໄດ້?” (7ຂ). ຄວາມຈິງແລ້ວພຣະອົງຊົງບອກວິທີເຂົາແລ້ວ ແຕ່ປາກົດວ່າເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຫລືອາດຈະເວົ້າໄດ້ວ່າຢາກເວົ້າຫລາຍກວ່າຟັງ. ອາຈານໝູ່ມຢາໂກໂບໄດ້ຮຽນຮູ້ເຮືອງການຟັງແລະການເວົ້າໄດ້ດີທີ່ສຸດກ່າວວ່າ “ແຕ່ຈຶ່ງວ່ອງໄວໃນການຟັງ ຈຶ່ງຊ້າໃນການເວົ້າ” (ຢາໂກໂບ 1:19). ດັ່ງນັ້ນທາກອິສຣາເອນຟັງໃຫ້ດີກວ່ານີ້ກໍຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ເຂົາຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຄົນທາພຣະເຈົ້າກ່ອນ ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະຄືນທາເຂົາ. ຄຳວ່າຄົນທາພຣະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າກັບມາປະຕິບັດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະໃຫ້ອະພິຍເຂົາພ້ອມທັງອວຍພອນເຂົາ, ສລຸບແລ້ວປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຜູ້ເຮັດຜິດຕ້ອງຫັນໜີຈາກທາງຊົ່ວແລ້ວກັບຄືນມາເຊື່ອຟັງພຣະອົງເສຍກ່ອນ ແລ້ວພຣະອົງພ້ອມທີ່ຈະອະພິຍແກ່ເຂົາ

2. ສີ່ໂກງພຣະເຈົ້າ: (ມາລາຄີ 3:8-9)

ຄຳຖາມປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຖາມວ່າ “ພວກຂ້າພຣະອົງຈະເຮັດວິທີໃດຈຶ່ງຈະກັບມາທາງພຣະອົງອີກໄດ້?” (7ຂ) ພຣະອົງຊົງຕອບດ້ວຍຄຳຖາມວ່າ “ເປັນການຖືກຕ້ອງຫລື ທີ່ມະນຸດສີ່ໂກງພຣະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 8). ຊຶ່ງເຮືອງນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບມາລາຄີແລ້ວໃນ 1:13 ມາຄັ້ງນຶ່ງແລ້ວ, ດ້ວຍວ່າປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງສີ່ໂກງພຣະອົງໃນເຮືອງການຖວາຍສິບລິດ (ນຶ່ງສ່ວນສິບ) ນີ້ເອງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ພໍໃຈກັບປະຊົນຂອງພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວດ້ວຍຄວາມຂົມຂື່ນໃນ 1:10 ທີ່ກ່າວມາແລ້ວ. ບັດນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າອີກເທື່ອນຶ່ງຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໄດ້ສີ່ໂກງພຣະອົງໃນເຮືອງການຖວາຍ “ພວກເຈົ້າກໍໄດ້ສີ່ໂກງເຮົາ ສີ່ໂກງຢ່າງໃດ ກໍສີ່ໂກງໃນເຮືອງນຶ່ງສ່ວນສິບ ແລະເຄື່ອງຖວາຍນັ້ນແຫລະ” (ຂໍ້ 8ຂ). ເມື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໄດ້ສີ່ໂກງພຣະອົງເຮືອງການຖວາຍສິບລິດຊຶ່ງເປັນພາກສ່ວນສຳຄັນຂອງການນະມັສການແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງມີພຣະທັຍໂກດເຄືອງເຂົາດ້ວຍຄວາມໂກດເຄືອງນີ້ເຂົາຈຶ່ງຂາດພຣະພອນທີ່ມາຈາກພຣະອົງ. ນອກຈາກຂາດພຣະພອນແລ້ວພວກເຂົາຍັງຖືກຄຳສາບແຊ່ງອີກ “ຄຳສາບແຊ່ງຈະຕົກຖືກພວກເຈົ້າທັງຫມົດ ກໍຍ້ອນວ່າຊົນຊາດທັງຫມົດສີ່ໂກງເຮົາ” (ຂໍ້ 9). ເພາະວ່າການຖວາຍເປັນປັດຈັຍສຳຄັນຕໍ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ທາກບໍ່ມີການຖວາຍພວກຜູ້ປະກາດກໍບໍ່ສາມາດປະກາດພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຕັມເມັດເຕັມໜ່ວຍໄດ້. ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃນຂໍ້ 9 ວ່າຄຳສາບແຊ່ງໄດ້ຕົກມາເຖິງເຂົາ ຍ້ອນເຂົາໄດ້ສີ່ໂກງພຣະອົງ, ຄຳສາບແຊ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນຈະຕົກມາໃສ່ເຂົາເທົ່ານັ້ນ ມັນຍັງຈະຕົກມາໃສ່ຊົນຊາດອິສຣາເອນອີກດ້ວຍ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ເຮືອງ ພຣະອົງກໍຈະບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ຮູ້ ເພາະການຖວາຍບໍ່ພຽງພໍ ການປະກາດກໍຈະບໍ່ພຽງພໍ. ເມື່ອບໍ່ມີໃຜປະກາດເຂົາຈະໄດ້ຍິນຢ່າງໃດ? ດັ່ງນັ້ນຄົນທີ່ບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ຍິນເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້າກໍນັບວ່າຖືກຄຳສາບແຊ່ງໄປໃນຕົວ.

ໃນພຣະຄັມພິໃໝ່ເປັນສັມຍຂອງຟາຣີຊາຍເປັນຫົວໜ້າໂບດ ພວກເຂົາມັກຈະໃຊ້ກິດຂອງໂມເຊໃນການປົກຄອງໂບດຮວມທັງການຖວາຍນຶ່ງສ່ວນສິບ, ພວກເຂົາສັ່ງໃຫ້ທຸກຄົນຖວາຍນຶ່ງສ່ວນສິບ, ສ່ວນເຂົາເອງບໍ່ໄດ້ຖວາຍເລີງ ດັ່ງນັ້ນພຣະເຊຊູຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ແຕ່ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ພວກຟາຣີຊາຍເອີຍ, ເພາະວ່າພວກເຈົ້າແບ່ງຜັກເສີມ ຜັກແພວ ແລະຜັກອື່ນທຸກຢ່າງເປັນສິບສ່ວນ ເອົານຶ່ງສ່ວນເປັນຂອງຖວາຍ ແຕ່ໄດ້ຫລີກເວັ້ນຄວາມຍຸດຕິທັມແລະຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າ ແມ່ນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແຫລະ, ທີ່ພວກເຈົ້າຄວນໄດ້ປະຕິບັດຢູ່ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງລະເວັ້ນສິ່ງອື່ນນັ້ນ (ລູກາ 11:42). ໃນຖານະຜູ້ນຳຂອງໂບດທຸກຕຳແໜ່ງຄວນຈະເປັນແບບຢ່າງໃນການຖວາຍ

ຂອງຕົນເພື່ອໃຫ້ຖືກຕາມຫລັກຄຳສອນ ຫາກຜູ້ນຳໂບດບໍ່ໄດ້ຖວາຍຕາມກຳໜົດແລ້ວຄວນຄິດດັ່ງນີ້; 1. ບໍ່ສົມ
ຈະເທດຫລືສອນເຣື່ອງການຖວາຍ. 2. ຢ່າຫວັງເລີ່ມສະມາຊິກຈະຖວາຍເຕັມອັດຕຣາສ່ວນ. 3. ທ່ານຜູ້
ນຳພາສະມາຊິກໂລບພຣະເຈົ້າ. ຈຶ່ງກັບຄືນໄປອ່ານຄຳຖາມແລະຄຳຕອບຂອງພຣະເຈົ້າໃນ 3:9 ອີກເທື່ອ
ນຶ່ງທີ່ຖາມວ່າ “ເຮົາຖາມວ່າ, “ເປັນການຖືກຕ້ອງຫລື ທີ່ມະນຸດສື່ໂກງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍໄດ້
ສື່ໂກງເຮົາ ສື່ໂກງຢ່າງໃດ ກໍສື່ໂກງໃນເຣື່ອງນຶ່ງສ່ວນສິບ ແລະເຄື່ອງຖວາຍນັ້ນແຫລະ” (3:9). ພຣະອົງຊ່ອຍ
ຕອບໃຫ້ແລ້ວວ່າ ຄຳຕອບ “ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍໄດ້ສື່ໂກງເຮົາ”.

3. ການທົດລອງ ແລະ ພຣະສັນຍາ: (ມາລາຄີ 3:10-12)

ຫລັງຈາກຊົງບອກປະຊາຊົນວ່າເຂົາຢູ່ພາຍໃຕ້ການສາບແຊງແລ້ວ ກໍຊົງລອງໃຈປະຊາຊົນໃຫ້ນຳການຖວາຍ
ນຶ່ງສ່ວນສິບມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງເພື່ອຈະມີອາຫານການກິນພຽງພໍສຳລັບຄົນທຸກຍາກ, ທັງແຈກ
ຢາຍໃຫ້ພວກແມ່ໝ້າຍແລະພວກເດັກກຳພ້າ “ຈຶ່ງນຳເງິນເຕັມຈຳນວນນຶ່ງສ່ວນສິບມາທີ່ວິຫານ ເພື່ອວ່າຈະມີ
ອາຫານໃນພຣະວິຫານ ຈຶ່ງລອງເບິ່ງດູແລະພວກເຈົ້າເຫັນວ່າເຮົາຈະໄຂຟ້າສວັນ ແລ້ວຖອກເທພຣະພອນລົງ
ມາຍັງພວກເຈົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍ” (ຂໍ້ 10). ຫລາຍເທື່ອເຮົາຈະເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າສັ່ງ ຫລືທ້າທາຍໃຫ້ປະຊາ
ຊົນຖວາຍນຶ່ງສ່ວນສິບ, ຕອນນີ້ມີນັກເທດຜູ້ນຶ່ງບອກວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ລອງໃຈປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງວ່າເຂົາ
ຈະເຫັນແກ່ຄົນທຸກຄົນຍາກ, ເຫັນແກ່ພວກເຖົ້າແກ່ແມ່ໝ້າຍ ແລະເຫັນແກ່ພວກເດັກກຳພ້າທີ່ຂາດຜູ້ລ້ຽງເກືອ
ຫລືບໍ່? ຫາກເຂົານຳການຖວາຍມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງຄົບຈຳນວນແທ້ໆ ພຣະອົງສັນຍາວ່າຈະ
ຖອກເທພຣະພອນລົງມາຍັງເຂົາທັງຫລາຍອີກ. ເຮົາສັ່ງເກດເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງໂກດຮ້າຍແລະປະກາດຈະ
ລົງໂທດເຂົາເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ແຕ່ມາບັດນີ້ລອງໃຈເຂົາໂດຍບອກເຂົາໃຫ້ຖວາຍນຶ່ງສ່ວນສິບແລ້ວພຣະ
ອົງຈະເທພຣະພອນລົງມາຍັງເຂົາ, ການລອງໃຈຄັ້ງນີ້ເປັນເຄື່ອງບົ່ງບອກວ່າພຣະເຈົ້າມີພຣະທັຍອ່ອນສຸພາບ
ພ້ອມທີ່ຈະໃຫ້ອາໄສແກ່ປະຊາຊົນພຣະອົງ. ມັນຂຶ້ນກັບວ່າເຂົາຈະຜ່ານການທົດລອງຫລືບໍ່?

ໃນສັມຍຂອງໂນອາພຣະເຈົ້າໄດ້ເທຟິນລົງມາຈາກທ້ອງຟ້າ ແລະລຸ່ມພື້ນດິນຈົນກາຍເປັນມະຫາສມຸດອັນ
ກວ້າງໃຫຍ່ຖ້ວມໂລກຢ່າງບໍ່ຫນ້າເຊື່ອ (ປະຖົມມະການ 7). ໃນສັມຍຂອງມາລາຄີພຣະເຈົ້າລອງໃຈປະຊາ
ຊົນໃຫ້ນຳການຖວາຍນຶ່ງສ່ວນສິບມາຍັງພຣະວິຫານ ແລ້ວພຣະອົງຈະເທພຣະພອນລົງມາດັ່ງທ່າຝົນໃນສັມຍ
ໂນອາ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າເທພຣະພອນລົງມາດັ່ງທ່າຝົນແລ້ວບ້ານເຮືອນທຸກຫລັງ ຄອບຄົວທຸກຄອບຄົວຈະບໍ່ມີ
ຜູ້ໃດຍາກຈົນອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ໜ້າເສັຽດາຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງບໍ່ຜ່ານການທົດສອບນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ຖອກເທ
ລົງມາ.

ນອກຈາກເທພຣະພອນລົງມາແລ້ວພຣະອົງຍັງສັນຍາວ່າຈະປົກຮັກສາພ້ອມທັງຜູ້ລູກໃຫ້ຈະເຣີນງອກງາມ
ອີກ ພວກແມງໄມ້ກໍຈະບໍ່ມາກັດກິນພືດພັນຂອງເຂົາ “ເຮົາຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ແມງໄມ້ມາທຳລາຍຜົນລະປູກຂອງ
ພວກເຈົ້າ ແລະຕົ້ນອະງຸ່ນກໍຈະມີຫມາກຫລາຍ ຄັນແລ້ວປະຊາຊົນທັງຫລາຍກໍຈະເອີ້ນເຈົ້າວ່າ ຜູ້ມີຄວາມ
ສຸກເພາະວ່າດິນແດນທີ່ພຣະເຈົ້າອາໄສຢູ່ຈະເປັນບ່ອນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຜາສຸກທຸກປະການ” (ຂໍ້ 11-
12).

ການປູກຝັງແລະລ້ຽງສັດເປັນອາຊີບຂອງຄົນກຸ່ມໃດກຸ່ມນຶ່ງ ແຕ່ກຸ່ມປູກຝັງແລະລ້ຽງສັດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ລ້ຽງຄົນທົ່ວໂລກ. ພວກຊາວນາ, ຊາວສວນຕ່າງໆໄດ້ພາກັນລໍຖ້າດິນຟ້າອາກາດແລະຝົນຕາມຣະດູການຈາກທ້ອງຟ້າຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ຍິນເລື່ອຍວ່າບາງປີແຫ້ງແລ້ງ ພືດຜົນຕາຍຍ້ອນແຫ້ງແລ້ງ, ບາງປີຝົນກໍຕົກຫລາຍໂພດ ຈົນເຮັດໃຫ້ນ້ຳຖ້ວມລົ້ນຍ້ອນຝົນ ນອກນີ້ຍັງມີພວກແມງໄມ້ໄດ້ມາກັດກິນພືດຜົນຈົນໝົດ ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ພວກນັກວິທະຍາສາດທັງຫລາຍພາກັນຮ້ອງວ່າພັຍທັມມະຊາດທີ່ບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້, ພຣະເຈົ້າຊົງບອກວິທີແກ້ໄຂແກ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງວ່າ ພຣະອົງຈະປົກປັກຮັກສາໂດຍບໍ່ອະນຸຍາດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາທາກເຂົາເຂົ້າໃຈເຮັດຕາມວິທີການຂອງພຣະອົງ ຄືການຖວາຍນຶ່ງສ່ວນສິບ. ເຮົາທັງຫລາຍຄວນເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ເມື່ອສັນຍາແລ້ວຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ “ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຮົາຈະບໍ່ປ່ຽນໃຈ” (ຂໍ້ 6).

ຄໍາຖາມ

1. ທ່ານເຂົ້າໃຈພຣະເຈົ້າບໍ່ປ່ຽນແປງຢ່າງໃດ?
2. ການຖວາຍນຶ່ງສ່ວນສິບເປັນຫົນທາງດຽວທີ່ອິສຣາເອນຈະຄືນຫາພຣະເຈົ້າ, ທ່ານເດ ມີທາງໃດທີ່ຈະຄືນຫາແລະຮັບພຣະພອນຈາກພຣະອົງ?
3. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈົງຈັງກັບເຮືອງການຖວາຍ ນຶ່ງສ່ວນສິບແທ້?
4. ການຖວາຍນຶ່ງສ່ວນສິບນີ້ ມີແຕ່ສັມຍນັ້ນບໍ່? ຫລືຮອດສັມຍນັ້ນນໍາ?
5. ພຣະເຈົ້າລອງໃຈອິສເອນແນວໃດ? ແລະສັນຍາແນວໃດ?
6. ການລອງໃຈຄັ້ງນີ້ສອນຫຍັງທ່ານແດ່?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນອິສເຕີ

ເຫັນພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄໍາພິສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຍຮັນ 20:1-18
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄໍາພິ:	ໂຍຮັນ 20:1-18
ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ການພົ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ໂລກອັດສະຈັນໃຈ.
ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ການຄົ້ນມາຈາກຕາຍຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດທ່ານແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ເປັນພະຍານວ່າພຣະເຢຊູຊົງພົ້ນພຣະຊົນ.

ຄໍານໍາ

ການຄົ້ນມາຈາກຕາຍຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງຄົນນັບເປັນລ້ານໆ ແລະຍັງຈະປ່ຽນແປງຊີວິດຫລາຍລ້ານຄົນອີກຕໍ່ໄປ ດ້ວຍວ່າບໍ່ເຄີຍມີພຣະອົງໃດທີ່ຕາຍໄປແລ້ວຈະກັບຄືນມາອີກ ພຣະເຢຊູບໍ່ແມ່ນແຕ່ຕາຍແລ້ວຄືນມາອີກເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຍັງບໍ່ຕາຍອີກຈັກເທື່ອ ພ້ອມນີ້ພຣະອົງຍັງຂຶ້ນສູ່ສະຖານຊັ້ນຟ້າໃນຮູບຮ່າງຂອງພຣະອົງຊຶ່ງມີຮູບຮ່າງຂອງມະນຸດດ້ວຍ.

1. ຍືນຢູ່ຂ້າງນອກ: (ໂຍຮັນ 20:1-5)

ນາງມາຣີອາ ໄທເມືອງມັກດາລາ ຄົນທັງຫລາຍຮ້ອງນາງວ່າ ມາຣີອາ ມັກດາລາ, ອີງຕາມພຣະທັມລູກາລາວເປັນຄົນບາບຜູ້ນຶ່ງທີ່ມີຜິດ 7 ໂຕເຂົ້າສິງລາວ ເຮັດໃຫ້ລາວເປັນບ້າປ່ວງ ພຣະເຢຊູໄດ້ໄຜດລາວໂດຍຂັບໄລ່ຜິດອອກຈາກລາວ (ລູກາ 8: 2) ແລ້ວລາວກໍເຊື່ອແລະຕິດຕາມຮັບໃຊ້ພຣະເຢຊູໂດຍການຮູ້ຈັກບຸນຄຸນດັ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນຊື່ຂອງລາວໃນພຣະຄໍາພິຫລາຍເທື່ອດ້ວຍກັນ, ວັນທີ່ເຂົາຄຶງພຣະເຢຊູທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນລາວກໍໄດ້ຍືນຢູ່ກັບກຸ່ມຜູ້ຍິງອື່ນໆເຝົ້າເບິ່ງພຣະເຢຊູຈົນຄໍາມິດ (ລູກາ 23: 49). ວັນນີ້ລາວໄດ້ໄປຍັງອຸບໂມງຝັງສິບພຣະເຢຊູແຕ່ເຊົ້າມິດໂດຍຫວັງໃຈວ່າຈະໄປທົດສິງສິບພຣະເຢຊູດ້ວຍນ້ຳມັນຫອມ ແຕ່ເມື່ອລາວໄປເຖິງກໍເຫັນຫີນທີ່ອັດປາກອຸບໂມງໄດ້ເປີດແລ້ວ.

ໂຍຮັນບໍ່ໄດ້ບອກວ່າລາວເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງແຕ່ຢ່າງໃດ ແຕ່ໂຍຮັນບອກວ່າລາວໄດ້ແລ່ນກັບຄືນໄປຫາພວກສາວິກທີ່ເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ຢ່າງມີດໆ “ນາງຈຶ່ງແລ່ນໄປຫາຊີໂມນແລະສາວິກຜູ້ອື່ນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັກແພງນັ້ນ ແລ້ວເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, ເຂົາໄດ້ເອົາສິບຂອງພຣະອາຈານອອກຈາກອຸບໂມງແລ້ວ ແລະພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຂົາເອົາໄປໄວ້ທີ່ໃດ?” (ຂໍ້ 2). ບາງທີ່ມາຣີອາອາດຈະຕື່ນເຕັ້ນຕົກໃຈຈົນເກີນໄປຈຶ່ງຟ້າວແລ່ນກັບໄປບອກພວກສາວິກພ້ອມທັງຕໍານິຜູ້ອື່ນໂດຍກ່າວວ່າ “ ເຂົາໄດ້ເອົາສິບຂອງພຣະອາຈານອອກຈາກອຸບໂມງແລ້ວ ແລະພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຂົາເອົາໄປໄວ້ທີ່ໃດ?” ລາວສົງສັຍຄົນເຝົ້າສວນ ຫລືບໍ່ດັ່ງນັ້ນຕ້ອງແມ່ນພວກຟາຣີຊາຍກໍເປັນໄດ້, ເຮືອງນີ້ສອນເຮົາວ່າ ຢ່າຟ້າວຕັ້ງຂໍ້ຕິຕຽນຜູ້ໃດໃນເມື່ອບໍ່ຮູ້ແນ່ນອນ. ພວກຟາຣີຊາຍເປັນພວກຕໍ່ສູ້ພຣະເຢຊູຈົງແທ້ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິບຂອງພຣະເຢຊູຫາຍໄປຈາກອຸບໂມງ, ພວກຄົນ

ເຝົ້າສວນກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດອັນໃດກັບສົບພຣະເຢຊູ ແຕ່ທັງສອງກັບຖືກສົງສັຍວ່າຍ້າຍສົບຫລືລັກສົບພຣະເຢຊູໄປ. ຫລາຍເທື່ອເຮົາກໍມັກຈະຕີມານຊາຕານມາບຽດບຽນຊີວິດເຮົາ ທັງໆທີ່ມັນບໍ່ມີສິດແຕະຕ້ອງເຮົາໃນຖານະ ເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ ບາງເທື່ອປັນນໍາຄວາມຊົ່ວຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ກັບໄປໃຫ້ເຄຣດິດຊາຕານ ການເຮັດດັ່ງ ນີ້ເປັນການສ້າງຊື່ສຽງໃຫ້ຊາຕານຊື່ໆ, ດັ່ງນັ້ນຫາກມີສິ່ງໃດເກີດຂຶ້ນຢ່າຟ້າວຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງເລີຍ.

ເມື່ອເປໂຕແລະສາວິກອື່ນໆໄດ້ຍິນຈາກປາກຂອງມາຣິອາກໍພາກັນຟ້າວໄປຍັງອຸບໂມງ ໂຢຮັນບອກວ່າເປໂຕ ແລ່ນໄປຮອດອຸບໂມງນໍາຫລັງໝູ່ ທັງນີ້ກໍເພາະວ່າເປໂຕເຖົ້າກວ່າຄົນອື່ນ, ເມື່ອເຂົາໄປເຖິງໃນອຸບໂມງ ກໍບໍ່ເຫັນສົບຂອງພຣະເຢຊູ ເຫັນແຕ່ຜ້າທີ່ເຂົາພັນສົບຂອງພຣະເຢຊູຖືກພັບແລະກອງກັນຢູ່ “ເມື່ອກົມລົງທ່ານ ໄດ້ເຫັນຜ້າບ່ານກອງຢູ່ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າທາງໃນ” (ຂໍ້ 5). ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງ ເພາະວ່າລາວພະຍາ ຍາມສັງເກດເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ສລຸບແລ້ວທັງນາງມາຣິອາແລະໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງ ແຕ່ຍິນຢູ່ ຂ້າງນອກຊອກຕິຄວາມໝາຍຫລາຍກວ່າພິສູດ.

2. ເຂົ້າໃນອຸບໂມງ: (ໂຢຮັນ 20:6-10)

ໂຢຮັນພະຍາຍາມສັງເກດເບິ່ງອຸບໂມງດ້ານນອກເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າເຂົາລັກເອົາສົບພຣະເຢຊູແນວໃດ ແຕ່ປາ ກົດ ບໍ່ເຫັນຮ່ອງຮອຍອັນໃດຜິດປົກກະຕິ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງເພື່ອສັງເກດດ້ານໃນ (ຂໍ້ 6). ແຕ່ພໍເມື່ອເຂົາ ໄປໃນອຸບໂມງກໍສັງເກດເຫັນຜ້າພັນຫົວຂອງພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ກອງຢູ່ກັບຜ້າອື່ນໆ “ຜ້າປົກພຣະສຽນຂອງພຣະ ອົງບໍ່ໄດ້ກອງຢູ່ກັບຜ້າອື່ນ ແຕ່ພັບໄວ້ຕ່າງຫາກ” (ຂໍ້ 7). ການສັງເກດການຂອງໂຢຮັນເຂົ້າໃຈວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດລັກ ສົບພຣະເຢຊູໄປ ຫາກໂຈນຫລືຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງມາລັກເອົາສົບພຣະເຢຊູໄປເຂົາຄົງຟ້າວໜີອອກໄປ ເມື່ອເຂົາຟ້າວ ເຂົາຄົງບໍ່ມີເວລາມາແກ້ຜ້າພັນສົບແລະພັບກອງກັນໄວ້ຢ່າງດີ, ນີ້ຕ້ອງແມ່ນການອັດສະຈັນແນ່ນອນ. “ແລ້ວສາ ວິກຜູ້ອື່ນທີ່ມາເຖິງກ່ອນນັ້ນກໍໄດ້ເຂົ້າໄປເຫມືອນກັນ ກໍໄດ້ເຫັນແລະເຊື່ອ” (ຂໍ້ 8).

ຕອນແຮກພວກສາວິກໄດ້ຍິນຄໍາໃຫ້ການຂອງນາງມາຣິອາແລ້ວກໍຟ້າວພາກັນໄປຍັງອຸບໂມງດ້ວຍຄວາມສົງ ສັຍ, ແຕ່ພໍເມື່ອໄປຮອດອຸບໂມງສາວິກລາງຄົນເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງພິສູດຄວາມຈິງ ສວນໂຢຮັນຕັ້ງໃຈສັງເກດ ການພາຍນອກ ແຕ່ເມື່ອບໍ່ໄດ້ໃຈຄວາມກໍເລີຍເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງເມື່ອໄດ້ເຫັນກັບຕາແລ້ວຈຶ່ງເຊື່ອ. ໃນພຣະ ຄັ້ມພິຕອນນີ້ໄດ້ບົ່ງບອກວ່າມີສອງຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງຄື; 1. ນາງມາຣິອາ ໄຫມັກດາ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປ ໃນອຸບໂມງ ໃນຂະນະທີ່ເຫັນຫາກອຸບໂມງເປີດແລ້ວຈຶ່ງຄິດວ່າມີຄົນມາລັກສົບພຣະເຢຊູໄປ. 2. ໂຢຮັນ ບໍ່ ໄດ້ເຂົ້າໄປອຸບໂມງ ແຕ່ສັງເກດການພາຍນອກ ເມື່ອບໍ່ມີສິ່ງໃດຜິດປົກກະຕິຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງ ແລ້ວຈຶ່ງ ເຊື່ອຖ້ອຍຄໍາທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວ. ຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມແອ້ມໂບດກໍເປັນຄົນາງມາຣິອາ ແລະໂຢຮັນນີ້ແຫລະ ມີແຕ່ສັງ ເກດການຂ້າງນອກໂບດ ແລ້ວກໍເວົ້າເຣື່ອງໂບດແລະຄົນໂບດ ຫວັງໃຈວ່າວັນນຶ່ງເມື່ອພວກເພິ່ນເຂົ້າໃນໂບດ ຢ່າງຈິງຈັງແລ້ວຄືຈະເຊື່ອຄືໂຢຮັນກໍເປັນໄດ້. ທ່ານເດ! ໄດ້ເຂົ້າໃນອຸບໂມງແລ້ວບໍ່? ຫລືຍັງເປັນຄືມາຣິອາ ຫລືຍັງສັງເກດການຄືໂຢຮັນ, ຈຶ່ງເຂົ້າມາແລ້ວທ່ານຈະຮູ້ເຫັນຄວາມຈິງ. ໂຢຮັນບອກວ່າຂະນະນັ້ນເຂົາຍັງບໍ່ ທັນເຂົ້າໃຈເຣື່ອງການຄົນມາຈາກຕາຍ “ເພາະວ່າຂະນະນັ້ນເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຂໍ້ພຣະຄັ້ມພິທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ

ພຣະອົງຈະຕ້ອງຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ” (ຂໍ້ 9). ຫລັງຈາກເປີດໂຕກັບໂຢຮັນໄດ້ເຊື່ອແລ້ວກໍຊັກຊວນພວກສາວິກທັງຫລາຍກັບບ້ານ.

3. ຖາມ ແລະຕອບ: (ໂຢຮັນ 20:11-18)

ສ່ວນນາງມາຣີອາບໍ່ຍອມກັບບ້ານ ນາງຍັງຮ້ອງໄທ້ພາຍນອກອຸບໂມງຢູ່, ສາມວັນຜ່ານມາທີ່ໄມ້ກາງແຂນນາງກໍບໍ່ຍອມໜີຈາກພຣະເຢຊູ ຈົນກຸ່ມສຸດທ້າຍໜີຕອນໃກ້ຄຳນາງຈຶ່ງໜີພ້ອມກັບເຂົາ, ວັນນັ້ນນາງບໍ່ໄດ້ໜີກັບບ້ານ ເພາະວ່ານາງຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງແຕ່ປະການໃດ ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງຮ້ອງໄທ້ຢູ່ບໍລິເວນອຸບໂມງເພື່ອຊອກຄົ້ນຫາສິບພຣະເຢຊູ ແລະຫວັງໃຈວ່າຈະມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງຮູ້ເຣື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນແລ້ວມາບອກແກ່ນາງ. ໃນຂະນະທີ່ນາງກຳລັງຮ້ອງໄທ້ຢູ່ນັ້ນນາງຫລຽວໄປທາງອຸບໂມງແລ້ວໄດ້ເຫັນເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສອງອົງ ແຕ່ນາງບໍ່ຮູ້ວ່າທັງສອງແມ່ນເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈຶ່ງເກີດມີການສົນທະນາກັນດັ່ງນີ້; “ແລະນາງໄດ້ເຫັນເທວະດາສອງຕົນນຶ່ງຢູ່ບ່ອນທີ່ເຂົາວາງພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູ ຕົນນຶ່ງຢູ່ເບື້ອງພຣະສຽນ ຕົນນຶ່ງຢູ່ເບື້ອງພຣະບາດເທວະດາທັງສອງນັ້ນໄດ້ຖາມນາງວ່າ, “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໄທ້ເຮັດຫຍັງ” ນາງຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ເພາະເຂົາໄດ້ເອົາສິບພຣະອາຈານຂອງຂ້ານ້ອຍໄປແລ້ວ ແລະຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາເອົາໄປວາງໄວ້ທີ່ໃດ” (ຂໍ້ 12-13). ຝ່າຍເທວະດາຮູ້ແລ້ວວ່ານາງຮ້ອງໄທ້ເຣື່ອງອັນໃດ ແຕ່ກໍບໍ່ບອກນາງວ່າພຣະເຢຊູຄືນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ແຕ່ຕັ້ງໃຈຢາກຖາມນາງເພາະຕ້ອງການຄຳສາຣະພາບຈາກນາງ.

ຫລັງຈາກການສົນທະນາຮະວ່າງເທວະແລະນາງມາຣີອາຈົບລົງແລ້ວພຣະເຢຊູກໍປາກົດກັບນາງ ແຕ່ນາງບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູ ອາດຈະເປັນເພາະວ່ານາງເມົາແຕ່ຮ້ອງໄທ້ບໍ່ເບິ່ງໃຫ້ຄັກ ຫລືອາດຈະເປັນເພາະພຣະເຢຊູປ່ຽນລັກສະນະພຣະກາຍກໍເປັນໄດ້, ຈົນນາງຄິດວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນຄົນເຝົ້າຮັກສາສວນ. ພຣະເຢຊູກ່າວກັບນາງວ່າ “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໄທ້ເຮັດຫຍັງ ເຈົ້າຊອກຫາໃຜ” ນາງຄິດວ່າແມ່ນຄົນເຝົ້າສວນຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຖ້າແມ່ນທ່ານໄດ້ເອົາສິບທ່ານໄປ ຂໍບອກຂ້ານ້ອຍວ່າທ່ານໄດ້ເອົາໄປວາງໄວ້ທີ່ໃດແລະຂ້ານ້ອຍຈະໄປຍົກເອົາເສັງ” (ຂໍ້ 15). ພຣະເຢຊູຊົງຖາມນາງມາຣີອາເປັນຄຳຖາມຄ້າຍຄືເທວະດາໄດ້ຖາມ ແຕ່ພຣະເຢຊູເພີ່ມຄຳວ່າ “ ເຈົ້າຊອກຫາໃຜ” . ພຣະເຢຊູຊົງຊາບວ່ານາງມາຣີອາເປັນຜູ້ຊອກສແວງຫາພຣະອົງຢ່າງແທ້ຈິງ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງປາກົດກັບນາງແລະຮ້ອງນາງດ້ວຍຊື່ຂອງນາງວ່າ “ມາຣີອາເອີຍ” ມາຣີອາກໍຕ່າວຫນ້າມາທູນພຣະອົງເປັນພາສາເຮັບເຮົວວ່າ, “ຮັບໂບນີ” (ທີ່ແປວ່າ “ພຣະອາຈານເອີຍ”) (ຂໍ້ 16). ມາບັດນີ້ນາງຈຶ່ງສຽງຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ຈຶ່ງຮ້ອງທູນດ້ວຍຄວາມດີໃຈວ່າ “ພຣະອາຈານ”. ເໝືອນດັ່ງລູກແກະທີ່ຈຳສຽງຜູ້ລ້ຽງແກະໄດ້ (ໂຢຮັນ 10:4).

ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຊົງກ່າວກັບນາງວ່າ “ຢ່າຊູ່ຫນ່ວງດົງເຮົາ ເພາະເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນເມືອຫາພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແຕ່ເຈົ້າຈຶ່ງໄປຫາພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາແລະບອກເຂົາວ່າ “ເຮົາຈະຂຶ້ນເມືອຫາພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານ ຈະເມືອຫາພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ” (ຂໍ້ 17). ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດທີ່ຈະໃຫ້ນາງຂາບລົງນະມັສການພຣະອົງ ແຕ່ຢາກບອກນາງວ່າ ບໍ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງຮ້ອງໄທ້ ແຕ່ຈຶ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະຟ້າວໄປຫາພວກພີ່ນ້ອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ແລະພວກສາວິກວ່າພຣະອົງຊົງພື້ນແລ້ວ ແລະກໍຈະສະເດັດຂຶ້ນໄປຫາພຣະບິດາແລະພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ແລະແລ້ວນາງມາຣີອາຈຶ່ງໄປບອກພວກສາວິກຕາມທີ່

ນາງໄດ້ເຫັນແລະໄດ້ຍິນ “ນາງມາຮືອາມັກດາລາຈຶ່ງໄປບອກຂ່າວນີ້ກັບພວກສາວິກວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ” ແລະໄດ້ບອກເຂົາວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວຄໍາເຫລົ່ານີ້ແກ່ຕົນ” (ຂໍ້ 19).

ຄໍາຖາມ:

1. ສົມມຸດວ່າທ່ານແລ່ນໄປອຸບໂມງຮວມກັບເປໂຕ ແລະໂຢຮັນທ່ານຈະເຊື່ອບໍ່ວ່າພຣະອົງຄົນມາແລ້ວ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຊື່ອ? ຫລືບໍ່ເຊື່ອ?
2. ຫລັງຈາກມາຮືອາໄປບອກສາວິກວ່າເຂົາລັກສິບພຣະເຢຊູໄປແລ້ວ ເປັນຫຍັງນາງຈຶ່ງກັບມາອີກເທື່ອນຶ່ງ?
3. ມາຮືອາບໍ່ຈື່ພຣະເຢຊູຕອນເພິ່ນຮ້ອງວ່າ “ນາງເອີງ” ແຕ່ຈື່ໄດ້ເມື່ອເພິ່ນຮ້ອງນາງວ່າ “ມາຮືອາເອີງ” ເປັນຍັງນາງຈຶ່ງຈື່ເພິ່ນໄດ້? ທ່ານເດຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າພຣະເຢຊູຮ້ອງທ່ານ?
4. ນາງມາຮືອາໄດ້ຊື່ວ່າຜູ້ຮັກແລະບອກເຣື່ອງພຣະເຢຊູກັບສາວິກ, ທ່ານເດ! ຖ້າຮັກພຣະເຢຊູຈະບອກເຣື່ອງຂອງພຣະອົງກັບໃຜແດ່?
5. ພຣະຂອງສາສນາຕ່າງໆຕາຍໄປແລ້ວຖືກຝັງ ຫລືເຜົາໄປແລ້ວກໍແລ້ວໄປ, ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູບໍ່ຕາຍແລ້ວຖືກຝັງຫລືເຜົາຄືພຣະອື່ນໆ ແລ້ວບໍ່ກັບຄືນມາມີຊີວິດອີກຄືພຣະອື່ນ?
6. ໃນຊີວິດຂອງທ່ານຍັງມີບາບອັນໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ວິນຍານຂອງທ່ານຕ້ອງຕາຍ? ເປັນຫຍັງບໍ່ສາຣະພາບແລ້ວກັບຄືນມີຊີວິດໃນຟ້າສວັນຄືພຣະເຢຊູ?

ດຣ. ຫຼຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌